

A MARADÉKHOZ

**A NÉVTELEN SZELLEM TANÍTÁSA
ESZTER MÉDIUM ÚTJÁN**

IV. KÖTET

Szerkesztette: Vay Valéria

KIADJA:

**Magyar Szellemkutatók Társasága,
Cleveland, Ohio, USA**

TARTALOMJEGYZÉK

(*)

BEVEZETŐ	5
Az Égi Világosság 1942. novemberi 11. számából idézet: 8	
PÁTKAI PÁL 1881-1942	8
Idézetek az Égi Világosság 1944. júniusi számából:	9
AZ ÉGI VILÁGOSSÁG OLVASÓIHOZ	9
B.V 19.859/1943. szám.	15
JEGYZŐKÖNYV	15
Idézet az Égi Világosság 1944. június 6. számából	16
FEJLŐDÉS - VÁLSÁG – KIBONTAKOZÁS	16
ADELMA	16
ÉGI VILÁGOSSÁG.	17
ESZTER ÉS A KÖRE.	18
A „NAGY KÖR” 1933-BAN.	20
PÁTKAI PÁL	21
PÁL TALÁLKOZASA ESZTERREL.	22
FELVÉTEL A „NAGY KÖRBE”.	24
A VÉGRENDELET	25
PÁL VÁRATLAN ELKÖLTÖZÉSE.	27
VÁLSÁG ÉS ELVÁLASZTÓDÁS	28
VILÁGI FEGYVEREK ELLEN A HIT ESZKÖZEIVEL	29

KI RENDELKEZIK A SZELLEMI KÖZLEMÉNYEK FELETT A FÖLDÖN?	30
A NÉVTELEN SZELLEM A „SZERZŐI JOGRÓL”	31
„A KÖZLEMÉNYEKET MIND NEKED ADTAM.”	33
ESZTER ÉS 35 TESTVÉR KIZÁRÁSA.....	33
AZ IGAZSÁG ÉS A SZERETET ÚTJÁN.....	34
Az Égi Világosság 1944. szeptember XLVI. évf. 9. számából a 215. oldalról:.....	34
EGYESÜLETI HÍREK	34
AZ IGAZSÁG ISMERETE KÖTELEZI A LELKET	35
BESZÉLGETÉS PÁTKAI PÁLLAL KAPCSOLATBAN ...	45
A MEGBÍZATÁS	46
PÁTKAI PÁL HALÁLA UTÁN TÖRTÉNETEKHEZ.....	49
A KEDVEZŐ ESHETŐSÉGEK ELJÁTSZÁSÁRÓL ÉS A MEGBOCSÁTÁSRÓL.....	52
„ENYÉM A BOSSZÚ, ÉN MEGFIZETEK!”.....	57
A TITKOK ZÁRJAI, TEST-LÉLEK- SZELLEM ÖSSZEFÜGGÉSEI	59
AZ EMBER ÁLTAL KELTETT HATÁSOK -INTELEM.....	61
A SIMA ÉS BOLDOG ÚT ELÉRÉSÉNEK TITKA.....	64
AZ ESZMÉNYI CÉL FELÉ.....	67
A LÁTSZATOKRÓL.....	68
MINDENÉRT MEG KELL FIZETNI.....	69
VIZSGATÉTEL ÉS TÁVLATOK.....	70
AZ APRÓ ESEMÉNYEK JELENTŐSÉGE.....	72

A TUDÁS HATALOM ÉS FELELŐSSÉG	72
GONDOLATOK AZ IGAZSÁG ÉS SZERETET GYÜMÖLCSEIRŐL	73
AZ ÉLET LEGFONTOSABB KÉRDÉSEI.....	75
ISMERET ÉS FELELŐSSÉG ÖSSZEFÜGGÉSE.....	78
TERMÉSZETÖRVÉNY - HARMÓNIA - BÖLCSESSÉG.	79
ISMERETEK A SZERETETRŐL	83
LEVÉL DR. M. I-ÉKNAK, AMELYBEN KÖZLIK AZ EGYESÜLET FELBONTÁSÁT	85
EGY MEGSZÁLLTSÁGI ESET GYÓGYÍTÁSÁRÓL	88
KEDVES VEZETŐNK VIGASZA AZ EGYESÜLET RENDELETI ÚTON VALÓ FELSZÁMOLÁSA ALKALMÁBÓL.....	91
A SPIRITIZMUS ÉS AZ EGYHÁZAK.....	93
VALAKINEK MINDIG ÁLDOZNI KELL!	95
„LÉGY HŰ MINDHALÁLIG ÉS NÉKED ADOM AZ ÉLET KORONÁJÁT!”	98
A FÖLD AZ ISTEN LÁBAINAK ZSÁMOLYA.....	101
A JÓRATÖREKVŐ LÉLEK DOLGA..	104
A SZIMBÓLUMOKRÓL	107
A FORRONGÁS ÁLLAPOTÁBAN	109
AZ IGAZSÁG HATÁSAI.....	111
A FORMA JELENTŐSÉGE (Részlet).....	116

BEVEZETŐ(*)

1942. ...Sorsfordító esztendő - mindenképpen - Magyarországnak is. - Javában tart a II. világháború - nyáridőben hullanak az első szovjet repülőbombák Budapestre: a városmajori templom közvetlen közelében robbannak... intő jel. S ezek a jelek egyre szaporodnak:

- augusztus 20-a: Horthy István repülő főhadnagy - kormányzóhelyettes - az orosz fronton repülőgéppel lezuhan és szörnyethal...

- kora nyártól kezdve megpecsételődött a 2. magyar hadsereg sorsa: a hírek az ország azideig való XX. századi történelmének egyik legnagyobb tragédiájáról - a 2. magyar hadsereg hadszínterre küldéséről és gyors megsemmisüléséről szólnak. Az urivi áttörésnél: „pánikszerű visszavonulás: visszahagyták az összes nehézfegyvert és tüzérséget” - ugyanis „a szabadban való tartózkodás az óriási hidegben teljesen megtörte az emberek fizikai és erkölcsi erejét, egész sorok maradtak megfagyva a hadszíntéren.” (Férjem - egykori orosz hadifogoly - személyes tapasztalata szerint ott télen - 30 °C - 40 °C hideg volt...) *(Az idézetek: özv. Horthy Istvánné-Farkas György: Horthy István rep. főhadnagy tragikus halála c. könyvből - Auktor Könyvkiadó Bp. 1992/ valamint: Lajtos Árpád: Emlékezés a 2. magyar hadseregre 1942-43. Zrínyi Katonai Kiadó Bp. 1989. című könyvéből valók.)* A gyászba boruló országban gyászol a Szellemi Búvárok Pesti Egyesülete is: 1942. október 7-én váratlanul és hirtelen elhunyt Pátkai Pál az Egyesület alelnöke és az Égi Világosság szerkesztője...

- erre az október 7-ére ma - ötvennyolc év után - sem tudok könnyek nélkül emlékezni... Aznap Édesanyámmal egy kiállításon voltunk, s hazatérve drága Nagyanyám azzal fogad: telefonáltak, hogy meghalt a Pali! - Ugyan Mama, Maga bizonyára félreértette, talán Eszti édesanyja halt meg?! - így Édesanyám - Nem értettem félre, Pali halt meg... - Villamost be sem várva lélekszakadva rohantunk fel a Lejtő útra, (két villamosmegállónyira lak-

tunk egymástól) - és a hír valóban igaznak bizonyult... Vigasztalhatatlanok és tanácstalanok voltunk. Különösen amikor a végrendeleti végrehajtó magatartását megtapasztaltuk: megdöbbenésünk nőttön-nőtt. - Mint kitűnt drága Pali bátyám halála válaszfalat vont a juhok és kecskék közé... Az űr, amely személyének elvesztésével keletkezett nem csupán betölthetetlen volt, hanem voltak, akiknek számára sorsfordítónak bizonyult. Vizsgáztak a kortagok: ki milyen lélekkel látogatta az üléseket, ahol a Gyülekezet vezetője, a Névtelen Szellem és munkatársa - mint vezető médium - Eszter volt. Az Egyesület Pátkai Pál haláláig rejtetten lappangó súlyos és nehezen gyógyítható lelki betegségben szenvedőket is hordozott kebelén. Hiúságból és gögből származó törekvések, lappangó zsarnoki hajlam, hatalmi túltengés, feltűnési és szereplési vágy; dicséret és hírnév utáni sóvárgás volt a baj. A kiváltó ok pedig: Eszter személye. - Voltak ugyanis, akik társadalmi hovatartozását nem találták megfelelőnek ahhoz a jelentős szerephez, amelyet, mint - az 1942-ig megjelent (huszonkét) könyv és a még nyilvánosságra hozatalra váró szellemi közlések - szövegtulajdonosának vinnie kell. - Másrészt irigység tárgya volt személye, mint Pátkai Pál hagyatékának örököse is. - Nos, felmerült a kérdés: vajon az említett lelki nyavalyák tönkretesz-e az Egyesületet? - Mint az ideiktatott Égi Világosság idézetek tanúsítják, a Valóság győzedelmesen vívta meg harcát a hazugsággal: a bűnnel szemben. De amit Eszternek el kellett viselnie, azt bizony csak az Úristen nap mind nap adott intenzív segítségével lehetett elhordoznia. - A háború elvesztése és a 180-os fordulat a társadalmi berendezkedésben szinte semmivé tették a jogi úton elért eredményeket is. - Az 1945. június 19-én Magyar Pszichikai Kutató Társaságra változott nevű Egyesületet 1949. július 20-án - a vallási célú egyesületekkel együtt - az akkori hatalom feloszlatta. Az élet mindennapjai félelmetesen bizonytalanná váltak, Eszter idős férjének kenyérkereseti lehetőségét is megszűntették. - Isten azonban gondoskodott az Övéiről... Gondjaik meg-

oldását amerikai testvéreink vállalták magukra, és teljesítették híven Eszter 1977-ben bekövetkezett haláláig. - így tulajdonképpen kedves Vezetőnk és Eszter duálja Lajos, nagyértékű munkáinak létrejöttét a Magyar Szellemkutatók Társasága, Cleveland áldozatos és nem lankadó szeretetének is köszönhetjük. Trombitás Gyula és Mészár Anna testvéreink, valamint Egyesületük minden tagja valóban legigazabb, lélek szerinti hozzátartozója Eszternek és a környezetéhez tartozóknak - mindnyájunknak, mind e mai napig... A bűn betegeit pedig elfújta a szél... Tévedésük főoka az irigység és kevélység volt, amelyet be kellett vallaniuk, - mint arról az idézett hivatalos bírósági jegyzőkönyv tanúskodik. Azonban az általuk keltett vihar morajlása még soká visszahangzott kebleinkben... Drága Eszti nénim lelkét - testét pedig mindez nagyon megviselte... Az Ő életének - általam közvetlen tapasztalatból ismert - története bizony tele van a mindennapok súlyos gondjaival: emberi rosszindulat, éretlenség, értetlenség, fenyegetettség, félelem - hiszen az istenhit kiirtására berendezkedett kommunista társadalmi rend pláne ellenségként tekinthetett volna egy spiritiszta médiumra. - Azután a gyász Pátkai Pál, majd édesanyjának, később férjének halála miatt igen meggyötörték általános egészségi állapotát, szinte állandó idegfeszültségben élt. De gond volt az epével, majd mindkét szemét műteni kellett, sőt a Mamaa carcinoma sem kerülte el, ami az operáción kívül hosszas kezelést is igényelt. Eszter „sorsa” élethűen demonstrálta Vezetőnk sok alkalommal kifejtett tanítását arról, hogy mit is jelent e földön Isten Országá szolgálojának lenni, mert a rábízott feladatot híven teljesíteni kell, követésre való példát adva ezzel. Ezért aki a Névtelen Szellem tanítványa óhajt lenni: vegye tudomásul, hogy az igaz ember valóban hitből él, bízik az Úrban és tud várni; mert hiszen az ilyeneknek - az Isten Gyermekének - nem hazája és nem otthona a változások világa.

A szerkesztő

Az Égi Világosság 1942. novemberi 11. számából idézet: (*)

PÁTKAI PÁL 1881-1942

Szívünk mély megrendülésével, de a mi jóságos mennyei Atyánk akaratában való alázatos megnyugvással jelentjük e helyen is olvasóinknak, és mindenkinek, akik e folyóirat hasábjain keresztül sugárzó igazságok hívei és elfogadói, hogy Pátkai Pál testvérünk, folyóiratunk felelős szerkesztője, és egyesületünk alelnöke f. évi október hó 7-én reggel, 61 éves korában szívszélhűdés következtében hirtelenül és váratlanul elszóllított a szellemvilágba. Bár-mennyire tudjuk és érezzük is, hogy azoknak, akik Istent szeretik, mindenek javukra vannak, tehát a mi drága testvérünk elhalálozása után is bizonyára lesz alkalmunk megtapasztalni és megérezni azt, hogy ez a mélységes szomorúság, amely lelkünket eltölti, a mi jóságos mennyei Atyánk akaratában való alázatos megadásunk nyomán elcsendesedve, lelkünknek javára fog válni, mint gyarló emberek mégsem tudunk elzárkózni annak a fájdalmas megállapításától, hogy az ő eltávozása mérhetetlen emberi, lelki és szellemi nyomorúsággal tölti el bánatos szívünket. Hiszen mi Pátkai Pálban mérhetetlenül sokat veszítettünk, és semmiképpen sem tudjuk magunkat igazában megvigasztalni azzal az emberi szólásmóddal, hogy „senki sem pótolhatatlan”. Olyan szellem, olyan ember és szellemi munkás távozott el vele lesújtott testvéri gyülekezetünkéből, aki minden testi, lelki és szellemi erejével, tudásával, hitével, világosságával, bölcsességével, Isten iránti rendíthetetlen bizalmával és Krisztus Urunk iránti rajongó szeretetével világító és példaadó testvérünk volt. Hirtelen és váratlan halála nyilvánvalóan azt bizonyítja, hogy ő a mi Urunk, Istenünk és Megváltónk dédelgetett, kedves gyermeke volt, és mint ilyen megérdemelte, hogy fájdalom nélkül lépje át az örök élet küszöbét; annak az örökéletnek küszöbét, melynek igazságát, világosságát, örömét és reménységeit nemcsak mint igazhívó ember hordozta és ápolta megvilágosodott lelkében, hanem mint a magasabb szellemvilág hivatott és választott médiuma is Isten által kitűzött rendeltetését emberileg tökéletesen betöltötte. Az

íránta érzett mélységes hála és szeretetünk kicsiny, de talán mégis kedves zálogául fogadják k. olvasóink idemellékelt arcképét és az ahhoz fűződő mélyen találó szellemvilágbeli tanúságtételt. Elköltözött drága testvérünk emlékezetével eme folyóiratunk következő oldalain mások is méltóan foglalkozván, csak annyit mondhatunk, hogy bizton várjuk és reméljük annak a szívünkéből fakadó, buzgó könyörgésünknek meghallgatását, hogy a mi imádott Üdvözítő Jézusunk, akinek ő igazi és méltó követője, tanítványa, szolgálja és hirdetője volt és lesz, vegye őt isteni szeretetének és kegyelmének áldó, oltalmazó és védelmező segedelmébe. És vezesse őt továbbra is azon a fényes, mennyei ösvényen, amelyen Ő előtte és előttünk jár, hogy mint a megigazultak seregének egyik boldog munkása, szívének minden forró vágyát és reménységét lássa beteljesedve és megvalósítva Isten országában. Hálás szívünkben őrizzük meg és ápoljuk az ő drága emlékét mindenkoron, hogy egykor vele együtt áldhassuk, dicsőíthessük és szolgálhassuk a mi jóságos mennyei Atyánkat.

Idézetek az Égi Világosság 1944. júniusi számából: (*)

AZ ÉGI VILÁGOSSÁG OLVASÓIHOZ

Kedves Testvéreink

Teljes meggyőződésünk, sőt a tények alapján szomorú megállapításunk, hogy akik az Égi Világosságnak hűséges olvasói, s akik lelki éhségüket és szomjúságukat szívesen oltották a lapunkban megjelent, s a Szent Lélek világosságával átítatott, éltető, ízes eledellel és itallal, azok, különösen az utóbbi időben, ezeknek a magasabb lelki síkról aláhullott táplálékoknak bizonyos kellemetlen mellékízét érezhették. Sajnos ez így is van. A szent írásokban évszázadokkal ezelőtt lefektetett igazságok és jövendölések most az utolsó idők gyorsabb körforgásában tragikus módon valósulnak meg. Lehetetlen nem észlelnünk a kegyelemből elhangzott isteni szónak nagy bizonyosságát: *„mert nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad, és lesznek földindulások mindenfelé és lesznek éhségek és háborúságok. Nyomorúságoknak kezdetei*

ezek. Ti pedig vigyázatok magatokra, mert törvényszékeknek adnak át titeket és helytartók és királyok elé állítanak én érettem, bizonyosságul ő nekik.” (Márk. 13., 8., 9.) Az elvek és eszmék harcának e szomorú és változásokkal gyorsan mozgó korszakában a gyűlölettől izzó sátáni erők vad harcosai is felszabadultak. Nemcsak a földkerekséget átölelő harci zónákban szórják öldöklő bombáikat, de a lélek világában is keresik áldozataikat. Ahol csak rést, védtelenséget és gyengeséget fedeznek fel, oda sereglenek, hogy romboló bombáikat ledobva kárhozatos munkájukat elvégezzék, és az örökértékű jónak elvét haladásában megbénítsák és megakadályozzák. Ilyen lelki bomba hullott a mi egyesületünkre is, amikor 1942. október 7-én, felejthetetlen emlékű Pátkai Pál testvérünk, egyesületünk alelnöke és az Égi Világosság főszerkesztője hirtelenül és váratlanul meghalt. Az ő hátrahagyott végrendeletével kapcsolatban Molnár László volt egyesületi titkár erőszakosan lépett fel, és különösen szeretett Eszter testvérünkkel, a Névtelen Szellem nagyrabecsült médiumával szemben kifejtett rágalmaival, sértegetéseivel és a valóságnak meg nem felelő gyanúsításaiival, erkölcsi hitelét rontani törekedve olyan helyzetet teremtett, amellyel az Istentől rábízott legmagasztosabb hivatását és működési erejét megbénította. Lelki közösségünkben pedig a harmóniát megzavarta, ami azután a tagok között a megtörtént sajnálatos szakadást előidézte. Ezeknek a szomorú tényeknek részleteibe nem bocsátkozunk. Úgy érezzük azonban, hogy legelsőrendű erkölcsi kötelességünk, hogy az etikai spiritizmus ragyogó eszméjét és a Névtelen Szellem becsületes és hűséges eszközét, Eszter testvérünket a nagynyilvánosság előtt, azon a helyen; ahol állítólagos bűneit és kárhozott magatartását szellőztették (lásd Égi Világosság 1944 márciusi szám évi jelentését stb.), megvédelmezzük, és a való helyzetet, az eszmét megillető tárgyilagossággal, az igazság szellemében ismertessük. Egyesületünk koncepciójáról, belső életéről, munkásságáról, szerkesztő testvérünk jelen lapszámunk következő oldalain nyújt kimerítő és

hűséges történelmi visszpillantást. Ennek szomorú mozzanataiként jelentkeznek azok a tények is, amelyek miatt az egyesület önkormányzati jogát felfüggesztették, bennünket az egyesület többségét képező - és mondhatjuk úgy az eszme lényegéhez, mint Eszter testvérünkhöz is a legszorosabban ragaszkodó testvéreket - (35-öt) az egyesület kötelékéből kizártak, s a különféle rágalmaszások és valótlan állítások áradata miatt a büntetőbíróshoz kényszerítettek. A kálváriát és a meghurcoltatások sorozatát - amely a krisztusi eszme követőinek szinte természetes, de mégis sok fájdalommal járó és áldozatot jelentő következménye - szívesen vállaltuk, mert tudjuk, hogy az igazság útjának tövisai és görngyei vannak. Isten azonban nem hagyja el a benne bízót! Eszter testvérünknek és mindazoknak, akik vele együtt éreztek, fájdalmaikban elmondott imádságaikat meghallgatta. Majdnem kétévi szenvedés és várakozás után eljött számunkra a boldog felszabadulás ideje, amelynek a földi igazságszolgáltatás formájában való megpecsételése az a belügyminiszteri véghatározat, amelyet 1944. május 3-án 176.040/1944.-VII.b. szám alatt adtak ki, és amelynek értelmében az egyesületünk többségét jelentő kizárt vezetőségét és tagjait jogaiba visszahelyezett. Miután Molnár László a bíróság előtt elismerte, hogy állításai a valóságnak nem felelnek meg, a bíróság előtt tett nyilatkozata alapján, melyet lapunk más helyén szószerint közlünk, a megindított vádeljárást el-lene megszüntettük. Örömmel tölt el bennünket annak megállapítása, hogy sokan voltak olyan testvérek, akik a Névtelen Szellem tanításaiból lényeg szerint táplálkoztak, mert amikor ezek a vezető és a lapnak legnagyobb értéket jelentő megnyilatkozások az Égi Világosságból elmaradtak, az előfizetést tömegesen mondták le. Most pedig joggal kérdezheted kedves testvérem, hogy történhetett ez meg egy lelki egyesületben, alázatosságra és békességre törekvő, hívő emberek között? Röviden azt válaszolhatnánk: mert mindnyájan bűnnel terhelt, tökéletlen és tévedő emberek va-

gyunk. Éppen ezért azonban nem kívánunk erre magunk választani, hanem ide iktatjuk kedves Vezetőnknek, a Névtelen Szellemnek 1944. március 30-án jött megvilágítását:

„Ami sötét és homályos volt, az világosságra került, hogy mindenki beletekinthessen abba. Mert mindenki előtt tisztázódott az az igazság, amelyet olyan sötét és piszkosszínűre festett a hazugság és a rosszakarat. Ennek meg kellett lenni, hogy mindenki kimutathassa lelki fokozatát. Mert határkőhöz érkezett el veled az az eszme, amelynek nagy hivatása van még a világban, mielőtt még ez a korszak lezáródik. Veled - mondom - és mindazokkal egyetemben, akik hozzád tapadtak. Mert az Isten nem jelenti be az emberiségnek, hogy most fogja az embereket ebben, vagy abban próba elé állítani. Az Isten meglátogatását nem jelentik be nagy és díszes előhírnökök, hogy az emberek felvehessék a legdíszesebb öltözetüket és úgy várhassák, mint a királyokat szokták; hogy hajlongásaikért, udvarlásaikért a királyok megjutalmazzák őket. Nem! „Hanem úgy jó el, mint a lopó” az éjszaka sötétjében, amikor senkinek nem jutna eszébe, hogy a Hatalmas házához közeleg. Nem fényes kísérettel, hanem álruhában. Néha koldusnak öltözve, néha csak vándornak, néha támogatást kereső özvegynek vagy árvának, néha munkásnak képében, hogy a földön élők hitét és szeretetét próbára tegye: vajon milyen mértékkel mérnek egymásnak az emberek. Néha egyszerű szolgának vagy szolgálónak képében jön az emberek elé ez a határkő, hogy, akik vigyázva járnak az úton és az Isten törvényét mint iránytűt és világító lámpát a szívükben hordják, lássák, hogy egy állomást hagytak el a fejlődés vonalán, és egy más útra, egy tisztább és egy könnyebb útra léptek, és vele egy magasabb törvény világába emelkedtek. De akinek lelkéből hiányzik ez a világító lámpás és az iránymutató szerkezet, az nem tudja, nem érzi, hogy határkőhöz közeledett, és nem tudja, hogy egy más út következik. Az belebotlik a kőbe és elbukik azon, megsebesül, és elveszti tájékozódó képességét, mert homályos tekintetével nem tudja meglátni

és felfogni, hogy a kő miért áll ott, és miért nem folytathatja útját tovább abban az irányban. Ez az az eszme, amelyet ti a sírontúli élet és a láthatatlan világ létezésének bizonyítására kaptatok, hogy a hitetek megerősödjön, és a szeretet megnövekedjék, hogy ebben cselekedeteket mutathassatok be annak a nagy Hatalomnak, aki éberem figyel a földi ember lelkének minden megmozdulását, hogy segítségével mindjobban és mind gyorsabban kiszabadíthassa a szenvedések völgyéből. Azért „akit szeret az Úr, azt megpróbálja”. Akire még nem tekintett, az még nem érkezett el a határához. Ilyen kis próbák, ilyen kicsiny okok, nagy következményeket hozhatnak létre, amelyeken sok, nehezen megszerzett értékek zúzódnak széjjel.” (Névtelen Szellem.)

Hisszük és reméljük, hogy az igazság kibontakozásával Isten jóságos kegyelme továbbra is felettünk tartja óvó kezét. Mi, akik most megbízásban vagyunk, szeretnénk a szolgálatnak legnemesebb lelkével keresni az igazság szellemét, és felelőségünk tudatában, félve és rettegve, imádságos lélekkel igyekszünk magasztos feladatunknak és nehéz megbízásunknak eleget tenni. Boldogok lennénk, ha önmagunk hibái felett győzedelmeskedve meg tudnánk teremteni azt a meghitt lelki közösséget és harmóniát, amely alapját képezhetné a szellemi síkon való további áldásos működésnek. Gyülekezeti életünkben pedig szeretnénk magunkat úgy hordozni, ahogy azt a Névtelen Szellem egyik legutóbbi iránymutató nyilatkozatában kifejezte:

„A nagy, kimagasló küldetésektől eltekintve az ember éljen rendes, általános emberi életet. Igyekezzen embertársaival összhangban élni, hogy a maga nagyobb és nemesebb lelki céljait elérhesse. A fontos az, hogy ne okozzon lelki vagy testi károkat, fájdalmakat, ne bántson senkit, ne várjon semmit senkitől, hanem legyen szerény és békességes, igaz és becsületes. A bizalommal ne éljen vissza és ne irigykedjen másokra. Ne akarjon rosszat. Az

ellenségeit, ha meggyőzni nem tudja igaz jóakaratával, inkább kerülje ki, mint az ütközéseket keresse. Igyekezzék megérteni a másik embertársát, és ha ezeket betartja, kevesebb ütközésben lesz része, mintha a saját akaratával beleavatkozik mások életébe, mert az nagy felelőséggel jár. Azok az emberek, akik mint lelkek, már felébredve lelki igényeiket is szeretnék kielégíteni, azok már magasabbfokú érzéseket kell, hogy fejlesszenek magukban. Ezek adjanak egymásnak, de semmit ne követeljenek, még bizalmat és szeretetet sem; mert ezeknek az erényeknek magukban kell, hogy fejlődjenek. A gyülekezeti életnek ez volna a feladata, hogy azok, akiknek egyféle világosságuk van és egy ajándékuk Istentől, azok barátai lehessenek egymásnak, hogy felüdüljenek egymás társaságában. Ez a szeretetet nagyban fejlődésre serkentő alkalom. Ezt kellene mindenkinek megbecsülni, ezt a testvéri együttést. Ezért kell nagyon átrostálni, amikor egy meglévő együttesbe idegen kapcsolódik, hogy bele tud-e hasonulni abba a meglévő fluidumba. Mert ha nem, akkor egy más csoportban kell keresnie azt a lelki világosságot és pihenőhelyet, amire vágyott. Mert a folytonos megpróbáltatás megrontja az együttést, és a médiumot médiumításával elkoptatja! A rendes jó körnek emelnie kell a médiumitás fokát. a lelki atmoszférát nyugodttá, békéssé és emelkedetté kell tenni azzal, hogy a tisztább és jobb lelki tanításokat megértik és gyakorolják a tagok. Aki ebben nem tud, vagy nem akar részt venni, az csak teherként jelent a többinek. A kis körök azért tudnak több jó médiumot kitermelni, mint a nagyobb társaságok, mert közvetlenebb a lelki kapcsolat közöttük. A nagyobb csoportokban fordulnak elő rendszeren az ilyen nagy összeomlások. Az okoskodás, a gőg, kritika, visszaélések, feltűnni, szerepelni vágyás, diktálás, akarnokság, ez mind kiküszöbölendő. Szolgáljon mindenki azzal, amivel tud, és amire szükség van. Érzékenykedés, vagy békétlenkedés nem a lelki közösségbe való. Ha valakiben ilyen van, tartsa kötelességének, hogy abból vagy meggyógyuljon, vagy csendben lépjen ki a közösségből, hogy senkit meg ne botránkoztasson! A külső keretekhez választott

személyek is csak szolgák. Az eszme és megbízóik szolgái. Nem jár vele dicsőség. Istené legyen minden dicsőség! Amikor az ember mindent híven elvégez, Isten megjutalmazza a megelégedéssel, amely így hangzik: *„Jól van, hű szolgám, a kevesen voltak hű, sokra bízlak ezután.”* Ez a legnagyobb dicsőség, amit emberi lélek elérhet, ezért érdemes mindent megtenni.” (Névtelen Szellem 1944. május 8.)

Hogy mindezeket mi is megvalósíthassuk, és hogy az egyetemes közösséggel is együtt munkálkodhassunk, kérjük kedves testvéreink imádságban való támogatását. Mi is igyekezni fogunk tőlünk telhetőleg felmerülő problémáinkban, gyenge erőnkhez mérten segítségükre lenni. Különösen ma van erre fokozott mértékben szükség, amikor az álruhába öltözött „hitetők” és „akarnokok”, mint Antikrisztusok könnyen megtéveszthetik a hiszékeny lelkeket. Igaz testvéri szeretettel az elnökség.

B.V 19.859/1943. szám. (*)

JEGYZŐKÖNYV

Készült a rágalmazás vétsége miatt, Molnár László ellen indított bűnügyben, a budapesti kir. büntetőjárás bíróságnál 1944. évi május 17. napján tartott nyilvános tárgyalásról. Jelen voltak: dr. Dékány Zoltán bíró, Érsek Ferenc jegyzőkönyvvezető, dr. Bárdoly Sándor védő, Molnár László terhelt, dr. Rusztky Rusztek Lajos magánvádló képviselője, Böhm Mihályné, Szilágyi Imre, Szilágyi Imréné főmagánvádlók. A kir. járásbíróság a tárgyalást a Bp. 301. §-a (521. §.) szerint az ügy rövid megjelölésével megnyitja és megállapítja, hogy a megidézettek megjelentek. Főmagánvádlók képviselője a vádat elejti, mert vádlott a következő nyilatkozatot tette: A jelen, perben feljelentés és vád tárgyává tett összes kijelentéseim és állításaim tekintetében időközben meggyőződtem arról, hogy azok a valóságnak nem felelnek meg és ezért azok miatt Böhm Mihályné, Szilágyi Imre és Szilágyi Imréné főmagánvádlóktól bocsánatot kérek, egyben kijelentem,

hogy Pátkay Pál végrendeletének végrehajtói tisztségéről lemondok, és a Szellemi Búvárok Pesti Egyletében való működéstől teljesen visszavonulok. Hozzájárulok ahhoz, hogy ezen bocsánatkérő nyilatkozatom az „Égi Világosságban teljes egészében közétéssék. Jelen ügyben felmerült költségeket teljes egészében vállalom. Végül kijelentem, hogy a tagságomról való lemondó levéllel az Egylet vezetőségét, illetve az abban megnevezett személyeket megbántani nem akartam. Végzés. A kir. járásbíróság a további eljárást a Bp. 323. §-a alapján megszünteti, mert a főmágnávlók képviselője a vádat elejtette.

Kmf.

Dr. Dékány Zoltán, s. k. kir. járásbíró. Érsek Ferenc s. k. jegyzőkönyvvezető.

Idézet az Égi Világosság 1944. június 6. számából(*)

FEJLŐDÉS - VÁLSÁG – KIBONTAKOZÁS

ADELMA.

Hetvenkét évvel ezelőtt egy lelkes kis csoport a szellemi munka ápolására, továbbfejlesztésére megeremtette azt a keretet, amely minden időkben szükséges volt, hogy az erők összefogásával egy kitűzött célt meg lehessen valósítani. Ez a keret: A Szellemi Búvárok Pesti Egylete. Előttünk fekszik elsárgult papiroson az egylet alapszabálya, az akkori időknek megfelelően magyar és német nyelven. Mint valami ragyogó csillag tündöklék elénk az egyesület nevében aláírónak, neve: Báró Vay Ödön. Szellemi testvére, házastársa, hűséges munkása annak az Istentől kiválasztott edénynek, aki a magyarországi szellemi mozgalom letéteményese volt: Adelma. A magyar arisztokráciának szellemi és anyagi javakban megáldott hajtását szemelte ki a Gondviselés, hogy a szellemi mozgalom eszméjének alapkövét lerakja, amelyre rá lehet építeni azt a hatalmas művet, amelyet „Névtelen Szelem bölcsészete” címen ismerünk, s amelynek közvetítője egy

törekeny, egyszerű, nemes lélek: Eszter médium. Isten végtelen bölcsessége még ebben is tanítani akar bennünket, a sötétségben botorkáló embereket, hogy Ő előtt nem a rang, a társadalmi osztály, hírnév, elismertség az értékmérő. Neki mindenki egyformán szeretett gyermeke, szülessék bár palotában, vagy kunyhóban. Isten csak szellemeket ismer, ideig-óraig fejlődésül a földre küldött szellemeket. Akaratát az által nyilvánítja ki, akit arra a célra megszületése előtt eleve kijelölt. A legnagyobb világosság lehozására is a szegénységben, egyszerűségben született gyermekét küldte, és az új eszmék hordozójának születését nem a nagyoknak, nem az írástudakozóknak, a hatalmon levőknek, hanem az egyszerű pásztoroknak és az igazi bölcseknek jelentette ki. Mi az Adelma és Eszter útján jött bölcséleti tanításokból ezt olvastuk ki.

ÉGI VILÁGOSSÁG. (*)

Az idő múlásával ez a kis mozgalom már annyira megerősödött, hogy lapot is indíthatott, amelyen keresztül a szellemvilág üzenetét közvetíthette azoknak az embertestvéreknek, akiknek a lelke szomjazott az igazságra. A mi Szeretett „Doktor bácsink” „Rejtelmes Világ”, majd később az Égi Világosság címet adta neki, valószínűen kedves szellemi vezetőink megkérdezésével. A név - tudjuk - nem fontos, csak a cél és a lényeg. Ez a lap volt hivatva, hogy betöltse azt a feladatot, amely az eszme terjedéséhez, a felvilágosító munkához szükséges volt. Ezt a hivatását teljesítette is. Hozzátehetjük, hogy Pátkai Pál testvérünk haláláig, hetvenegy éven át csakis erre használták. Bár az Egyesület hivatalos lapja volt, belső villongásoknál kortéziára, csoportérdekek szolgálatába sohasem állították, és hiszünk, bízunk abban, hogy többé a jövőben sem fogja senki arra felhasználni, akárki jön utánunk. Erről gondoskodunk. Ha most e lap hasábjain mi is kénytelenek vagyunk szellemi, lelki kérdésektől távoleső egyesületi belső ügyekkel foglalkozni, csak kényszerűségből tesszük, mert egy kis csoport az evangéliumi spiritizmus fáklyavivőjét, Eszter

testvérünket nem elég, hogy az egyesület keretén belül, a hatóságok előtt csúfosan meghurcolta, de nem riadt vissza attól sem, hogy a szellemi mozgalom céljára szánt, egyik hathatós eszközt, az Égi Világosságot is felhasználja hatalmi céljai elérésére. Mi nem ítélünk, nem becsmérünk, elvégre mindenki maga felel cselekedeteiért. Az ítélet pedig Isten dolga. Az Igazság törvényét büntetlenül megbántani nem lehet, mert *„nemcsak a testvér szóban, de életetek minden megnyilatkozásában arra törekedjétek, hogy az igazságot soha semmiképp meg ne másítsátok, meg ne hazudtoljátok”* (Laurentius).

ESZTER ÉS A KÖRE. (*)

A „Médiumi élményeket”, aki olvasta, tudja, hogy a Gondviselés milyen utakon vezette Eszter testvérünket hivatásának betöltésére. Körülötte is úgy alakult meg a „kör”, ahogyan az általában történni szokott: először a család, barátok azután a keresők. Jönnek-mennek az emberek, hullámzanak ide-oda, míg egyszer csak a médium azt veszi észre, hogy az „érdeklődők” elmaradnak, és csak azok tartanak ki rendületlenül, akiket nem a kíváncsiság és „halottaktól tudakozás” csalogatott a körbe, hanem lelkük olt-hatatlan szomjúságára keresnek üdítő italt. Eszter testvérünk körül kialakult körnek nem voltak írott szabályai, nem volt vezetőség, nem voltak megtorló eszközei. Összekötőkapocs volt köztük: a szeretet. Eszközei: az önzetlenség, egyszerűség, önfeláldozás, egymás segítése, szóval a hit eszközei. A csoport békességben élt, munkálkodott saját, szellem- és embertestvérek javára. 1913-ban már befejeződött „A mai kor vallása” című első nagy mű, amely folytatása annak a hatalmas szellemi munkának, amely Adelma útján közvetített tanításokkal megindult, és amelynek csúcsán a „Szellem, erő, anyag” címen összefoglalt ragyogó mű tündökölt. Körülbelül 10 év múlva készen állt „A kegyelem törvényvilága”, amely szinte megdöbbentő bizonyítéka annak, hogy a rajzolásban teljesen járatlan Eszterrel hogyan tudta a Névtelen Szellem azokat létrehozni. A kis csoportban a munka szakadatlan folyt. A később

„Névtelen Szellem közleményei” címen nyomtatásban megjelent tanításokból már három kötetre való anyag gyűlt össze. Néhány év múlva a Titkos tanítások I. kötetének megírása is befejeződött. Az eszme igazi követői nem nyugodtak. Szerették volna, ha azokat a gyönyörűségeket azok is olvashatják, akiket körülményeik távol tartanak a közvetlen forrásból táplálkozástól. Eszter testvérünk nem szívesen engedett az unszolásnak. Mindig azt mondta, hogy majd csak halála után adják ki ezeket az „írásokat”. Hosszas rábeszélésre mégis beleegyezett. Köszönjük Eszter testvér, hogy a nem tudtál ellenállni az ostromnak, mert most, akik melletted állunk és, akik ma ellened fordultak, idővel, ha még ebben az életben nem is, de odaát hálásak lesznek neked munkád gyümölcseért. Mert talán egyebünk sem lesz, mint azokból a drága gyöngyökből elhullatott szilánkok, amelyek a te munkádon, fáradságodon, önfeláldozó szeretetedden keresztül a mi kedves Vezetőnk, a Névtelen Szellem, a mennyei hazában felhasználható útravalóul adott nekünk. Mert ne gondolja senki, hogy a médiumi munka nem munka. Akik így vélekednek, nincsenek még tisztában a médiumitással. Azoknak még sok tanulnivalójuk van. Hisz egyfolytában gépiesen írni, vagy beszélni egymagában a szervezetet alaposan igénybe veszi. Ezt minden tanár, vagy orvos jól tudja. Köszönjük, hogy minden segítség nélkül végzett háztartási munkád, sőt férjed négyévi harctéri szolgálata alatt az üzlet vezetése mellett, erődön felül az igaz ügy szolgálatára is mindig szenteltél időit, ahelyett, hogy napi fárasztó munkád után beteges testednek a jól megérdemelt pihenést megadjad. Ne fájjon, hogy nekik csak, „borbélyné” vagy. Mi igaz szívvel üzenjük nekik: „Atyánk, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek. Ne essen zokon, amit L.I. az Égi Világosság 1943. Évi 7. számában „Tanuljatok tőlem” című cikkében a bibliát saját szájaíze szerint idézve üzent neked, és a hozzád hűséges barátaidnak. Ne fájjon, hogy rajtad Ananiás és Zafira sorsát szerették volna beteljesedni látni. Csalódtak. Hála Istennek, hogy te is, és akik hozzád tartoz-

nak, nem „haltak szörnyet”. Ne fájjon, hogy „az ellentét által félrevezetetteknek”, a „képmutatóknak” bélyegeztek, és a „sertésekkel” egy színvonalra helyeztek bennünket, ezekre csak azt mondhatjuk, amit már fent üzentünk nekik. A Biblia nekünk és az egész kultüremberiségnek szent, és Krisztus igazságát még nemcsak a forrás megnevezésével, ahogyan azt a cikkíró merészelte, hanem anélkül sem engedjük, hogy bárki a saját céljának, vagy érdekének megfelelően alakítsa. Fájó, hogy ez éppen a lapunk hasábjain történhetett meg. Hisz a lapunk célja a spiritizmus eszméjének szolgálata, mert „*a spiritizmusnak ezekben az utolsó időkben az a hivatása, hogy mintegy védőbástyaként álljon ott azoknak az igazságoknak körülzárására, amely igazságokat a különböző vallások és felekezetek tartanak magukéinak*”. (Ezotériák II. köt. 81. old.) Ez a válaszuk az Égi Világosság 1943. évi 7. számában „Tanuljatok tőlem” című kirohanásra. Visszatérve Eszter testvérünkre és annak kis csoportjára, 1922-ben Eszter engedett a körtagok kívánságának és beleegyezésével dr. Leidenfrost Sándor testvérünk kiadásában megjelent „A mai kor vallása” című első nagy mű a Névtelen Szellem tanításaiából. Ennek a hatása nem maradt el.

A „NAGY KÖR” 1933-BAN. (*)

Az egyesület abban az időben már elvesztette dinamikus erejét. Hosszú ideje nem ment se előre, se hátra: „stagnált”. Adelma után jött tanításoknak fénye már elhalványult, s csak egyesek voltak, akik őrizték lelkükben az örökértékű igazságokat. Sok félig megtért ember a szellemi tanításokat jóakarattal ugyan meghallgatta, de az evangéliumi eszme mindinkább háttérbe szorult. A tanítások erkölcsi értékét nem sokba vették. Előtérbe nyomult a „tudálékosság”, a „szellemi önértékelés”, világi természetű dolgok érvényesítése, a vezetőségnek hatalmasságokká növelése, társadalmi osztályozódás, tekintélyek előtti hódolat, merev szabályok, egyszerűen mindazok a tulajdonságok és tényezők, amelyek alkalmasak egy közösségi élet felbomlasztására. Annak,

hogy magasabb szellemek nyilvánulhassanak meg; egy körben, feltétele, hogy a közösségben résztvevők érzés- és gondolatvilága alkalmas legyen a nagyobb igazságok befogadására. Tisztább világok szellemlakói csak tisztább lelki légkörben tudnak tanítani. Ilyen „stagnáló” kör sokszor észre sem veszi, hogy a jól elindított vonat más vágányra futott, értelmi és erkölcsi színvonala alászállt, és egyszer csak ott tartanak, hogy nem vállalkozik tanító szellem, hogy abban a körben nyilatkozzék, mert nem is tud. Az ilyen körre ráillenek a kedves Vezetők szavai: *„Akik figyelmeztetik az embereket tévedéseikre, hibáikra, nem kedves vendégek a földön: ezeknek nincs divatjuk. Éppen így azok a szellemnyilatkozatok sem kedvesek, amelyek a megtérést, javulást sürgetik. Sokkal rokonszenvesebbek azok, amelyek hazug festékekkel színezett mennyországi állapotokat ígérnek a megtéretlen léleknek.”* (Névtelen Szellem közi. II. köt. 301.)

PÁTKAI PÁL. (*)

Az egyesületben kialakult testvéri kör, amely már arra az útra lépett, amelyet most jellemeztünk, a jó Isten végtelen szeretete, jósága és türelme folytán megmenekült ettől a sorstól, és küldött egy embert, akinek közreműködésével az egyesületet visszaadhatta rendeltetésének és folytathatta a kör azt a munkát, amely Adelma; a Doktor bácsi, Antal testvér és mások munkájával megszakadt. Pátkai Pál testvérünk életét mindenki ismeri. A „Misztériumok” című művében leírta, hogy mik voltak azok az események, okok, amelyek a túlvilági élet és az ott uralkodó törvényszerűségek kutatására indították. Hat hónapi boldog házasság után elvesztette, akit mindennél és mindenkinél jobban szeretett: drága feleségét, a duálját. Amikor a koporsó fedele bezárult, s a rideg hantok kopogtak a szeretett lény földi testének nyoszolyája felett, akkor hasított lelkébe a felismerés semmivel nem enyhíthető fájdalma. Nem lehet leírni a fájdalmat, amit érezhetett, mert évtizedek után is, ha csak emlékezett a kedvesre, könnyektől lett nedves a szeme. Sóvárgott lelke a szeretet után. Elképzelhetjük,

hogy micsoda gyógyító balsam volt lelkének, amikor egy olyan közösségbe irányította végzete, ahol a szeretetről szellemi lények tanítottak, abból a világból, ahová a drága feleség eltávozott. Nem, is házasodott meg ismét soha. Amikor szorgalmas munkával összekuporgatott pénzeckéjén felépítette a Lejtő-utcai házat, lelkében már kirajzolódott a jövő képe, amelyet hosszú évek múlva közölt csak bizalmas barátaival. Aki szerető hitvesét elvesztette, olyan mint a szárnyaszegett madár: húzódik oda, ahol szeretetet kap. Otthont akart. Ez készítette arra, hogy házat megosztotta először L. P-al.

PÁL TALÁLKOZASA ESZTERREL. (*)

Eszter testvérünkkel a Névtelen Szellem már 1921-ben közölte, hogy a nagy körben munkát kell vállalnia, mert a további tervek végett erre szükség van. Eszter kért, könyörgött, hogy ő nem kíván szerepelni, meg van elégedve az ő kis körével, és nem is tudja ő ezt véghezvinni. „*Van nekem ott valakim mondja a Vezetőnk - akin keresztül véghez viszem akaratomat*” Ez a valaki Pátkai Pál testvér volt. Megismerkedésünk bonyodalmaait mindenki ismeri. Pál testvérünk sokszor elmondotta, hogy nem lehet leírni azt a feledhetetlen órát, amikor először ült szemben a Névtelen Szellemmel, és Eszter ajkain keresztül ömlöttek a drága szavak, amelyeket szomjas lelke, mint a föld a májusi esőt, úgy szívott be, s olyan bizonyosságot kapott, amelynek hatása alatt megsemmisülten könnyezett. Ez az óra döntő volt életükben és a spiritizmus fejlődésének történetében. Pál tudta, hogy neki mi a tennivalója az egyesületben, és megvilágosodott lelkében, hogy a fájdalomkönyvekkel épült házat, miért építette: otthont adni, a gondokat megosztani azzal a lényel, akit a Gondviselés eleve kiszemelt arra, hogy a Harmadik Kijelentés eszköze legyen. Hogy Eszter nyugodtan szentelhesse magát a munkának, felajánlván, s megosztotta négyszobás lakását az istenfélő, egyetértésben élő Bóhm házaspárral. Így költöztek Eszterék a Lejtő-utcai családi házba, ahol tíz és fél évig éltek testvéri békeességben, mint egy

család. Így lett ez a ház a jelen idők egyik „illusztris szalonjává”, ahol a kopott ruhás testvérek a társadalom legmagasabb rétegébe tartozó testvérekkel találkoztak egy eszmében, Krisztus szeretetének eszméjében. Itt született meg a gyönyörű tanítások legtöbbje, amelyeket e lap hasábjából és az azóta megjelent könyvekből mindenki ismerhet. Hiszen annak a huszonegy kötet műnek csak csekély töredéke jött létre az egyesületben. A legtöbb tanítás, nyilatkozat Eszter íróróráin született meg, vagy ha arra Pál testvér, kivételesen Rohay Béla testvér is meghívást kapott, szintén otthon, a Lejtő-úti meleg fészekben. Pál testvérünk ilyenkor a révületben elmondott tanítást gyorsírással örökítette meg. Elképzelhető, hogy milyen hatalmas munkát rótt úgy Eszter, mint Pál testvérünkre, hogy az esetleges hibás leírás értelmét kihámozzák és szükség esetén a homályosabb részek felől kedves Vezetőnket újra meg újra megkérdézzék. Mindketten médiumok voltak. Munkájukat ez nagyon megkönnyítette, mert sugalmazás útján sokszor megkapták a helyes feleletet. Gyönyörűséges munka volt, és milyen lelki fürdő abban a légkörben élni, ahol minden át meg át volt itatva azokkal az erőkkel, amelyekhez az utat tiszta szellemtestvéreink megnyitották. Mi, akik abban a szerencsés helyzetben voltunk, hogy éveken át járhattunk hozzájuk, csodálattal bámultuk azt a hatalmas szellemi munkát, amit példás, szép, meleg testvéri egyetértésben végeztek. Megdöbbenő volt azonban a meglepetésünk, hogy Esztert a kisebbségi csoport, a testvérek és a hatóságok előtt még azzal is támadták, hogy közöttük a jó viszony, egyetértés megromlott. Vádjait - sajnos - még a bíróság előtt is fenntartották. Ha nem volnánk tisztában az igazság megmásátásának lelki és túlvilági hatásával, mosolyra derítő volna az arcoknak az a színjátéka, amikor az ügyvéd a bíróság előtt felolvasta Pál testvérünknek 1942. augusztus 7-én, tehát pontosan két hónappal elköltözése előtt, az akkor Kőröshegyen tartózkodó Eszterhez írt levelét, amelyből csak szemelvényként néhány sort mutatunk:

„...Neked is örök hálaival tartozom azokért a felbecsülhetetlen, ragyogó értékekért, amelyek mégis csak a Te lelkesen keresztül sugárzottak ide alá.....A te nagy világosságodnak a jó Istenhez való ragaszkodásodnak, és a magasabb szférákkal való lelki rokonságodnak is jó része van abban, hogy amit a jó Isten az emberiségnek általad ad és adott, olyan szép, olyan magasztos, olyan egészen egyedülálló...” „...és hogy éppen mi ketten értjük meg egymást a legteljesebben ezen a síkon, ez az Istennek egyik legnagyobb áldása és annak bizonyága, hogy mégis csak van valami rokonság a lelkünk között, ami szükségképpen összekapcsolja a lelkünket, s az anyagi életben való összekapcsoltságunk csak ennek a belső összeköttetésnek természetes folyománya...” „...Nemcsak Te, én is nagyon örülök ennek, s szeretném, ha megnyugodnál abban, hogy erre az összeköttetésre bizton építhetsz, mert amint a jó Isten azt, amit neked adott, nekem is adta, úgy azt, amit nekem ád, neked is adja...”

FELVÉTEL A „NAGY KÖRBE”. (*)

Eszternek finom megérzésű lelke megsejtett valamit, ami az egyesület részéről érni fogja. Nem akart semmiképp sem oda belépni. Sorsát azonban nem kerülhette el. Teljesíteni kellett a feladatot, amelyre testbeöltözése előtt vállalkozott. A választottak alázatával engedelmeskedett. Előttünk fekszik az 1933. október 7-én megtartott választmányi ülés jegyzőkönyve, amelyből ezt olvassuk: *„Négy választmányi tag aláírásával az elnökséghez beadvány érkezett, amelynek aláírói napirendre kérték tűzni azt, hogy Eszter médiumot, valamint az ő vezetése alatt álló kör tagjait az egyesületnek tagjai sorába felvegyük.”* A választmány a körnek ősi szokása szerint a szellemi vezetőséghez fordult tanácsért. Szinte menydörgés-szerűen fülünkben cseng még néhányunknak, mint egykor a pusztában, az a szellemi hang: *„Ami az Isten akarata, azt emberi akarat meg nem változtathatja, útjában nem állhat.”* „A választmány egyhangúlag elhatározta, hogy Esz-

ter médiumot, valamint a vezetése alatt álló kör tagjait az egyesület sorába felveszi”. Az egyesület elnöke akkor is, és most is az a testvér volt, aki aláírta a felvevő és - 10 év múlva - a kizáró határozatot, sőt ő volt, akin keresztül a felvételre vonatkozó szellemi utasítások elhangzottak.

A VÉGRENDELET. (*)

Pál testvérünk 1941. május 15- én írásbeli végrendeletet készített, amelyben végrendeleti végrehajtóként a kör tagjai sorából azt a három embert választotta ki, akikben legjobban megbízott: Molnár László, dr. Botfalvy József és Szilágyi Imre testvéreket. A végrendeletben az örökgyagyó két örököst nevezett ki: A Szellemi Búvárok Pesti Egyletét és Böhm Mihályné Papp Esztert. A végrendelet idevonatkozó főbb rendelkezéseit az alábbiakban közöljük:

„....A hagyomány egész jövedelmét a Böhm Mihályné szül. Papp Eszter médiumitása által nyert vagy jövőben akár halálom után is nyerendő szellemi közlemények kiadására, a már megjelent közlemények újabb kiadására, idegen nyelvekre való lefordítására és előbb belföldön, majd külföldön minél szélesebb körben való elterjesztésére köteles fordítani. Abban az esetben, ha a Szellemi Búvárok Pesti Egylete már nem léteznék, akkor amikor én meghalok, vagy a hagyományt visszautasítaná, vagy az bármely okból reá nem szállhatna, de abban az esetben is, hogy ha még Böhm Mihályné szül. Papp Eszter életében bármely okból megszűnnék, a részére juttatni kívánt teljes hagyomány Böhm Mihályné szül. Papp Eszternek jusson azzal a kötelezettséggel, hogy ezt ugyanarra a célra fordítsa, mint amit a Szellemi Búvárok Pesti Egyletének meghagytam és saját megítélése szerint, de úgy köteles tovább hagyományozni, hogy azzal az előírt cél legyen szolgálva elhalálozása után is. Abban az esetben, ha Böhm Mihályné szül. Papp Eszter korábban haláloznék el, vagy a hagyományt

visszautasítaná, a neki juttatni kívánt hagyományt is teljes egészében a Szellemi Búvárok Pesti Egyletére hagyom, ugyanazzal a céllal, mint a részére juttatott többi hagyományt.”

Nem volt hiábavaló Eszter aggodalmaskodása az egyesülettel szemben. Pál testvérünknek a Névtelen Szellem és Laurentius tanító szellem megvilágosító fürdőjében kicizellált lelke is valamit megérezhetett. A végrendeletet Pál testvérük lélekben már 1942 tavaszán megváltoztatta, mert biztosítani akarta Eszternek a médiumitás zavartalan gyakorlását, és hogy legyen miből a Névtelen Szellem műveit kiadni és terjeszteni. Ezt a célt szolgálta volna az a vállalkozás, amelynek 100.000 P-vel tagja volt és annak haszonszerezése. Sajnos, hogy ezt a mobil, gyümölcsözőleg elhelyezett tőkét, amely alkalmas lett volna arra, hogy az örökhagyó céljai megvalósuljanak, a nagy kör kisebbségi csoport vezetősége a válalatlalából kivonta, s ezáltal a jelzáloggal, illetékekkel stb. terhelt vagyonrész a fenti cél megvalósítására elveszettnek tekinthető. Az igazság megmásításának klasszikus példája az Égi Világosság 1944. évi 3. számában közölt évi jelentésnek a következő mondata: *„A próbát egyesületünk életében - mint azt múlt évi jelentésünkben már közöltük - az a vagyon jelentette, amelyet szeretett néhai Pátkai Pál alelnökünk hagyott egyesületünkre, csakis azzal a céllal, hogy azt könyveink kiadására, valamint külföldön leendő terjesztésükre használjuk fel.”* Olvashatták, testvérek, hogy Pátkai Pál a vagyonát nem az egyesület könyveinek terjesztésére, hanem egyedül és kizárólag Eszter médiumitása által nyert, vagy a jövőben, akár halála után is nyerendő szellemi közlemények kiadására stb. hagyományozta. Ez célvagyon. Célvagyonot pedig másra, mint amire azt a rendelkező hagyta, felhasználni nem lehet.

PÁL VÁRATLAN ELKÖLTÖZÉSE. (*)

Mielőtt ismertetnénk Eszter közel két évi vesszőfutását, elmondjuk annak a gyászos reggelnek történetét, amikor Pál testvérünket a Gondviselés váratlanul hazaszólitotta. A szeretett lény, Pali bátyánk drága feleségének földi maradványait néhány nappal előbb exhumálták és helyezték át abba a sírba, amelyet Pál testvérünk saját földi testének is nyugovóhelyül szánt. Eszter testvér hasztalan kérlelte, hogy ne menjen ki a temetőbe. Nem tudott otthon maradni. Lelkében kétszeresen felelevenedett az emlék, amely mint áldozati tűz, olthatatlanul élt szíve szentélyében. Kifelé derűs hangulatot mutatott, de Eszter tudta, hogy lelke szüntelen sír, zokog. Halála előtt való nap a Margitszigeten volt Eszterrel és még néhány testvér társaságában. Szinte gyerekesen bolondozott, mókázott, vidám, szellemes adomákat, történeteket mesélt és megnevettette a társaságot. Azon a reggelen is Mihálylyal valamin nagyon jól mulattak és úgy nevettek, hogy a házban mindenki felébredt. Ki gondolta volna, hogy a kacaj néhány pillanat múlva halálsikoltássá válik, a vidám hang halálhörgéssé tompul. Leírhatatlan az a perc, amit a halál angyalának megjelenése Eszter testvér és a hűséges szolgálóleánynak, Arankának lelkében kiváltott. Háromszor telefonált Eszter dr. Botfalvy orvos testvérnek, hogy rohanjon, mert Pali nagyon rosszul van. Közben más orvosért is küldtek. Hiába volt minden. Így kellett lenni. Eszter nem hitt, nem tudta elhinni, hogy nincs többé. Csak ült dermedten, ajka érthetetlen szavakat mormolt. Közben jöttek egymás után a testvérek és földbegyökerezett lábakkal álltak Pál testvérünk halottasága mellett. Ami Pál testvér halála pillanatát követően alig egy óra múlva történt, leírni nem lehet. Álljon mindnyájunk előtt figyelmeztetésként: *„Nincs dicsőség gyalázat nélkül, nincs győzelem legyőzött nélkül, nincs gazdagság szegénység nélkül és nem lehet boldogság sem boldogtalanság nélkül, amíg azt a másébol veszi el az ember.”* (Névtelen Sz. Közi. II. köt. 96.) A lélektani okokat helyszűke miatt nem áll módunkban most ki-

fejteni, de megállapíthatjuk, hogy nem történt semmi más, mint-hogy elementáris erővel lángolt fel az az ellenszenv, amellyel a volt „nagy kör” tagjai Eszter körével szemben már 1933-ban viseltettek. Mutatja az is, hogy a Molnár-Rohay töredék- csoport-hoz azok csatlakoztak, akik Esztert és csoportját soha nem tudták lélekben elfogadni, és akiket csak Pál testvérünk szilárd és erős egyénisége tudott összetartani.

VÁLSÁG ÉS ELVÁLASZTÓDÁS. (*)

Amilyen sürgős volt Eszterrel szemben fellépni, a temetés után egyszerre nem lett sürgős, hogy az egyesület vezetősége hivatalos útra terelje az ügyet. És ahelyett, hogy összehívta volna az elnök a választmányi ülést, majd a közgyűlést, és számba vette volna a tennivalókat, meghallgatta volna Eszter testvért is, hogy mit akar, ehelyett Molnár László egy „bizalmas” jelzésű körlevelet bocsátott ki a választmány tagjaihoz, amelyben Esztert anyagiassággal vádolta és rágalmazta. Anyagiassággal pedig vádolni csak azt lehet, aki mindig csak kapni akar, de sohasem adni. Minden spiritisztának üzenjük: *„Mi Esztertől eddig még mindig csak kaptunk, ő mindenkinek még mindig csak adott, de senkitől anyagi értéket még soha nem kapott és nem fogadott el. Ez az igazság.”* Az Igazságot pedig büntetlenül megmásítani nem lehet. A per, amelyre a választmány az Égi Világosság 1944. évi 3. számában közölt évi jelentésének 4. pontjában hivatkozik, a fentiekben felsorolt vádakra; gyanúsításokra vonatkozik. Mi, akik Eszter mellett álltunk és állunk, e miatt a még világi emberek között is meg nem engedhető hang, eljárás miatt voltunk kénytelenek az Egyesületnek a Molnár-Rohay féle töredékcsoportjával szembefordulni. Az egyesület 84 rendes tagja közül 52 tag szilárdan, egy emberként állt Eszter mellett. E magatartásnak természetes következménye volt, hogy a lemondott tisztikar és választmány megválasztására egybehívott 1942. december 20-án megtartott rendkívüli közgyűlésen, miután részünkről a békéltetés hiábavaló volt, egy koalíciós vezetőség megválasztására, a többségi csoport győzött.

VILÁGI FEGYVEREK ELLEN A HIT ESZKÖZEIVEL.

(*)

A legnagyobb hibát azonban a szellemi mozgalom szempontjából az a kilenc ember követte el azzal, hogy mielőtt megvárta volna, hogy az egyesület közgyűlése a Pátkai hagyaték tárgyában határoz, egyenesen a főfelügyeleti hatósághoz fordult, feltételezések és koholt vádak alapján. Hogy miért volt nagy hiba idő előtt az ügyet a világ elé kivinni, és hatóságokat felesleges zaklatásnak kitenni, egyszerű a felelet: azért, mert nem adtak módot arra, hogy a testvérek döntsenek olyan ügyben, amely kizárólag a szellemi mozgalom híveire, elsősorban az egyesület önkormányzati testületére tartozik. Mi betartottuk a közgyűlésen tett ígéretünket és nem élünk a megtorlás eszközével. Molnár Lászlót sem volt célunk az egyesületből kizárni, csak kértük, hogy vonja vissza Eszter személyére tett becsületsértő és rágalmazó állításait, és jelentse ki, hogy azok a valóságnak nem felelnek meg. Erre még nem is válaszolt, amelynek szükségszerű következménye volt a választmány 1943 január 10-i kizáró határozata. Később az önkormányzat felfüggesztésekor értesültünk, hogy az a kilenc tag már 1942. december 23-án írásban panasszal élt közvetlen a főfelügyeleti hatóságnál. Az ellenzéki csoportból mást nem zártunk ki. Eszter Molnár ellen becsületsértési pert azért nem indította meg azonnal, mert előbb mindent meg akart kísérlni, hogy az ügyet békességgel elsimítsa. Sajnos, amint az események megmutatták - nem rajtunk múlt - hogy nem sikerült. Sőt Eszter békés szándékát félremagyarázták, vérszemet kaptak, és egy 16 pontból álló beadványt meg is szerkesztettek, amely alapját képezte az első véghatározatnak, s amelyet „az Igazság Szellemének” tulajdonítottak, aki nekik hatalmat adott ítélni élők és holtak felett. Céljukat elérték és klasszikus példáját szolgáltatták, hogy egy főlényes többségből, hogy kell törpe kisebbséget csinálni.

KI RENDELKEZIK A SZELLEMI KÖZLEMÉNYEK FE- LETT A FÖLDÖN? (*)

Téved, aki azt hiszi, hogy Eszter azért harcol, hogy abból anyagi előnye legyen. Nem! Egyedül és kizárólag azért, hogy addig, amíg ő él, az általa létrejött tanításokkal a rendelkezés őt illeti Isten és ember előtt. Ő van odaállítva a bástyára, amelyen örködnie kell, és vigyázni, hogy azokba a tiszta, nemes eszmékbe félreértés, hiba ne csússzék be; illetéktelenek, hozzá nem értők az igazságok megmásításával a tiszta búza közé konkolyt ne hintsenek, akár tudatosan, akár tudatlanul. Egyedül neki van joga, hogy kijelölje, akik drága kincsként megőrzik majd a tanításokat az eljövendő nemzedéknek. Szomorú dolog, ha egy testvéri közösségben még nem tudott gyökeret verni ez az erkölcsi igazság, és a világi bíróságoknak kell, bárkit arra megtanítani, hogy más munkájának a gyümölcsét elvenni nem lehet. A világi törvények szerint minden műnek, még a Bibliának is van szerzője, de azért senkinek sem jut eszébe kétségbe vonni, hogy azokat az igazságokat nem Krisztus tanította. A Névtelen Szellem műveinek jogi értelemben és a magyar törvényeik szerint Eszter a szerzője. Ebből azonban nem következik az és egy pillanatig sem vontuk kétségbe, hogy azoknak tartalmát nem a Névtelen Szellem sugalmazta. És itt van a felelősség kérdése. Nem tudjuk, hogy akik ma Eszter ellen olyan elszántan harcolnak, nem futnának-e a felelősség elöl, ha egyszer komolyan helyt kellene állni azokban a könyvekben foglalt kijelentésekért. Maradjon mindenki a helyén, és azt a munkát végezze el becsületesen, amit neki osztott ki a Gondviselés. A Névtelen Szellem műveinek sorsa felől való intézkedést pedig bízunk a legilletékesebbre: Eszter testvérrre, akinek a jó Isten - hisszük - mindig megadja a világosságot, hogy mikor, mit és hogyan kell cselekednie.

A NÉVTELEN SZELLEM A „SZERZŐI JOGRÓL”. (*)

De hallgassuk meg a legilletékesebbet, a Névtelen Szellemet, mit mond a médiumitásról és a „szerzői jogról”.

Kérdés: Miután véleményeltérések merültek fel az iránt, hogy van-e joga a médiumnak rendelkezni azok felett a szellemi termékek felett, amelyek általa jönnek, légy szíves, kedves Vezetőnk, ezt a kérdést megvilágítani.

Felelet: Az emberek ilyen kicsiny dolgokból nagy pereket, jogi kérdéseket csinálnak. Ez azért van, mert az igazságot nem tudják megérezni. Az igazság isteni lényeg. Mivel azonban az ember lelkében nagyon kevés hely van Istennek szentelve, így az igazságot sem képes felismerni. Mindenki csak annyi igazság van, amennyit a maga lelkéből és életéből Istennek átadott. Ezzel én nem azt mondom, hogy - a bevett vallások szokása szerint - ki-ki mennyire érzi magát közel Istenhez. Óh nem! Korántsem ez határozza meg, hogy az ember mennyire adta át lelkét és életét Istennek. Még a zárdák elfalazott lakói, akik a külső világot megvetve, elkülönített életet élnek, azok sem mindnyájan ismerik fel az igazságot. Ne csodálkozzatok, hogy az elhullatott és a kévék-ből kimaradt kalászkok nem ismerik fel az igazságot. Nem ismerik fel, mi a helyes, mi a jó, mi az az igazság, ami Isten szerint való. Az embernek a szívében vannak a szép és jó érzések, a nemesre, a jóra való felbuzdulások, lelkesedések, de onnan keletkeznek a gonosz érzések, a haragos kitörések, a kegyetlen bosszúra, gyilkosságokra való hajlandóságok is. Maga az emberi szív nem elég bölcs ahhoz, hogy a belőle feltörő érzéseket abban a pillanatban jónak vagy rossznak tudná ítélni, mert mindig csak magát a tünetet látja, ami a tudat felszínén jelenik meg. Azért nem ismerheti fel a látszat világában az igazságot, mert a mélyére nem tud és nem is akar tekinteni. A médiumi munka sok ilyen felderíthetetlen igazságot takar, amelyet csak azok ismerhetnek fel, akik már fejlettebb igazságérzet birtokában vannak. Válaszom a kérdésekre a következő: A szellemi gondolatok besugárzása a földi ember lelkébe valóban megtörténik. De hogy ez hogyan, miképpen

megy végbe, az egyénekenként nagyon különböző, mégpedig a médium lelkének egyéni, sajátos természete szerint változó. Azt mondhatnám, nincs két egyformán befolyásolható médium. Ha egyforma földi műveltséggel bíró, egyforma földi keretek között élő emberek közül kiválasztott öt egyforma fejlettségű médiumnak egy szellem ugyanazt a tárgyat próbálná átadni, mind az öt másképpen kidolgozva adná azt vissza, mert a lélek beállítottsága, hangulata, megérezése, fogalomalkotó képessége egymástól nagyon is eltérő lehet. Ha az öt médiumon keresztül leadott ugyanaz a közlemény a főbb vonalakban hasonló, akkor ez már nagy eredménynek tekinthető. A szellemnek megvan az a szabadsága, hogy a neki a legjobban megfelelő eszközt kiválaszthassa, aki az ő lelki természetéhez hasonló lelki természettel bír, mert az ilyen eszközzel a legkönnyebb dolgozni a földön, még akkor is, ha fokozatilag nagyobb különbség van közöttük. Ha valami érdemleges eredmény mutatkozik munkája nyomán, az mindig nagyban a médium érdeme, mert engedelmessége, szorgalma, odaadása, lelkesedése az ő lelkének mind olyan kellékei, amelyek könnyűvé tették a leadást, mert jó elfogadó volt. A gondolatokat szavakba öltöztetni, és a fogalmakat kifejező formába önteni, az meg egyenesen a földi énben megszerzett ismeretnek és tudásnak bizonyos készenlétbe helyezett mennyiségétől függ, amellyel a saját szellem - úgyszólván - kiszolgálja a megnyilatkozó szellemet. Mert csak a lehetőségek határain belül mozoghat a befolyásoló szellem is. A földi értelemben tehát nem lehet egy abszolút szerzőről beszélni, mert a létrejön nyilatkozat két tényezőtől származik, vagyis a kettő összehangolt lelki természetének eredménye: nem egészen a szellem és nem a médium, hanem mindkettő. Mivel az emberek világában csak az eredményt látják, és a szellem egyénisége nem kikutatható, és az sem, hogy egy közleményben mennyi a szellem befolyása, inkább a médium egyéniségén van a hangsúly, mert a médium énje adja meg azt a színezést, amely annak a kornak megfelelő formában teszi hozzáférhetővé a szellemi igazságokat.

„A KÖZLEMÉNYEKET MIND NEKED ADTAM.” (*)

A szellem életét és gondolatát földi ember alig érti meg. Kell lenni egy félig emberi, félig szellemi életet élő - a közönséges természettől elütő képességű - embernek, akinek a nyújtható élet-szalagján keresztül betekintése van a szellemi életbe, és az ott szerzett átélések folytán több a megértése és a felfogó képessége a szellemiek iránt, mint az egészen földi természetbe öltözött embereknek. Azokat a közleményeket, amelyek rajtad keresztül jöttek, mind neked adtam át, és csak azután azoknak, akik szeretettel fogadják. Elsősorban - természetesen - a médiumot illeti meg a rendelkezési jog, és csak azután azokat akik megbecsülik. De hogyan lehetséges azokat értékelni anélkül; hogy annak közvetítő eszközét megbecsülésben ne részesítsék. A kalmár szellem előtt csak az anyagi érték számít. Így az eszme meganyagiasított formájához ragaszkodik ugyan, de a lelkének semmi köze hozzá. Ebben az egész ügyben sem a szellemieknek, sem a lelkieknek nincs szerepe...”

ESZTER ÉS 35 TESTVÉR KIZÁRÁSA. (*)

Szomorú beszámolómat mielőtt befejeznék, és még az emlékét is kitöröljük magukból, nem hallgathatjuk el a 35 testvért kizáró, egy kaptafára gyártott határozat megokolásának ismertetését. Az elnök, aki Eszter és társai felvételénél közreműködött, szintén mint elnök, azzal okolta meg egyebek között a kizárást, hogy a „szellemtanban kellő jártasságot nem tanúsítottunk.” Az lehet, hogy Eszter és köre nem tanúsítottak „kellő jártasságot” a szellemtanban, de nem is olyan elbizakodottak ezek a testvérek, hogy még a „jártasság” calculusával is dicsekedjenek. Ezt azonban éppen elnök-testvérnek nem lett volna szabad Eszter és társai szemére vetni, aki saját magán tapasztalhatta 1933. év tavaszán, hogy a szellemtanban földi ember soha nem lehet „eléggé jártas”. Az Égi Világosság 1943. évi 9. számában azt üzenték nekünk: *„Mindazokat, akik igaz lélekkel és alázatossággal belátják eltávolodó útra lépésüket, szeretettel fogadjuk vissza, ha érzéseik igaz*

voltáról meggyőződünk.” Nem kiáltjuk oda ugyanezt, mert ezzel csak azt bizonyítanánk, hogy mi még mindig a „szemet szemért” igazságánál tartunk, ellenben „az igazságot felismerni bölcsesség; védelmezni - ha még annyira ellentétben áll is az emberek meggyőződésével - bátorság. (Hephata 31. old.)

AZ IGAZSÁG ÉS A SZERETET ÚTJÁN.

Nem lehet, kedves olvasóink, mindent felsorolni, amin közel kétesztendei megpróbáltatás alatt keresztülmentünk, de ahogyan a jó Isten erőt adott azoknak elviselésére, hisszük - ad erőt arra is, hogy az egyesület szekerét a kátyúból kiemeljük, hogy teljesíthessük a mi Pál testvérünknek igazi akaratát. Reméljük, hogy a hullámverések rövidesen elsimulnak, és többé nem ismétlődik meg, legalábbis köztünk a bibliai apokalipszis, mert egyszer minden embernek meg kell tanulnia, hogy az „*igazság a halálon keresztül is győzedelmeskedik*” és „*csak az a valódi igazság, amelyet a szeretet jóváhagy és az a valódi szeretet, amelyet az igazság támogat*”. (Névtelen Szellem.)

**Az Égi Világosság 1944. szeptember XLVI. évf. 9. számából
a 215. oldalról: (*)**

EGYESÜLETI HÍREK

A m. kir. belügyminiszter a 192.437/1944. VII/b. számú leiratával jóváhagyta a Szellemi Búvárok Pesti Egyletének az 1944. június 18-án tartott közgyűlésén hozott azt a határozatát, amellyel az egyesület nevét „Magyar Pszichikai Kutató Társaság” névre változtatta. A közgyűlés ezzel az elhatározásával korántsem azt akarta kifejezésre juttatni, hogy a 72 éven át viselt név felcserélésével eszmei céljaiban is változásokat szándékszik megvalósítani. Nem! Az egyesület továbbra is az evangéliumi spiritizmus sziklavára marad, mint volt eddig is. Az új névvel még kifejezőbbé akarja tenni alapszabályaiban kitűzött céljait, de még inkább az

egyesület tagjainak lelkében élő vezető gondolatot. A psziché = a lélek, az a terület, amelyen nekünk munkálkodnunk kell, hogy az isteni szikra, a szellem, a test börtönéből felszabadulva felszárnalhasson szellemi hazájába, az örökkévalóságba. Búvárkodásunk, kutatásunk ezt a célt szolgálja. A további változtatások kifejezésre juttatják a színt, amely az egyetemes emberiség közösségében - mint a szivárvány színei a napsugárban – benne ragyog. Kifejezi, hogy ebben a testvéri közösségben valamennyi szellemhívő, a mozgalom minden munkása helyet találhat. Kérjük a jó Istent, hogy áldó kegyelmét árássa ki ránk, és valamennyi szellemhívőre, azokra is, akik más úton, de az örökkévaló célokat keresik fajra, vallásfelekezetre tekintet nélkül. *„A mi törekvésünk az, hogy minél több ember és szellem ismerje meg Isten szeretetét, segítőkészségét és erejét; ismerjék meg az igaz Jót; hagyják el a bűnt, és térjenek Istenhez, mielőtt erre nézve a lehetőség megszűnik, mert az idő közel van.”* (Névtelen Sz. Közl. II. 285.)

AZ IGAZSÁG ISMERETE KÖTELEZI A LELKET(*)

Az élet Isten ajándéka, amelynek Istentől meghatározott célja van itt a földön. Az élet nem szűnik meg a porhüvely levetésével, az ideiglenes megjelenési forma elváltozásával, mert a lélek tovább is végezheti a maga feladatát a halál után, ahol minden külső eszköz nélkül éli életét. De a földi életben, az anyagi, testi formában, egy más, külön rendeltetést is be kell töltenie az emberré lett szellemnek, amely nehéz, kemény harcok elé állítja őt. Azonban, ha ezeket győzedelmesen megharcolta, az eredmény a test levetése után tudatos valósággá válik a lélek részére. Mert az anyag élete - látszólag - mintha külön törvényt követne, és annak engedelmeskedve nem mindenben és mindenkor ismeri el útmutatónak azt a szellemi irányt, amelyet a Teremtő eléje szabott. Ez azonban csak látszat. Ugyanis az anyag fejlődése hasonlíthatatlanul sokkal lassabb menetben halad a szellemi lények és az azok körül alakult szellemi világuk fejlődési lehetőségei mögött. Úgyannyira, hogy amíg azok az eredmények, amelyeket az emberi lélek magából -

akár jókat, vagy rosszakat - egy élet folyamán kitermelt, mint megmásíthatatlan valóságok ott állnak előtte és körülötte, benépesítve vele az ő lelki világát, addig az anyag leforgásában sokszor hosszú évszázadok múlnak el, amíg egy-egy átforgató, teremtő gondolat az anyagi világban megnyilvánulhat. Ez képezi azt a nagy kísértést az anyagba mélyen beletapadt emberi szellemek részére, amely előbb csak a kételkedésbe, azután a tagadásba viszi az embert minden szellemi eredetű dolgokkal szemben. Ez az, ami nehéz és kemény harcra, próbára hívja ki a szellemet a földön. Ez az, ami földi értelmét megfejthetetlen talányok elé állítja, mert milliónyi felmerült kérdésére nem tud választ adni a lerögzített tudomány, se semmiféle emberi okoskodás. Csak a bizonytalanul imbolygónak látszó „hit”, amely a látható mögött a láthatatlan, de létező valóságokról beszél. Titokzatosnak látszik, de nem az, hiszen benne foglaltatik a látható a láthatatlanban, mint csepp a tengerben. A testben élő ember benne él a szellemi világ legteljesebb egészében, mert a kicsiny, látható világot úgy hordozza a nagy, a végtelen, a láthatatlan, mint a kicsiny sajkát az óceán. Úgy tükrözi vissza a látható világ a gazdag láthatatlannak egy-egy kicsiny részecskéjét, mint a tükördarab az égbolton megjelenő felhőket. Mivel az emberi életek mind csak kicsiny zárkába szorított részei a nagy egésznek, és a többi zárkába szorított életrészekről csak annyi tudomása van, amennyit gyarló érzékelő szervein keresztül tapasztal, tehát elgondolásai és fogalmai is hiányosak a tulajdonképpeni életről, a valóságról. Az ember az életének tulajdonképpeni eredményeiről csak akkor vesz tudomást, amikor a zárkából kiszabadult, és lelki érzékelő képességét már nem fogja be a test nehézsége. Ezért csak akkor láthatja a valóságot, mert a szellemi az elsődleges valóság, az anyagi ennek csak időlegesen rögzített árnyéka, amely szükséges, hogy felbomoljék, megsemmisüljön, egészen addig, amíg a szellem Isten törvényének megfelelő elgondolásaival, és megmozdulásaival olyan eredményeket nem tud létrehozni, amely összhangba hozná őt és világát a teremtett mindenséggel. Akkor már maradandóbbat

tud alkotni, s ezzel arányban növekszik elégedettsége és boldogsága is. Addig, amíg el nem jutott erre a fokozatra, a folytonos harmóniátlanság és az ebből származó elégedetlenség űzi, hajtja a fejlődés vonalán, amelyen alig-alig jut egy lépéssel előbbre, csak szenvedései, megpróbáltatásai szaporodnak. Mert minél messzebb téved el az egyetemes isteni törvény vonalától, annál több ellentétes lelki megmozdulásokat végez, annál nagyobb harmóniátlanság kíséri azokban a létrehozott cselekedetekben, amelyeket életében elkövetett. A láthatatlan világ nem felejt, mert mindent megrögzít, mivel a lassan mozgó anyagi világ tükörképe a benne fejlődő szellemeknek. Így azok a szellemek, akik nem értették meg, és nem is akarják megérteni a Teremtő akaratát, munkájukkal nemhogy tökéletesebbé tennék azt az anyagot, amelyben dolgozniuk, fejlődniük kell, hanem inkább lesüllyesztenek. A formaképző erőket eltompítják, és mindazok a visszaélések, amelyeket az isteni törvénnyel szemben elkövettek, a testben, mint betegségeket, az azt környező állapotokban pedig, mint rettegésekkel, és gyötrelmekkel teljes életkörülményeket találják meg, úgy a testi élet megszűnése után, az addig láthatatlan világban, mint az azután következő új testöltésükben. Mert az igazságtól való minden eltérés következményeit mindaddig érzi minden teremtett lény, amíg vissza nem tér az eredeti, Istentől kirendelt irányához. Ott, csakis ott találja és találhatja meg azt az enyhülést, pihenést, a további fejlődésének azokat a feltételeit, amelyek iránt olthatatlan vágyat érez. Ezzel az életvággyal eltelve sorakoznak a láthatatlanban a testben élők kialakított életformái és lehetőségei mögé azok a szellemek, akik lelkük vágyait javulásra, tisztulásra elszánt törekvéseiket már munkába akarják állítani. Hogy mindezeket megvalósíthassák a testi életben, megküzdve azokkal a próbákkal, amelyek ott állnak az ő lényük járulékaiban szenvedtető akadályként. Ezeknek az akadályoknak, Isten törvényével ellenkező alkotásoknak el kell tűnni, meg kell semmisülni. Az időleges földi élet, a hosszabb vagy rövidebb testöltés, a nehéz, szenvedtető állapotok, a csalódások, a fájdalom arra kellene, hogy

a lélek megismerje és megtanulja a látszatos jó és igaz jó között a különbségtevést, megtanulja a testnek és elferdült ízlésének kedvezőkről a lemondást, azért, hogy egészséges és erős legyen lélekben. Mert ellent kell állnia a bűnnek, mely ezerszínű csillogásban mutatja magát a vágyvilágban, nehogy a lélek, amely már megutálta az ingoványban a küzdést, a szenvedést, elkápráztatva belesüppedjen a bűn iszapjába. Ez az a harc, amelyet minden léleknek meg kell harcolnia önmagában, önmagával. Hogy ha le nem győzte önmagában ezt a tökéletlenségből eredő, tévelygésre hajló természetet, semmiképpen nem tud megfelelni emberi hivatásának, mert nem tud a maga életével jobbat adni a világnak. Hiába emelkedett a világi tudományok és bölcsesetek legmagasabb fokára, ha maga körül nem oldotta meg és nem alakította át a bűn és tévelygés okozta szigorú csomókat, újra csak visszavonzza a természettörvény egészen addig, amíg a lélek az eléje tűzött feladatát el nem végezte. Ez a feladat pedig azt jelenti: jobba, igazabbá, lehetőleg boldogabbá tenni az életet minden teremtetett lény részére a földön. Nem okozni szenvedést, fájdalmat azoknak, akikkel a sors összehoz, ha pillanatokra is. Ne súlyosbítsa az élet terhét akarattal az ember, hiszen még akaratlanul is sok olyan alkalom tevődik össze a lélek tökéletlenségéből kifolyólag, amely minden jóakarattal is elkerülhetetlen. Még a jóratörékvő lelkek is sokszor belesnek olyan hibákba, amelyeket a legnagyobb önmegtágadással és alázatossággal is alig-alig lehet kijavítani, kiigazítani. Azért mondja az Úr, hogy „míg az úton” van az ember, addig igyekezzék minden ilyen tévelygést kiegyenlíteni, és az élet, a hegyét elvenni mindazoknak a fájdalomnak, amelyeket az életben tökéletlenségéből - akarva vagy akaratlanul - széthintett és okozott. Hogyha ez előfordul még a jóra törekvő embernél is mennyivel inkább ott, ahol a lelkek át vannak fűtve az ellentét eszméjével és elgondolásával, a tévelygéssel és a bűnnel. Hiszen a szellemek is tévedhetnek. Ki merné állítani, hogy az ellentét is nem a jót akarja? Ő is jót akar, de elsősorban az ő maga részére.

Azonban nem azt a jót, amely Isten elgondolása szerint mindenfelé megelégedettséget, igazságot és a valódi jót eredményezi. Az ellentét a jólesőt, a kedvezőt, az egyoldalú jót keresi és akarja. Ez csábítja őt, ez vezeti félre, és ez hozza létre nála a tévelygést, mert azt „hiszi”, hogy az a jó, amit ő akar. Úgy van! Jó! De csak neki. A másoknak azonban nem jó. És amikor a másik annak hatásaiból észreveszi, hogy az ő részére nem jó, nem kedvező, és felismeri a tévelygő igazság alatt az igazságtalanságot, önkéntelenül is szembeszáll és védekezik, mert védekeznie kell. Nem ezt teszi-e minden teremtetett lény, hogy védi az életét, védi az érdekeit, és az élethez szükségeseket? Ebből származnak az eltérések, elkülönülések, az ellenségeskedések és háborúk. Az önző, csak a maga érdekeit képviselő, ellentétes gondolatoknak és terveknek a létbe való beledolgozása - természetesen - lázadás Isten és az Ő törvényével szemben. Mivel pedig mindenki, aki az ellentétes irányt követi, Isten ellen cselekszik, így szemben találja magát a természettörvénnyel, amely törvény hivatva van Isten akaratát és terveit a teremtettségben érvényesíteni. Ez a természettörvény az ellentétes akarat előtt bezárkózik, és kezdi magából kiközösíteni azokat, akik ellentétes törekvéseiket megvalósítani igyekeznek, és lassan megvon tőlük minden életlehetőséget, nehogy önző vágyaikat kielégíthessék. Így ezek mindig elégedetlenebbekké válnak helyzetükkel és a földön nekik juttatott állapotukkal, ezért törvénytelenül akarják elvenni azokat az életlehetőségeket, amelyeket Isten nem adott meg nekik. Tehát az ellentétes érzésű és gondolkodású szellemek és emberek ellopják az Isten áldásaként az igazaknak szánt ajándékokat. Azonban annak ellenére, hogy lopnak, minden egyes lopással szegényebbek lesznek, mert nem tudnak annyit lopni, amennyit a szükségletük megkíván. Mivel nem adnak magukból semmi jót a világnak, és nem akarják hordozni az élet terhét, és azokat a szenvedéseket, amelyekkel az élet meg van rakva, ezért elveszik az életlehetőséget azoktól, akiknek a természettörvény és kegyelem megadta azt. Akik természetüknél fogva csak arra alkalmasak még, hogy ártsanak, azok árthatnak

ugyan bizonyos időkben, és állapotokban, mert azoknak lelke még csak ezt tudja adni a világnak, másra képtelenek. De a szomorú és sajnálatos következményeket nekik kell elszenvedni. Boldog azonban, aki az ő lelkéből már jót is adhat, mert az ilyeneknek a föld már adósává és lekötelezettjévé vált. Ha most, a jelenben a természettörvény nem is viszonozza hasonlóval a jót, amit beleadtatok, de eljön az idő, amikor sokszorosan megad nektek minden jót és igazat, amelyet behintettetek, mert ki mit vet, azt aratja. Ki mit elgondolt, vágyott, cselekedett, azoknak az érzéseknek, gondolatoknak és cselekvéseknek eredményeivel kell találkozni. És én azt mondom tinektek: Boldogok vagytok, hogyha a lelketek jót és igazat tud a földnek adni, mert amit belevetettetek - a lelketek érzését, mint jó magot a földbe - az nem vész el. De nem vész el a rossz sem. Sokszorosan jaj azoknak, akik rosszat vetnek, mert mindenki részére eljön az idő, hogy kikelnek azok a magok, amelyeket a mindenkori jelenben elvetettek. Kikelnek, szárba szökkennek és gyümölcsöt hoznak, és azok a gyümölcsök sokszor keserűek, sokszor halált okozók, mert megbetegítik a lelket úgyannyira, hogy a lélek nem képes az életet a maga valójában elfogadni. Nem képes az életbe belekapcsolódni, és az életnek azokat a formáit feldolgozni, amelyek őt nyomják, gyötrik, nem képes azokat az állapotokat megváltoztatni, bárhogyan szeretné is. Ha felismerte is a rosszat, nem tud annak urává lenni, mert a rossz erősebb nála, és a rossznak következményeit viselnie kell úgy a múlandó világban, mint az örökévalóságban. A megtért lélek megszerzett tudásával, hitével felfegyverkezve fényt, világosságot, jót, igazat és szeretetet bocsát ki a világba még akkor is, hogyha onnan csak rossz eredményeket kap is vissza ebben az időleges életben és szenved. Ez nagyon megpróbálja az ember hitét. Ezért szükséges, hogy az ember hite alázatossággal párosuljon, hogy megmaradhasson abban az egyensúlyi helyzetben, és se jobbra, se balra le ne térjen az útról, hanem egyenesen haladjon a cél felé. A hit alázatosság nélkül nagyon gyenge palánta, és nagyon sovány, híg táplálékot nyújt csak

a léleknek, így az első megpróbáltatásnál elfogy a lélek ereje, és ami a nagyobb baj, alázatosság hiányában elfogy a hite is. A hitben pedig megszegényedve nem képes magát egyensúlyban tartani, belátni és megérteni az Úr bölcs rendelkezéseit az ő élete felől. Nem tud hinni, bízni, és remélni. Ez pedig már nagy fogyatkozása a léleknek, mert hogyha a hite gyenge, akkor a reménysége is nagyon szétfolyó valami. Ha pedig reménysége nincs, akkor a kétségbeesés nagyon hamar ott áll a megpróbáltatás által ütött résen, és az emberi lélek nem tudja magát fenntartani; nem tudja önmagában és önmagával megharcolni a maga harcát. Azonban, ha az ember önmagával rendben van, és hitével Istenhez kapcsolódik, rábízta magát Isten vezetésére és azt mondja, hogy Úram, legyen meg a te akaratod, csak engem vezess a te utaidon azzal a világossággal, amelyet nekem adtál, és amellyel engem mindenkor vezettél, ha a lélek így gondolkodik, és át is érzi azt mindenkor, amikor kellemetlen, fájdalmas megpróbáltatások, veszteségek érik a földi életben, akkor mindazokon a nehéz és terhes állapotokon, amelyek őt körülveszik, felül tud emelkedni. Mindazokat legyűrheti maga alá, és sértetlenül haladhat előre, s mind közelebb és közelebb jut ahhoz a jobb világhoz, amely a lelket minden jóban elősegíti. Amikor elérkezik az idő, hogy le kell vetnie ezt az időleges testet magáról, akkor megnyílik ez az addig láthatatlan világ a hívő lélek előtt a maga szépségével, és boldogító igazságával, hogy itt kipihenve magát, megvilágosíttatva, megerősítette a jóval és igazzal új munkához kezdhesen. Mert csakis azok a lelkek lehetnek munkatársai Isten akaratának, akik önmagukkal megharcolták azt a nemes harcot, és önmagukban elvégezték azt, hogy ők csak Istenéi, mert tudják és érzik lelkükben, hogy Isten nélkül nincs élet, nincs boldogság. És aki nem érti meg az ő akaratát, az eltéved ezekben az útvesztőkben, amelyet az ellentétes erők és hatalmak, mint tévelygéseket létrehoztak, megteremtettek. Ezekben az útvesztőkben időtlen időig tévelyegnek a lelkek boldogtalanságnak és szenvedések-

nek kitéve. Mert a halál nem ment meg senkit azoktól a szenvedésektől, amelyeket az ellentéteszmével való kapcsolódás által megteremtett magának. Sőt, közelebb szállítja és valósággá teszi előtte azokat a rejtett dolgokat, amelyeket a földi életben fel nem ismerhetett. Ekkor újra fogadkozik, próbálkozik, testbe öltözik, újra elbukik, szenved, gyötrődik minden reménység nélkül. Bizonyára senkinek sem óhajtása, kívánsága ez. Testvéreim! Egy út van előttetek, amíg a földön vagytok. Az isteni igazság útja, a Krisztus útja, a szeretet útja. Ezen az úton minden tévelygésnek, minden homálynak, minden félreértésnek el kell oszlania, meg kell semmisülnie, és a ti tudástokkal, ismeretekkel erre vagytok elküldve, hogy ezen az úton a célt elérhessétek. Mert ne higgyétek, hogy munka nélkül valami eredményt el tudtok érní, csak azért, mert hisztek. Nem! Az ismeret kötelez, és a hit is kötelez. Mert aki valamely dolgot felismert jónak, és igaznak, és nem cselekszi, az kilépett a törvényből. Az igazság ismerete kötelezi a lelket. És valaki azt mondja, hogy nem ismerte a jobbat, azért cselekedte a rosszat, a természettörvény felelősségre vonja őt, amiért nem ismerte, amiért nem kereste. Ha pedig kerested a jót a magad részére, miért nem akartad megosztani azokkal, akikkel közösen futottad be az életpályát. Ha valaki nem ismeri embertársát, ha nem győződött meg annak rosszaságáról, gonoszságáról, alattomoságáról, és mégis gonoszul bánik vele, a rossznak kijáró bánásmódban részesíti, mindannak következményét hordoznia kell. Mert amit nem kíván az ember a maga részére, hogy az megtörténjék, azt az igazság ismeretével nem szabad cselekednie a másik ember részére, mert akkor bűnt követ el. A mai embernek az ő műveltségi fokozatához képest nagyobb felelőssége van az ő kegyetlenkedése miatt, mint annak a régmúlt időben élő embernek, aki még nem volt annyira felfejlődve, akinek a tudása még nem haladt annyira előre, hogy felismerte volna, hogy mit kell és mit nem szabad cselekednie. A régmúlt idők emberének is meg kellett szenvednie a maga tudatlanságát, de a művelt ember kegyetlensége és gonoszsága tudatos, az ellentétes hatalmak célját követő

cselekedet, és az ő részére nagyon nehéz lesz az engesztelés útját megtalálni, amelyen a természettörvényt kiengesztelheti. Az ember járjon az Isten útján, és legyen világító lámpás, világítson embertársai előtt jó példával, beszéddel és cselekedettel. Irtsa a gazt, de ne úgy, ahogy azt sokan felfogják, hogy az embereket tévedésükért lépten-nyomon dorgálják, hanem a gaznak, az ellentétes eszmének ne hagyjon cselekvési lehetőséget, hanem az érzésével, beszédjével, és cselekedetével a helyes és jó felé igyekezzék irányítani. A szeretet, a jóakarát, a becsületes, igaz jóra való törekvés és az igazságos bánásmód azok a példák, amelyekkel az embereket a jobbnak megismerésére elvezethetitek. Az ilyen magatartás hatással van azokra is, akik ma még a jobbat nem ismerik, mert az ő lelkükben még nincs meg, és a másiktól várják annak megnyilvánulását. Mindenki azt adhatja a világnak, amije van; és mindenkit az ő cselekedeteiről, eljárásairól, a próbákban való viselkedéséről lehet megismerni. A természettörvény mindenesetre szemmel tartja ezeket és rögzíti azokon a lapokon, amelyet úgy hívnak, hogy: Élet. Mert minden új nap egy tiszta lap az élet könyvében, amelybe újra meg újra ő maga írja bele az emberré lett szellem a maga valódi értékét. Tehát vigyázzatok, hogy mivel írtatok tele ezeket a lapokat, mert amit írtok, azt hosszú időközön keresztül fogják majd olvasni mások is a szellemvilágban, mert nyitott könyv az emberi lélek, aki földi testét levette. Benne olvashatók a múlt érzései, gondolatai, beszédei, cselekedetei, és a múltnak ezek a megrögzített képei adják meg mindenkinek a maga értékét, a maga színét és megjelenési formáját. Próbát éltek a földön, ezért vigyázzatok! És inkább tűrjétek - hogyha az lehetséges, és nem kárt okozó - mint veletek szemben kényszerüljenek mások türelmet gyakorolni. Mert amit ti eltűrtök, azzal megsemmisítitek a rosszat a magatok részére, de ha töletek kell másnak tűrnie, azzal megsokasítjátok, ami meghozza a gyümölcsöt minden lélek számára a maga idején. Részben akkor, amikor megtér a lélek az örökkévalóságba, és szembetalálja magát a földi életben okozott szenvedésekkel, részben pedig, amikor új életre vár, mert

a természettörvény, amely az elmúlt élet hatásait lejegyezte, nyilvántartja azokat az új életben is, és a múlt érezteti hatását a mindenkori jelenben. Tulajdonképpen minden szellemi úton haladó embernek szükséges volna, hogy végiglapozza az emlékezés fonálán a múltat az ő teleírt könyvében, és azokon az emlékeken keresztül olvassa el, hogy hogyan és miképp cselekedett. Én is azt mondom titeknek, hogy a megismert szellemi világosság fényénél olvassátok és szemléljétek ezeket, mert nagyon ritka emberi lélek az, aki elmondhatná magáról, hogy most sem cselekednék másként. A legtöbb azt mondaná, hogy ha most itt állna előtte ugyanaz a kérdés, most másként oldaná meg. Azért vigyázzon az ember arra, hogy a jelenben mit hogyan old meg, hogyan végzi el azokat a dolgokat, amelyeket a végzet elébe ad. Ha már most ilyen szétágazó az ember véleménye a múltban elkövetett cselekedeteiről, mennyivel inkább másként látja, amikor mint szellem olvassa végig a teleírt lapokat. Sokszor maga a szellem kéri, hogy ugyanazon kérdések elé állítsa a sors vissza az új testöltésben, amit a múltban rosszul oldott meg, mert szeretné kijavítani azokat a nagyobb ismerettel és világossággal, amelyet azóta megszerzett. Azért mondom, testvéreim, mindenre el kell készülnötök. Bármit hozzon is a sors elétek, legyetek készen lélekben, hogy a lehető legjobban oldhassátok meg azokat a kérdéseket, amelyeknek elébe állít sorsotok. Mert akkor ti nemcsak a magatok jövőjét készítitek elő, hanem a lelketek belső nagy örömére szemlélitek majd, hogy a ti kicsiny hitetekkel, azzal az úgynevezett „közös erővel” mekkorát változtattatok a világ lelki arculatán, az anyagi életen és annak formálásán. Akkor boldog meglepéssel tekintetek vissza földi életetekre, és nem szégyenkeztek azok miatt az idők miatt, amelyeket itt e földön töltöttetek el. Mert azok a fájdalmak abban az örömben eloszlanak, megsemmisülnek, amelyek ezen a földön titeket - mint terhek - körülvesznek, és mint sötét ködök és útvesztők elöttetek állnak a jelenben. Ha Istenbe helyezitek minden bizalmatokat, hiteteket és reménységeteket, ezek a sötét ködök szétoszlanak elöttetek, és tisztán látjátok az

utat, amely az árnyak között végigvezet. Az Úr azt mondta: „Ne féljetek!” Isten veletek van, és a természettörvények erői áthághatatlan hatalmas erők, amelyeket ti a jóban, a jóval magatokra nézve megoldottatok, és mintegy lekötöttetek. Ezek óvnak, védenek minden gonosztól és minden olyan lehetőségtől, amelyek titeket nagyobb megpróbáltatás elé állíthatnának. Én is azt mondom: ne féljetek, az Úr veletek van, és mindaz a jó és igaz, amelyet ti elfogadtatok, erős várként vesz körül benneteket. Amelyen keresztül nem vehet hatalmat a rossz, mert megvéd benneteket Istennek ama kegyelme, amellyel titeket megkeresett, és amelyet ti elfogadtatok, amelybe ti magatokat beburkoltátok. Ő nem enged ki a kezéből titeket, hogyha ti magatokat az Ő oltalmába helyezitek. Ha még olyan nehéznek látszó dolgok vesznek is körül benneteket, akkor se féljetek, mert elkerül titeket a rossznak hatalma és lehetősége. Az Úr megőrizz benneteket mindnyájatokat, és megőrzi még azokat is, akikért ti imádkoztok.

BESZÉLGETÉS PÁTKAI PÁLLAL KAPCSOLATBAN(*)

Már várok rád az Ur Jézus nevében gyermekem. Csillapodjon meg a lelked: az élet szépségei nem azokban vannak elrejtve, ami szép és jóleső az embernek, hanem a sokkal nagyobb szépségekhez vezető utak a mind megannyi fájdalmas érzésekkel megrakott terhek viselésében rejlenek. Ezek azok a tűzben kipróbált tiszta aranyértékek, amelyek mindig értékek maradnak, sőt értékük növekedik, minél több próbát éltek át. Gyermekem, az ember állhat koporsók mellett, átszenvedheti a legnagyobb fájdalmakat, csalódhat mindenben és mindenkiben, amíg meg nem találta azt a mindenbe behatoló világosságot, addig újra és újra beleesik régi hibáiba és tévelygéseibe. De ha az isteni fény bevilágítja lelkének feleletre váró miértjeit, akkor látni fogja, hogy minden a legjobb időben és sorrendben következett be. Ha az emberi lélek csak tervszerű megmozdulásokat végezne, és mindig helyesen tudná megítélni a maga feladatát, óh, milyen könnyű és boldog lehetne

az élet és az előrehaladás a földön! De nem így van! Mert ahogyan az eső cseppjeit nem tudja az ember kiszámítani -, hogy melyik hová esik - úgy az emberi lélek mozdulatainak következményeit sem lehet kiszámítani az eshetőségekben és lehetőségekben, hogy hol fog kikötni, hol tapad meg, melyik gondolatnál és érzésnél. Palira vonatkozólag feltett kérdésre: Bizonyára az ő részére így voltak a legjobb esélyek a belátásra és javulásra, mert a lelke így volt beállítva, de ha akart volna élni, még lett volna ideje hozzá. Végrendeletre vonatkozólag: Igazad van, hogy kisebb lett volna a támadási felület, de azért lett volna akkor is pletyka és vád, beszéd és álnok cselekedet, de a te részedre kevesebb lett volna a szenvedés és aggodalom, azonban a támadás nem lett volna sokkal kisebb és nem tudtál volna annyira tisztán kiemelkedni - mint így - az emberek előtt, mert sokkal nagyobb lett volna az irigység. Az Isten pedig neked megadta a figyelmeztető álmot, de te nem figyeltél rája.

Más kérdésre: Ha nyugodtan élsz és meg leszel elégedve az életed folyásával... nézetem szerint igen, mert máris benne kellene élned, de ha késik is most, el nem múlik anélkül, hogy be ne teljessedjen. Minden ki fog alakulni, és pedig úgy, ahogyan nem is gondolod. Azért én annyit mondok: higgyetek és bízzatok. Bár-hogy is csattogtatja fogait az ellentét, már nincs semmi ereje és hatalma felettetek, de azért ne engedjétek át magatokat a hit kényelmet jelentő hordozásának, hanem amíg az időben vagytok, meg kell tennetek mindent, hogy fenn ne akadjatok az ellentét horgán, mert meg akar titeket is próbálni.

A MEGBÍZATÁS(*)

Az Úr kiteremti a szükségeset minden teremtménye részére, és ne legyen kishitű, aki az Ő munkása. A tiszta és szent törekvés az kedves az Úr előtt, és ha meg is próbálja az övéit, de el nem hagyja. Nem abban áll a megpróbáltatás, hogy csak azt szolgálja, ami a megpróbáltatást okozza, hanem az ilyenféle megpróbálta-

tások nem állnak meg csak az egy ember hitének a kísértések közötti állhatatosságánál. Azért válnak megpróbáltatásokká, mert nagy erő kifejtést kell véghezvinni, amíg sikeresen elvégzi megbízását az ember. Mert megbízás minden ilyen nagyobb munka, melyet a köz érdekében vállal - egy, vagy többen - az egy eszmében való fáradozásával, azért, hogy azt felemelje és diadalra vigye. Az ilyen megbízás mindig olyankor válik időszerűvé, amikor a tévedések és tévelygések, a hibák és bűnök eredményei annyira felszaporodnak, hogy már feltartóztató akadályt képeznek a haladás útján azok részére, akik szeretnének előbbre jutni. Ilyenkor az egy helyben való járás áll elő, ami a felületes szemlélő előtt úgy látszik, mintha csakugyan menne előre, de végeredményben meg kell győződni arról, hogy sem előre, sem hátra nem tesz meg utat, csak mímelte a haladáshoz szükséges mozdulatokat. A kátyúba jutott szekér sorsa ez, és körülötte mind jobban feltorlódik az akadályozó réteg, amíg ki nem rántják a nagyobb erők a megfeneklett szekeret. Minél többen ülnek a szekéren, minél többen akarják azt kiemelni, annál kevésbé sikerül, mert azok hibájából, felületességéből és tájékozatlanságából jutott oda a szekér. Csak egy más oldalról jövő elgondolással és helyes irányítással lehet kísérletet tenni az erők megfeszítésével, hogy az sikeres legyen. Egy ilyen kátyúba jutott szekér kiemelésével járó nagy munka bizony megpróbáltatást jelent, mert a szekéren ülőkkel is harcot kell folytatni, hogy helyes irányba lehessen megmozdítani a szekeret. Talán mondanom sem kell, hogy a kátyúba jutott szekér nem más, mint ez a szellemi igazságokat szállító egyesület, melynek földi irányítói és utasai sok tévelygéseikkel és bűneikkel letérítették a szekeret a rendes útról. Ahelyett, hogy ők szolgáltak volna az ő megtérésükkel, hogy könnyebbé és gyorsabbá tették volna a haladást és más, utánuk jövő szekereknek irányt mutattak volna a haladás útján, kénytelenek voltak megállni, mert a súly túl nagy volt ahhoz, hogy átsuhanhasson a természetes akadály felett. A ti együttesetek elfogadott igazsága új erőket vitt az együttes munkájába, és új lendületbe

hozta a szekeret. Nagyobb világosságok gyúltak ki a lelkekben és nagyobb gyorsasággal haladt előre az egész, megvilágítva maga körül az utat. De az egyik fáklyatartó ledőlt, és kiestt a szekérből. Ezt, a kialvó fény után beálló sötétséget, használták fel azok, akik nem örültek a haladásnak, akik nem tudtak szellemi feladatuk megismeréségi eljutni, akik nem résztvevői, munkálói, hanem terhételt képezői, akadályozói voltak az igazság előrejutásának. A homály beálltát használták ki belső énjük előreugrásához, hogy győzelmük teljes legyen. A megmaradt lámpást is szeretnék volna kioltani, mert nem tudták, és még ma sem tudják, mit cselekedtek. A tévelygéseket és hibákat, melyekben olyan jól érezték magukat, már többé nem vehetik fel. Az Isten hosszútűrésének ideje lejárt. Az eredménytelen érintkezés a szellemvilággal meghozta a megállást a részükre. Mert a hatóerőt kikapcsolták magukból, és ők erőlködtek, hogy megszabaduljanak a jobbtól, és ne lehessen rajtuk segíteni. Elbizakodott képzelődésükkel ütöttek, vágta maguk körül, és nem vették észre, hogy minden törvénytelen megmozdulásukkal lejjebb csúsztak a bűn iszapjában. Bemocskolták vele lelküket, és lejjebb húzták magukkal a mélybe a szekeret, s most ott fetrengenek a sárban, és azzal dobálóznak, abban a reményben, hogy mégis sikerül nekik azon sárosan, büntől piszkosan felkapaszkodni ismét a szekérré. És ha nem is jutnak előre, de legalább megmutatják a világnak, hogy mégis a szekéren ülnek. De nem ülhetnek fel többé, mert az isteni kegyelemmel és segítséggel meg fogják tisztítani a szekeret a sártól. A harcban beszennyeződött munkások is levetkőzik a munkásruhát, és felöltöznek abba az Istentől kapott tiszta ruhába, amely a híven elvégzett megbízás jutalma. De a haladás útján lámpást hordozó, irányt mutató szekeret hagyunk hátra, melynek fényleni kell az éjszakában, hogy a földi életnek eltévedt, fáradt vándora megtalálja majd az utat, mely hazavezeti őt az atyai hajlékba. Igen, útjelző állomást építünk a rengetegben, és ez nem kicsi munka. A cél nagy és szép, de amíg elérkezünk odáig, megszaggatja ruhánkat a tüskés cserje, lábainkat megmarja a mérges kígyó, megsebzik a kiálló kavicsok,

hol tikkaszt a nap heve, hol megtép a vihar szele, hol felemel a magasba sorsunk, hol a mélybe hullunk. Mindegy, bennünk él a megbízatás, az elhívás tudata, mi nem a jelen múltó örömeiért, hanem az eljövendő örök boldogságért vállaljuk a küldetést. És hűségesek maradunk az örök Jóhoz, nem lehetünk hűtlenek megbízónkhoz, a mi Urunkhoz, Aki életét adta miérettünk, hogy nekünk juttassa az örök békét és boldogságot. Ez megpróbálja ugyan a hitünket és hűségünket, de nem hagy elveszni bennünket, hanem megsegíti a Benne bízókat, és amit kérnek, megadja nekik, azért nem szabad kishitűnek lenni annak, akit az Úr munkával bízott meg.

PÁTKAI PÁL HALÁLA UTÁN TÖRTÉNTÉKHEZ(*)

Mindent, ami az igazsággal nem ellenkezik, és mindent, amiben nincsen egyéni előretörés az igazság rovására – pártolok. Mert lehet a legtisztább igazsága valakinek, de ha ezzel csak azt a célt akarja szolgálni, hogy egyéni érvényesülését jobban előresegítse, az már bűnös tendencia, és nem lehet a tiszta eszmének szolgálataiban felhasználni. Ha valakinek éles meglátásával sikerül olyan egyéni törekvéseket felfedezni, melyek éles ellentétbe ugyan nem jutnak a tiszta eszmével, de nem is szolgálja annak előhaladását - az annyit jelent, hogy még éretlen, fejletlen lélek kiforratlan elgondolásaival, és ebből származó megmozdulásaival állunk szemben. Ezeket - bár meg kell látnunk - de nem szükséges, hogy éles bírálatot mondjunk felette a hasonló hibázó embertestvéreink előtt. Ha közvetlen kárt nem tesz azokban a cselekedetekben és beszédekben, melyeket nem egyszer a jóakarát köntösében követ el a vétkező. A jóakarát tiszta segítőkészségével meg kell próbálni felvilágosítani őt, akár példálódzással, vagy egyenes rámutatással fel kell hívni figyelmét téves elgondolásaira és cselekedeteinek káros következményeire. És ha még nem nagyon mélyen süppedt bele ezekbe a hibákba és bűnökbe, akkor a lelkiismeret felébresztésével egyenes irányba lehet beállítani a tévedőt. De ha már meggyökeresedett a bűn, akkor nehéz belátásra bírni az ilyen

lelket. Ilyenkor már védekezni lehet és kell azok ellen a szándékos támadások ellen, melyeket az ilyen megbódult lelkek a velük nem egy úton haladók ellen irányítanak. A bűn bódító maszlagja beteges tüneteket hoz létre a lélekben. Ezek a tünetek minden ellenállásra fokozódnak, egészen addig, míg egy hatalmas kényszerhelyzet elé nem állítja őket a sorsukban elhelyezett végzetük. A hazudozás és minden ebbe tartozó bűn bizony nagy nyomorúsága a léleknek, mert kénytelen folyton hazudni, hogy hamissággal felépített pozícióját megtarthassa az emberek előtt. Bármi volt az oka annak a hazugságnak, de mindig nagyfokú erkölcsi gyávaság és lelki hitványság az indítórugója az ilyen cselekedeteknek. És amíg ez fennáll, addig semmiféle olyan munkára nem alkalmas, amihez egy szilárdabb erkölcsi alap szükséges, mert az ilyen lélek megbízhatatlan. Gondolni való, hogy a szellemi mozgalomhoz - ami a világot átformáló hatalmas munkát jelenti - egyáltalán használhatatlan az ilyen ingó talajon bukducsoló lélek, és ha mégis erőszakolja, az ilyen csak a saját egyéni céljainak az eléréséhez akarja létrának használni. Ezek a célok lehetnek nagyon különbözők. Az anyagi értékek megszerzése csak az enyhébb okok közé tartozik, mert lehetnek kényszerítő körülmények is, melyeket nem mindig a pusztá bűvány irányít. Sokkal veszedelmesebben és nehezebben gyógyítható lelki baj a hiúságból és gögből származó törekvés és lappangó zsarnoki hajlam, mely hatalmi túltengések felé vonzza a lelket. A feltűnési és szereplési vágy, a dicséret és dicsőség, a hírnév utáni sóvárgás: sokkal veszedelmesebb és messzebb ható célokat tűz a lélek elé, mint az egyszerű anyagi törekvés. Az anyagi törekvéseket csak a telhetetlenségben nem lehet kielégíteni, de a hiúság követeléseit sohasem lehet betölteni, és a lélek így sohasem érkezik el ahhoz a ponthoz, ahol meg tud nyugodni. Nem elégíti ki semmi és senki. Éhes vággyal veti rá magát mindenre és mindenkire, hogy mindent a maga szolgálatába hajtson, és legyen egy terület, ahol az ő elgondolása szerint irányíthat, és ízlése szerint diktálhat. És ha a következmények nem hozzák meg részére a várt eredményeket, legyen akit, vagy

amit okolhat. Az ilyen természetű lelkekre nincs szüksége a szellemi mozgalomnak. Ezeknek az úgynevezett „munkáira” nincs szüksége a szellemvilágnak. Maradjanak meg ők a külső látszatvilág útvesztőiben, éljék ki hibás lelkük törekvéseinek minden harcát és küzdelmét a külsőséges, hasonló emberlelkek között. És amikor elérkeznek az igazság törvényének megdönthetetlen erődítményéhez, és megütköznek az igazsággal, onnan megszárdulva, lebukhatnak a gyalázat nem kívánatos pocsolójába. Anélkül, hogy magukkal rántanának egy olyan eszmét, melyet soha meg nem értettek, csak szerették volna azt egyéni céljaik szolgálatába állítani. Természetes az, hogy az igazság hatóerejét nem szabad félreállítani, hanem a megengedett úton-módon ki lehet, és ki keli védeni azokat a támadásokat melyekkel megbántani akarják az igazság terjesztését az emberek között. - Még most nem tudják teljesen, hogy mit cselekedtek, és mit cselekednek, mert a saját bűnös törekvéseik szerint ítélnék meg dolgokat. Igyekeznek a valódi okot a saját lelkükben is befedni, hogy ne kelljen azt felismerni, és a maga nevére ne kelljen a gyermeket nevezni, mert akkor az ő álláspontjuk tarthatatlanságával kell számolniuk. Ne kelljen beismerni azt, hogy az irigység volt a fő oka, és az a bizonyos kevélység, ami sohasem tudja megbocsátani azt, hogy van talán nálánál érdemesebb is, hogy az élet kívánatos dolgai felett rendelkezessen. Az önzés és a gőg nagy hatalom az ellentét világában, és aki útjában áll, ha felette van: lehúzza, ha előtte áll; lesújtja és beletapossa a sárba. Így száguld, és így dolgozik az ellentét-eszme az emberek lelkében. S ha beszennyezte, és megfosztotta a másikat minden erkölcsi és anyagi értékétől, akkor ott hagyja a tehetetlenül vergődő lelket, magát pedig felékesíti azokkal az erkölcsi és anyagi értékekkel, melyeket áldozatától vett el. De itt nem egyenlő emberlelkekről van szó, hanem isteni igazságokról, és azoknak látható anyagi eredményéről, akinek élete nem a saját élete többé, hanem az isteni szolgálaté. Ez ellen pedig hiába küzd az ellentét elvétől fűtött lelkek csoportja, alul kell maradniuk, mert felül akartak kerülni. És mindaddig alul maradnak,

amíg fel nem eszmélnek, és be nem látják szörnyű eltévelyedésüket, és nem tudnak olyan erkölcsi bátorságra szert tenni, hogy beismerjék Isten és a világ előtt az igazság és a szeretet törvényétől való nagy eltévelyedésüket. Amíg el nem jutnak a tékozló fiú - önmagát áltató és önmagát mentő gondolatainak és érveinek - levetkezéséig. És az utolsó - maga alkotta bünt takargató és szépítő - gondolatok levetkezése nyomán fel nem tör lelkükből az önvád, mely elítéli és kárhozatra dobja a bünt ezekkel a szavakkal: „*Atyám, vétkeztem az ég ellen és Te ellened. Nem vagyok méltó, hogy fiadnak hívattassam, de tégy engem olyanná, mint a Te béreseid közül egy, hogy az én gyomrom megtisztulhasson a mosléktól és emberi táplálékkal élhessek.*” Amíg erre nem érnek meg, addig nem lehet a kecskéket a juhok közé eresztetni, sem itt, sem a szellemvilágban. Addig nem részesülnek védelemben, sem segítségben, addig kívülvalók ők is, mint a többiek, akik az igazságot háborgatták. Amíg az élők meg nem térnek, a velük együtt tévelygő elköltözöttek sem mehetnek előre - bár tudják, hogy ők helytelenül cselekedtek a földön, és nyugtalanok, szenvedők. De amíg a földön ez meg nem történik, addig ők hiába látják be, hogy együtt vétkeztek, együtt jártak a moslékra, mint szellemi táplálékra: ez pedig a hazugság. Minél többet kapnak belőle, annál éhesebbek és kétségbeesettebbek lesznek tőle. Tehát a tévedés fő oka az irigység és kevélység mindegyik lélekben. Tehát nincs más segítség, mint belátni, megtérni, és bevallani mindenfelé, amerre csak elszórták a hazugságot. Ha nem tudják megtenni, ítéletet szereznek maguknak. Ez az ítélet nagyobb, terhesebb, mint a világ előtt beismerni, hogy: tévedtünk.

A KEDVEZŐ ESHETŐSÉGEK ELJÁTSZÁSÁRÓL, ÉS A MEGBOCSÁTÁSRÓL(*)

Nagyon kellemesen érintett, hogy ti az egyszerű üzenetre felfigyeltek, és összejöttök, hogy befejezhessem azt a nagy kérdést, amelyet ugyan már többször és több oldalról megvilágítottam. De

- emberi szokás szerint - csak úgy értelmeznek, mint a nagy átlagban, nagy nehezen átvett és kialakított formában lerögzített többi olyan igazságot, amelyeket sem meg nem értenek, sem nem gyakorolnak az emberek. Pedig ezek az igazságok jelentik számukra a jelent, és az ebből kiépített jövőt. *Nem az elhibázott múlt visszajáró kísértete készíti elő sokszor a karma kegyetlenségét, mellyel az ember a jelenben találkozik, hanem mindig a jelennek a meg nem értésén és a kegyelem ki nem használásán, vagy helytelen irányban való kihasználásán múlik a jövő.* A távoli és az egészen közeli jövő kedvező eshetőségeinek az eljátszása, mert a lélek ügye, mint a tizedrendű kötelezettség, foglal csak helyet az ember életében. Nem szeret az ember gondolkozni azokon a dolgokon, amelyeket az első pillanatban nem ért meg, és emberi fogalmai szerint nem rögzíthet le könnyen. Azért, amikor bizonyos próbák elé állítja a sorsa, képtelen megtalálni a helyes irányt, amely felé haladjon, hanem ide-oda kapkod, kialakítatlan gondolataival és sosem tudja, mikor cselekszik jól és mikor rosszul. Valamit tud, de nem tudja jól. Bizonytalanul nyúl azokhoz a megoldásokhoz, amelyeket a lelkébe oltott természettörvény sugall. Feljebb keresi a megoldást, de mivel sem az értelmével, sem érzelmi világával oda, abba az eszményi rétegbe nem tud behatolni, tehát nem tud mibe fogódzni. Így lehull a legelső támpont nélküli rétegbe, ahol nincs határa sem a gondolatnak, sem a cselekvésnek, mert az ösztöni világ rétegeiben már csak az úgynevezett vérmérséklettől függ, hogy hol áll meg a felkorbácsolt szenvedélyek hullámverése. Idáig pedig nem szabad eljutni az Isten törvényében, a kegyelemben élő embernek. Azért kell mindent helyesen és jól megtanulni, hogy mire az embernek próbák elé kell állnia, úgy tudjon cselekedni, hogy az lelkének előmenetelére és feljebb emelkedésére szolgáljon. Azért mutatjuk be sokszor azoknak az elhibázott életeknek következményeit - megoldásra váró problémáit, - hogy ezekből lássa és megismerje a földi ember azt a halálosan komoly feladatát, amelyet a földi életében el kell vé-

geznie. A szellemi élet és a földi élet két párhuzamos vonal, melynek egybe kell olvadnia, mert egyből indul ki: a szellemi élet vonalából, hogy a földi élet kitérőiben sikeresen megoldhassa azokat a kérdéseket, melyeket a szellemi életben csak nagy nehezen, és csak időtlen idők után tudna megoldani. Azért próbákat kell végig élnie, melyeket csakis úgy tud helyesen és sikeresen elhordozni, ha ezekre felkészül, és mindazokat a kérdéseket elméletileg ismeri, melyek elé az élet állíthatja. Hogy alkalmilag a legheylesebb feleletet adhassa rá, s amely mind a természettörvény igazságait, mind a kegyelem törvényének engesztelő megtisztító hatását mozdítja elő. Bár több helyen a szent könyvekben úgy látszik, mintha két egymásnak ellentmondó kijelentés hangzott volna el az Úr beszédében bizonyos dolgokról, azonban ez nincs így, csak a különböző körülmények szerint látszik ellentmondónak a kijelentés. Mert nem sablon szerint, hanem a lélek akkori állapota szerint és esetenként fejezte ki a maga véleményét hallgatósága előtt. Így lehetnek talán bizonyos hézagok a feljegyzésekben, melyek a folyton változó kifejezési formák szerint elvesztették azt a fontosságot a késői kor számára, amely pedig a maga helyén és idején a kiindulási pontot képezte. *Krisztus földi személyét hova-tovább egy teljesen elképzelhetetlenül gyenge, minden bűnt eltakaró és elnéző, minden bűnöst felmentő és elfedező, az igazság törvényével örök harcban álló valakinek szeretnék elképzelni az emberek.* Ebből a lehetetlen elképzelésből sarjadtak ki ezek az eszmei vadhajtások, melyek észrevétlenül szolgáltatják át az igazság hatalmát az ellentétnek, hogy azzal az igazakat sújtsa, és a bűnösöknek szabad kezét adjon bűneiknek minden felelősség és minden félelem nélkül való kiéléshez. Pedig annak a tévelygőnek, aki még tévedésének tudatára nem ébredt, és annak a bűnösnek, aki tudta, hogy bűnt cselekszik, mert úgy viszi azt véghez, hogy embertársai azt meg ne tudják, annak egyáltalán nincs szüksége arra, hogy a tévelygés és bűn rettenetes következményeit eltitkolják, vagy idő előtt egy kissé enyhítsék előtte. **Szükségtelen,**

hogy a bűnbocsánatba menekülési lehetőség ajtóit a beismerés és megbánás előtt nyitogassák ki részére, hogy ebben a tudatban minden felelősség nélkül az igazság számon kérő törvényét képzeletben kikerülve, úgyszólván bátran állhasson a lelkiismeret ítélőbírája elé. *Ezért mondom én, vétkezik azzal mindenki, aki felületes tudásával odaáll az Igazság számon kérő törvénye elé és tettetett kegyességgel fennem hirdeti hogy meg kell bocsátani.* A felületesen gondolkozó nem tudja, hogy ezzel a maga részére olyan hatalmas próbát állít, amelyen csak igen nagy és kínos vergődéssel tudja magát átemelni. A megbocsátás olyan nagy és szent dolog, hogy csak félve és imádkozva lehet róla beszélni. Az isteni bűnbocsánat az ember számára minden, mert nincsen sehol semmi, amire az ember támaszkodhatna, vagy jogot formálhatna. Mert az Isten „akinek akarja, annak adja” és nem tartozik senkinek számot adni, kinek miért adja. Vagy van arra valami megállapított törvénypont, hogy azt az ember vagy szellem elnyerheti? A cselekedet is semmi, a beszédek, az ismeret is semmi. Egyedül csak az isteni ígéret, de az sem kötelező ígéret, mert azt mondja az Úr „kegyelmezek akinek kegyelmezek”. Ki parancsolhatja meg az Istennek hogy megbocsásson?! Tehát akkor, ha ez csak a kegyelemhez fűződő ígéret, akkor nincs követelése senkinek. És éppen azért, mert az Úr ismeri az ember tévelygő, bűnnel átitatott természetét, és ismeri a benne rejtőzködő ellentétes hajlamot, azért inti és tanítja meg az igazságra. Hogy nem személy szerint választja ki a kegyelemre az embert, hanem „aki a szíveket és veséket vizsgálja”, csak az tudja, hogy kinek mit ad és miért adja. Az embernek nem lehet oka az elbizakodásra, mert mindene kegyelemből van, és nem kiváltságos érdemből. Nem birtokolhatja senki megszerzett jog szerint a bocsánatot, hanem csak kegyelemből. Tehát nem különb az ember az embernél, nem több az Isten előtt egyik a másiknál, hogy az egyik érdemesebbnek tarthassa magát, mint felebarátját. Ha Isten megbocsátott nekem, bűnösnek, én is meghozom azt az áldozatot, hogy kegyelmet gyakorolok azzal, aki arra éppen úgy rászorul, mint én

rászorulok az isteni megbocsátásra. Először mindenkinek Isten-nel kell a kapcsolatot megkeresnie! Ezáltal magamhoz kapcsol-hassam az ellenem vétkező felebarátomat, hogy sem én, sem ő el ne vesszen, mert az ellenem vétkező a kezemben van. Az én íté-letem súlyosan lehúzza az igazság mérlegét öellene, mert „*akinek megbocsátjátok vétkei, az a mennyben is oldozva lesz, akinek megtartjátok az a mennyben is kötözve lesz.*” Azért aki kegyelmet nyert az Úr előtt, kegyelmet osztogathat és így oldódik fél a bűn által beiszaposodott szűrője a föld törvényének. A szeretet oldja és bontja a bűn hatalmát, de nem parancsszóra, nem megszerzett jog alapján, hanem a bűn beismerése és megbánásának alapján. Hogy a bűntől való szabadulás bekövetkezhessen, fel kell tárnai a lélekben a bűn kiindulási pontját: az okot, hogy a gyökérig ható nagy és igaz bánat elvehesse az életlehetőséget annak megújulá-sától, egyszóval kiszolgáltatni az igazság erejének, hogy ott meg-tisztulhasson a lélek. Ezzel a kiszolgáltatottsággal való vissza-élés: a megbocsátás elől való elzárkózás, - az igazság törvényében terhelő a saját bűneinek, tévelygéseinek a feloldozási lehetőségei tekintetében is, mert megakasztotta a tisztulási, javulási folyama-tot az engesztelődési törvényben. Bosszút áll a bűnétől szabadulni kívánó bűnösön, ő is bűnössé válik, és nem mehet tovább a fejlő-dés útján. Ezért mondja az Úr „*mint mi is megbocsátjuk az elle-nünk vétkezőknek.*” A kölcsönös elnézés, a kölcsönös megbocsá-tás az Isten útján haladók engesztelő törvénye. A gőgösek, a zsar-nokok, a kegyetlenek, a bosszúállók, a kárörvendők, az irigyek sem nem kérnek, sem nem adnak bocsánatot. Ha kérnek, vagy adnak, az csak félelemből, gyávaságból, vagy számításból törté-nik. Sohasem a lélek belső átalakulásából, vagy belátásából. Az ilyeneknél csak külső máz és mimikri, hogy a környezethez ha-sonlítson, és időt nyerjen a bűn a meneküléshez.

„ENYÉM A BOSSZÚ, ÉN MEGFIZETEK!” (*)

Az emberek belefáradnak a jóba is, a rosszba még hamarabb. A rossznak csak addig van sikere, amíg az újdonság ingerével hatni tud. A kíváncsiskodó, mindenben kotnyeles ember, ha az ő személyének már nem jut az egyes eseményekből szerep és ő magát nem teheti érdekessé a többi ember előtt, akkor elfordul a legnagyobb dolgoktól is. A te emberi személyed természetes, hogy élénken foglalkoztatta az emberek képzeletét. Részben az alacsonyrendű emberlelkek hírnév és dicsőség utáni vágya megtalálja az irigyelni valót a te életedben és sorsodban, részben az anyagiak után sóvárgó, gőgjüket alig palástolni tudók nem tudják leküzdeni belső lázadozásukat a sors - úgy vélt - szeszélye ellen, mert hogy valamit az isteni kegyelem vigyen keresztül, azt semmiképpen el nem fogadhatják. Mivel az emberek nagyobb része ilyen tévelygő szellemekből áll, nem lehet másképpen, mint elszenvedni ezek lelki megnyilvánulásait. Minden lélek leleplezi önmagát, mert a szív teljességéből szól a száj. A belső én törekvése és törtétese mutatkozik meg a földi életben a szabadságban. Sokszor csak azért késik a bűnre a büntetés, hogy a belső én mindent felszínre hozhasson önmagából, hogy végre megismerhesse önmagát azokban a szenvedést hozó eredményekben, melyeket életében a maga részére teremtett. Ha késik is a fizetés ideje, de biztosan eljön, és pedig sokkal előbb, mint az a vétkező részére kívánatos volna. Az isteni törvény nem sürget, de nem felejt el semmit. Mindent megfizet kamatjával együtt mindenkinek. A szenvedő fél nagyon természetes, hogy a maga lelkéből nem tud a szenvedések alatt szánsálmát kitermelni, hogy kínzóját sajnálhassa, hiszen a jelen állapota felett nem lehet úrrá a természetes életet élő földi ember. Csak a belsőséges hit által tud a lélek kiemelkedni a jelen gyötrelmes valóságából, és a reménység nyújthat enyhületet és megnyugvást, hogy békességes tűréssel tudja elviselni azokat a szenvedésteljes állapotokat, melyeket a tévelygő lelkek - talán jónak hitt - elgondolásaikkal, megmozdulásaikkal

létrehozni. Azért mondja az Úr: „és bocsásd meg a mi vétkeinket, mint mi is megbocsátunk az ellenünk vétőknek”. Az ember hibázhat, tévedhet, de sokszor egy életen keresztül lehetetlen a rossz következményeket némiképpen is helyrehozni. Van, amit sok életen keresztül sem sikerül az embernek; csak az isteni kegyelem segíthet. Azért nem lehet megakasztani a fejlődés, a tisztulás menetét azzal, hogy kezemben tartom tévelygő felebarátom sorsát, hogy ne haladhasson, ne javulhasson, hanem folyton csak a megtörtént bűnért szenvedjen. - A bosszúállásnak nincs más célja a természettörvényben, mint felébreszteni a tudatot a hasonló szenvedéssel a megismerésre. Hogy nem jó az irány, melyet követ, s nem jó az eszköz, mellyel célját akarja elérni az ember. „*Enyém a bosszú, én megfizetek*”, azt mondja a törvény Ura, a Hatalmas, az igaz Isten, Aki a Szeretet Istene. Aki irgalmas és kegyelmes a megtérőkhöz, óvó, védő karjaiba fogja fel a hozzá siető és védelmet kereső lelkeket, de ellenáll a kevélyeknek, az Őt megtagadó engedetleneknek. **Igen, az Úr megfizet azzal, hogy nem terjeszti ki felettük óvó, védő karjait, hanem a bűneiből megtérni nem akarókat meghagyja saját bűnös eredményeik között, hogy szenvedjenek,** - a hasonlóktól, - és ott ezekben az állapotokban a reménytelen és rideg jelenben fogsikorgatva keresik az enyhülést. De azt meg nem találhatják, mert saját lelkük nem fogadja be azt a módot és lehetőséget, mellyel ezt megközelíthetné, mert mindenki csak azt arathatja az igazság szerint, amit vetett. A törvény kötelességévé teszi az embernek, hogy legyen jó és igaz, becsületes és őszinte, a korlátok védik az útról letéréstől. És mit tesz az ember? A korlátokat lerombolja, az erkölcsi féket meglazítja, hogy szabadon cselekedhessen gonoszt. Eltér a törvénytől, eltér Istentől. De minél messzebbre tér el, annál több szenvedésben van része, mert csak Isten jó, csak Benne élhet boldogan a lélek. Csak az Istenben élő, az Isten törvényét betartó lélek teremthet boldogító eredményeket. Gyümölcseről ismeritek meg a fát, cselekedeteiről az ember lelkét. Hiába van az Isten neve az emberek ajkán, ha cselekedeteik

gonoszak, és szenvedést okozók: úgy nincsenek Istenben és az Isten nincs bennük. Akiben pedig nincsen az Isten, azok csak a kívülállókhoz tartoznak. A kívülvalók pedig nem mehetnek be az Úr templomába, hogy rombolják azt, amit Isten épített. Ha nem mehetnek be, akkor kegyelmet sem nyernek, hogy üdvözülhessenek. Ha majd azon az úton keresik az Urat, amelyet Ő jelölt ki számukra, akkor talán megtalálhatják, de addig nem.

A TITKOK ZÁRJAI, TEST-LÉLEK- SZELLEMESSZÉ- FÜGGÉSEI(*)

Az Isten nem zárkózik el az igaz szívből elmondott és elgondolt imák elől, hanem meghallgatja azokat, és adott alkalmak idején - talán sokszor, amikor legkevésbé gondol rá az ember - akkor teljesíti be az ember kérését. A szellemi úton haladó embereknek - másnak is, de különösen azoknak, akik a szellemvilággal foglalkoznak - nagyon kell vigyázni kérelmükkel, hogy mit visz az Úr elébe, mert a meghallgatásban is tanítja az Isten Szent Lelke az embert. Megtanítja imádkozni, kérni, hinni és bízni. Mert mind ezekre nagy szüksége van az emberré lett szellemnek, mert hinni kell abban, hogy amit kér, meg is kaphatja, de mit ér vele, ha az nem válik javára és előhaladására. **Azért legelső sorban a legértékesebb ajándékot kérjétek, az engedelmes szívet, a minden-
nel elégedett lelket.** Ha ez megvan, akkor nem esik kísértésbe az ember a saját vágyainak túlzó kielégítésétől, és nem várja csalódás, ha nem teljesebben abban a formában vágyai, melyben azokat elképzelte. Az emberi lélek hajlamos arra, hogy mindent a pillanatnyi létbe rögzítsen, a jelen csalóka árnyaiba tömörítsen, mert szűk látókörébe nem fér bele a múlt homályosuló és már teljesen a feledés sötétjébe merült képe, sem a távolból feléje intő és folyton nagyobb világossággal kibontakozó, színekre bomló jövő képe, amely kikerülhetetlen bizonyossággal jön feléje. A folyton változó jelennek akar élni, mert elfelejti azt, hogy az elmúlt jelennek kikerülhetetlen vaskövetkezetességgel hozták és folyton hozzák létre a mindenkori jelent. A bölcs ember azért tanul, azért

munkálkodik, hogy a hiányokkal küzdő jelenből egy beteljesedett jövőt dolgozhasson ki magának. Boldogan, előre örül munkája sikerének még akkor is, ha azt ő maga most az adott jelenben nem is élvezheti, mert érzi és tudja, hogy valamit elvégzett, valamit betöltött a nagy hiányból a folytonosság megszakadásából. **A földi élet csupa ilyen folytonossági hiányokkal küzdő létállapot, melyben felületes, csak a látszatnak élő tökéletlen szellemek élnek.** Szükséges, hogy érezzék ezeket a hiányokat, felelőssé válnak tökéletlen állapotukból, és törekedjenek a tökéletesre. Keressék és kutassák azokat a lehetőségeket, melyekben megláthatják azokat a rejtett bölcsességeket, melyeknek segítségével megnyílnak a titkok, és a boldogság ki nem apadó forrásaira bukkanak. De le kell merülni a mélyre, a dolgok eredetét kell megkeresnünk, hogy ott a lényegét megtalálhassuk. A felszínes élet, a test öröme hamar kiapadó forrás, melyet a lélek sóvárgása és törekvése csakhamar kimerít, és bekövetkezik a szenvedést okozó hiány, az egészség után való sóvárgó vágy. A beteg ember nem viheti előbbre a földi életet, terhére van saját magának és környezetének, munkájával nem pótolhatja a hiányt, nem használhatja a köznek, mert ő maga is hiányt képez. Tehát a test és annak minden törekvése csak az anyagfelhasználáshoz és lelki erőkké váló átdolgozásához való eszköz. A lélek vágyai és törekvései már magasabbrendű munkára vannak előhívva, és magasabb célok szolgálatába vannak állítva. A lélek, az érzelmek és érzések feldolgozó műhelye, ahol minden átszűrődik és minősítést nyer, szolgálja a szellemet, és összekötő kapcsot képez a szellemi magasabb és a testi alacsonyabb életrétegek között. Azért az áthasonulásra és az átalakulásra való képessége kimeríthetetlen, tehát örök életre hívott valóság. Titokzatos mélység és megmérhetetlen magasság tükröződik benne. A legnagyobb boldogság és a legnagyobb fájdalom hordozója és kiteremtője, azaz okozója lehet. Hatásokat vetít ki és hatásokat fogad el. Az élet millió és millió színváltozatú pompájában jelenik meg, s kiterjeszkedik hatá-

saiban a végtelenbe és összezsugorodik egy kicsi féreggé. A szellem az isteni szikra, a fénypontja és ura, parancsolója a léleknek. Bár kicsiny vetített fényével a napsugárban megcsillanó porszemhez hasonló - a világító életforráshoz, a Naphoz viszonyítva - mégis a napfényt sugározza vissza felizzott állapotában, s megduzzasztja a lélek erőit, és az élet hatalmas tényezőivé válik. *De kialudt állapotában a sötétség és halál uralkodik felette. Amíg eljut idáig, sok, végtelennel látszó idő múlik el felette, sok elképzelhetetlen mennyiségű kiégett életformának hamuja, füstje rakodik rája, és az adja neki a halál merevségét.* Az élet, azaz a lélek mozgása, megszűnik, érzéketlenné válik. Maga az isteni szikra nem hal meg soha, de megmerevedik a lélek erőiből alakult eredmény, melyet az isteni törvény nem használhatott fel az előrehaladásban, a fejlődésben. Ez a merevedett, sűrűvé vált lelki erőhalmaz tartja fogva a szellemet, elzárva őt mindentől, ami élet. Nincs jelene, sem jövője, amíg egy új világalakulás törvénye fel nem szívja, mint egy porszemet. Csak attól fogva dolgozódik, morzsolódik fel a megmerevedett életmag, és akkor telítődik meg nagyon lassan új étellel. Ez a szellem sorsának lehetősége, mely a kezdet és a vég törvényét magában hordja.

AZ EMBER ÁLTAL KELTETT HATÁSOK, INTELEM(*)

Szükséges, hogy magatokat egymás között bátran, minden tartózkodás nélkül kifejezhessétek, lelketek érzését és gondolataitokat beszélgetések formájában egymás előtt kinyilatkoztathassátok, mert ti osztozó társai vagytok egymásnak. Egy korban éltek, együtt szenveditek az előttetek járók tévedéseinek és bűneinek szenvedésteljes következményeit, és ebből kifolyólag úgyszólván egy cél felé irányul lelketek törekvése. Szükséges, hogy ennek a kornak felvetődött hibáit és ferde irányú kilengéseit is meglássátok és megérezzétek, hogy ezen ismeret birtokában a magatok lelkéből feltörő, hasonló tévedésekre való hajlandóságot idejében felismerve, megsemmisíthessétek. Mert hiába van az ember a leg-

tisztább és legnemesebb törekvésekkel eltelve, mégis, amíg a lélek természete bizonyos tapasztalatokkal nem támaszthatta alá az ő törekvéseinek irányát, addig hamar megtántorodik a göröngyös úton. Láthatjátok, milyen messze eltévelyednek az egyenes úton jární akarók is, ha nincsenek meg lelkükben azok a kellékek, melyek feltétlen szükségesek ahhoz, hogy a lélek egyensúlyban tartassa magát. Minden túlzás, minden kilengés hátrányára van a lélek fejlődésének, és ha azonnal nem is látszik a vastag földi rétegben számottevőnek a tévedés, mert az igazságtól nem messze hajolt el, de következményeiben már hatványozott formában mutatkozik. Azért sohasem lehet az ember eléggé résen ahhoz, hogy az esetleges kisiklásokat és félrecsúszásokat idejében felismerhesse, és mihamarabb visszaállíthassa lelkének egyensúlyi helyzetét. Az ember gyenge és gyarló önmagában, a tökéletességtől messze van, tehát azt minden elgondolásában és cselekedetében tartsa szem előtt. Szükséges, hogy alárendelje magát a leghatalmasabb és legtökéletesebb isteni Gondviselés vezetésének, és ebben az alárendelésben nagy biztonságot és kimondhatatlan nagy felelősség alóli felmentést talál, mert az irányt már felismerte és megtalálta, de hogyan és miképpen jut céljához: az is nagy tudományt igényel, mert az utat folyton harcolva kell megtenni. Harcolni kell a külső és belső hatásokkal és eredményekkel, melyek ott állnak, mint kész dolgok a fejlődés útján, hogy azokat az ember feldolgozza és új, jobb eredményeket formáljon belőlük. Ez már az ember dolga, hogy hogyan, miképpen alakítja át jövőjét, honnan veszi a mintát, mely után élete folyamán lassan kiteljesedhet az a többé-kevésbé jól elgondolt és kialakított életforma, mellyel az eszményi célt elérni óhajtja. *Én nem a vastag anyagi célokért küzdő emberre gondolok ebben, hanem azokra, akik már az üdvösség útjára ráléptek és bizonyos megtérési formákhoz alakultak, bizonyos durva bűnöket már elhagytak és némi erényre is szert tettek.* Amikor már a külső forma szerint a nagy átlagból kiemelkedett emberről van szó, aki a nagy szabadságban megszüdülve olyan dolgokhoz is hozzányúl, melyhez még nem szerezte

meg az ismeretet, a tudást, hogy vele bánni tudjon, és amikor azt hiszi, hogy épít, akkor is rombol, amikor a tetszhalottat fel akarja támasztani, akkor teszi igazán halottá. Amikor azt hiszi, hogy gyógyít, akkor üt halálos sebet a betegre, mert olyan eszközökkel vagdalózik, melyeket nem ismer. Nem tudja azt, hogy az élet szent - mint Aki adta azt - és minduntalan vétkezik ellene. Nem tudja, hogy minden megmozdulása ebben a szent harmóniában - amit az Isten tökéletesnek alkotott - csak zavart kelt, és minden zavar ködössé és homályossá teszi az értelmet, úgyannyira, hogy minél többet cselekszik, annál jobban beletéved saját tévelygéseinek rengetegébe. - Nagyon, nagyon szükséges az isteni világosság keresése, mely megmutatja a helyes utat kifelé, ebből a tévedező emberi elmék tökéletlenségével megalkotott eszmei labirintusból, mely sokszor lehetetlenné teszi a kibontakozást, a haladást éppen azok részére, akik ezeket megalkották. Talán felesleges azt mondanom, hogy éppen azokról van szó, akik az ismeretnek olyan birtokában hiszik magukat, hogy minden mást leértékelnek - mint pl. a szellemhívők és egyéb hasonló „tudományokkal foglalkozók” -, de elfelejtik, hogy „az ismeret kötelez”. Azért támadnak zavarok és meg nem értések, túlemlelkedések és szárnyaszegetten visszahullások: előre törtetések és a kátyúba jutások, mert a lélek tisztátalanságával nem számol az ember. Nem tekint magába, hogy kívánja a Szentlélek világosságát, hogy az bevilágíthasson a lélek redőibe, és nem akarja, hogy minden tévelygésre való hajlandóságot a világosságba állítson, hogy azt a lelkiismeret ítéletével kizárhassa a ténykedés szabadságából. Ellenkezőleg! Az ember folyton ténykedni akar. Mindig mindenben irányítani, hatni, de a hatásokat - csak ha neki kellemesek -, akkor akarja elfogadni. A kellemetlen hatásokat elől igyekeznek kitérni, mert nem érti, és nem akarja megérteni a nagy Tanító célját, mellyel ki akarja gyógyítani az ember lelkét az azokból a törekvésekből, melyekkel a hatásokat útnak indítja felelősség nélkül. Az embernek meg kell tanulnia, hogy minden beszédével és cselekedeteivel ha-

tásokat vált ki, és ha ezek a hatások nem jók és nem tud beilleszkedni az Istentől megteremtett harmóniába, azok a hatások hatványozva kerülnek vissza hozzá feldolgozás céljából. Mi hát a helyes, mi a jó? Mivel tud az emberi lélek beilleszkedni ebbe a boldogító harmóniába, amikor a külső világból jövő hatások csak botránkozásokat hoznak felszínre a lélekből? Ezek azok a kérdések, melyek felett érdemes elmélkedni és beszélgetni, hogy egymás lelkébe bepillantathassatok, és örök értékű kincseket találhassatok, építve a szeretet templomát. És így lassan elmarad mögöttetek az egyéni én kiemelkedésének törekvése, a hatások keltése, mely hamis csillogásával sokat elkápráztat és elmaradnak a tévelygések, melyek elvesztik vonzó erejüket a lélekre. Azért, ha erősek lesztek a szeretetben, és kitartók a jóakarásban, eléggé odaadók az alázatosságba, a rossz hatásokat Istenben bizakodó lélekkel dolgozzátok fel, akkor akadály nélkül haladtok előre, és megszűnnek elmaradni mögöttetek tévelygő testvéreitek, akik magabizós elméleteikkel és fondorkodó okoskodásaikkal csak jobban szorosabbra húzzák az önmagukat megkötöző láncot, mely tehetetlenségre és kényszerű lemondásra ítéli őket.

A SIMA ÉS BOLDOG ÚT ELÉRÉSÉNEK TITKA(*)

Már várlak régen gyermekem az Úrjézus nevében, de nem akaralak sürgetni, mert láttam a te nagy elfoglaltságodat és megvártam, amíg lecsillapulva átvehetem a lelked irányítását. Nagyon szerettem volna egy-két szót szólni veletek, de nem láttam soha, hogy egy teljesen nyugodt lelki állapot kialakulhatott volna közöttetek. Pedig, ha egy kicsit nehéz is, de még többet lehetne a szellemiek megbeszélése céljából együtt tartózkodnotok, akiknek mégis csak az a fő feladatuk a földi életben, hogy a magasabbrendű világosság úttörői legyenek a homályos és sötét földi világban. Az ember nem vehet semmit magának - még a földön sem - ha azt a felsőbb, sorsokat intéző Gondviselés nem engedélyezi neki, így minden ajándék Istennek ingyen való kegyelméből van. A földi tévelygésekbe lemerült embereket nagyon megtéveszti a

könnyű siker, melyet egy-egy merész ötletével arathat, és azt hiszi, hogy ő mindent kicsikarhat a sorstól, amit csak akar. A másik - a hívő ember - azt gondolja, hogy mindent kiimádkozhat, kikönyöröghet a mennyei Hatalmaktól, mert az ő könyörgésének nem állhat ellent sem égen, sem földön senki. Így nagy tévedéseit mindegyik csak növeli, mert mindegyik egyenes irányban halad a biztos csalódás és kétségbeesés felé. A sorstól senki nem csikarhat ki semmit, semmiféle „ügyeskedéssel” vagy fondorkodással. A mennyekből nem indulhat meg semmi, pusztán a könyörgésre, ha az isteni Gondviselés tervében nem voltak előre elkészítve azok az eshetőségek és lehetőségek, melyeket a próbára küldött, testet öltött szellem magával hozott. Jól értsétek meg, gyermekeim, nem mindig azt jelentik a kedvezőnek látszó körülmények, hogy az illető - aki azt egy kis ideig élvezi - az Istennél nagyobb kegyelemben van, mint az, aki talán most küzd az élet nehézségeivel. Nem! Sőt, nagyon sokszor egy nagyobb próbának az előkészületeit jelenti egy kedvezőnek látszó élet. Aki azt hiszi, hogy ő a maga saját erejéből jutott a siker birtokába, akár anyagi, akár szellemi előnyök legyenek azok, az azért téved, mert sokszor nem egészen törvényes módszerrel érte el azt a sikert, amely bizonyos büszkeséggel tölti el a lelkét. Az ilyen módszerek sokszor jogerőre emelkednek az ember erkölcsi fogalmában. De az ilyeneket igen nagy csalódás éri, amikor a leszámolás ideje elkövetkezik. Az isteni törvény számításba veszi jó előre - még mielőtt a lélek ismerhetné önmagát - azokat a kialakult vágyakat és törekvéseket, amelyeknek a felszínre kell jutniuk. És az események kapcsolódásában ezeknek olyan szerepet ad, mely lelki természetének megfelel. De a léleknek mindenből le kell szűrni azt a tanulságot, amire szüksége van előhaladása céljából. A jó a rosszal, az igazság a hamissággal mérkőzik az időleges életben, és sokszor a kedvezőnek látszó külszín alatt nagyon kedvezőtlen belső tartalom rejtőzik. De, mivel az ember csak a jelenhez kötött képzeletén keresztül látja és hiszi a valóságot, így téved, és szívesen nyújtja ki a kezeit oly dolgok után, amit az ő eshetőségei között

most - még vagy már - nem találhat. Mert még nem ért be azokba a próbákba, vagy már túlhaladott rajtuk, és más, eddig még ismeretlen és így nem óhajtott értékes ajándékok várnak rá. **Az embernek minden felülről adatik, sokszor megpróbáltatásul és sokszor jutalmul, de legtöbbnyire a fejlődés célját szolgáló okból.** A rossz nem kívánatos, de nagyon hasznos, mert a keserű orvosság gyógyítja meg a bűnből a lelkét az embernek. Attól mindenki menekülni szeretne, és menekül is. A rossz következmények feldolgozásához gyakorlott munkások kellene, akiknek minden erejüket és értelmüket szolgálatba kell állítaniuk, hogy a törmelék el ne temesse őket, amikor mindennek az okát, a kiindulási pontját keresik. A hívők nagyon jól ismerik azt a törvényt, melyet be kell tölteni, hogy senki sem várhat jobb elbánást, mint amilyenben részelteti az ember felebarátját, vagy a sorsközösségben hozzákapcsolt családját. Mégis a kéréseiben sokszor eltéved, mert azt hiszi, hogy sorsát megváltoztathatja a könyörgéssel. Nem lehet olyan dolgokat elérni, ami nincs egy földi élet eshetőségeibe beleszorítva, nem változtathatja meg senki a jelen sorsát sem ügyességgel, sem okoskodással, sem könyörgéssel, hanem csakis Isten akaratához és tervéhez való hozzásimulással. A felülről való adást úgy kell tekinteni, mint Isten akaratát, tehát becsületesen és legjobb tudásunkkal jól elvégezni, amit az Úr reánk bízott. Hüen és odaadóan követni az Úr utasításait mindenben, és az eredmény nem marad el. A sors esetleges rossz eseményei, mire sorrendben bekövetkeznének, már feloldódik a csomó, erejét veszítve széthull keménysége, és nincs ütközési terület. Aki bűnt követett el, bánja meg, tegye jóvá, ahogy csak lehet, és azon legyen, hogy ne cselekedjen bűnt többé. Ne éljen vissza a bűnbocsánattal, hanem féljen és rettegjen, mert senki sem szabadul meg bűneinek következményei elől, csak akit az Úr érdemesnek tart arra, hogy kegyelmével megajándékozza. Aki kegyelmet nyert, az legyen hálás, és mindennek felett alázatos. **Megnyugodni Isten akaratában az a nagy titok és az a hatalmas oldó- és bontó**

erő, mely a jelenben feloldja a múltat és előkészítője a jövőnek, mely nem idegen hatalmaktól, hanem az isteni szeretettől függ. Ezt minden lélek magához vonzhatja, és minden léleknek sima és boldog útja van készítve mind a földön, mind az örökkévalóságban.

AZ ESZMÉNYI CÉL FELE(*)

Már itt vagyok az Úrjézus nevében gyermekem. Igen, tudom és látom, sőt előbb láttam, mint te azt gondoltad volna, de nem lehet nektek földi embereknek mindent tudnotok, mielőtt még kiforrott volna. Mert ti még nem érthetitek meg, hogyan-miképpen fornak ki az események, melyek bármilyen érthetetlen formában, de mégis a lélek mélyén érlelődnek meg, és összegezve jutnak a cselekvések színterére. Így minden jó és minden rossz benne gyökerезik a lélek titokzatos mélyében, és meghozza gyümölcsét, csak ki kell azt várni Istenben bízó lélekkel. Nincs semmi elveszve, ha úgy látszik is, mintha minden feledésbe menne. Az emberek szívesen elfelejtik félrelépéseiket és félrefogásaikat, és úgy szeretnék, ha mindenki elfelejtené azokat, de nagyon élénken eszükben tartják, ha egy kevéssé hozzájárulnak a jónak és igaznak az elősegítéséhez. Általában ez jellemzi az embereket. Ha ebből már valamennyire kinőtt, és az igazság serpenyőjének játékát megtudja figyelni, elfogultsága enged kissé, és szerényebb követelésekkel lép fel az étellel és embertársaival szemben. Akkor már nem leng ki az inga nagy távolságokra - sorsának tengelye úgyszólván egyenletes mozgásokat végez, mind a külső, mind a belső világba, - és egyensúlyban marad a lélek helyzete. Ezek azok a kívánatos helyzetek, melyekből a lelki fejlődés különböző fokozatai már a földön is kivehetőkké válnak. Ezek a kitermelt, nemes fajú virágai, számottevő eredményei a földnek, akiknek részére már nem válik kötelezővé a testöltés törvénye, mert nem a saját lelkükhöz tapadt salak lecsiszolásáért kell itt időzniük, hanem azért, mert a magasabb szellemi célt szolgálják. Ez a cél érdekében való munka nem erőszakolt akarásból, vagy a mindenáron

való erőlködésből áll - mint azt sokan hiszik, vagy gondolják - hanem a minél nagyobb csendben való belső cselekvésből, mely a saját belső én igazságára való éhségéből és szomjúságából áll elő. *Tehát nem tanítani, hanem tanulni, nem hatni, hanem a hatások elfogadásából és feldolgozásából, mintegy az én teljes feloldásából alakul és formálódik át a lélek az eszményi cél után.* - Ezek számára a közönséges, hétköznapi ember, a szürke anyagi élet, olyan jelentőségűvé válik, és olyan szerepet tölt be, mint a fa kérge. Őrizi azokat az életnedveket, melyekből a cselekvés virágai és gyümölcsei fakadnak. Ezek a gyümölcsök már a menny talajába hozták magvaikat, és ott fejlődnek tovább a boldogabb lét színes és illatos légkörében, ahová a földnek minden gyermekét hívjuk.

A LÁTSZATOKRÓL(*)

Már régen vártalak, mert tudtam, hogy ma korábban akartál írni. Még egy igen kevés idejük van a cselekvésre, de már nem sokat cselekedhetnek, mert éles szemekkel figyelnek rájuk. Minden héten jó lenne két írónapot tartani, hogy a munkára és az ilyen értekezésre is legyen elég idő, és nagy figyelmet kell arra fordítani, hogy azokat az apróbb-nagyobb zavaró cselekvéseket meg lehessen szüntetni, amik az emberi lélek gyarlóságából származnak. Nehezebb az egész együttes fluidumait összehangolni, ha körülötted folynak a súrlódások. Azért nagyon ajánlatos mindenkinek, hogy a maga lelkével átérezze ennek a szükségességét. Mert az ellentét nem elégszik meg csak egynek az elbuktatásával, az csak annyit jelent, ha egy kicsit nagyobb hézag keletkezik, és nagyobb erővel tud benyomulni, és szétszórja az összest, hogy azután külön-külön mindegyiket leteperje annyira, hogy fel sem kelhet többé. Most különösen nagyon erős az ellentét, amíg a diadalmámmorban, képzeletszülte szárnyakon emelkedik folyton feljebb, a dicsőség fénylő sugárzásához. De minden mámor eloszlik, és minden képzelet szülte dicsőségből visszaesik a lélek. Ezt csak akkor veszi észre, amikor már a posványban vergődik, ahová visszahullott. Akkor egy ideig, amíg az iszapot igyekszik magáról

letisztogatni, addig egy kicsit békességesebb az élet körülötte, de ha egy kicsit letisztult, újra nekilendíti képzeletét, és megmámosodik az első kicsiny, látszatos siker szemlélésétől. Ez az ellentétes eszmét valóságnak elhívók harca az isteni jó és igaz ellen, amíg csak teljesen ki nem gyógyul sok csalódás és hiábavaló erőlködések és reménykedések után azokból az elgondolásokból, melyeknek a segítségével véli elérni a vágyott boldogságát. Mert minden csak odavonzza, azért hisz téveszmékben, azért cselekszik, azért kísérletezik folyton, mert azt hiszi, hogy a megsértett igazság megkerülésével hamarabb eléri az óhajtott sikert, mintha az igazság lassú útján kiépíti az alapot, hogy oda összpontosítsa minden erejét és igyekezetét. Ha nincs alap, hiába a legcsillogóbb építmény, minden összeomlik. Tehát ez a sorsa minden hamis, látszatos eredménynek.

MINDENÉRT MEG KELL FIZETNI(*)

Igazad van ebben és nagyon helyesen illeszkedtél bele abba az isteni irányba, amely szerint inkább adni - méltatlanul is - mint elvenni azt, ami nem esedékes, mert az Úr szívesebben látja az áldozatkésztséget, mint a felettébb való igazságoskodást. Mindenért meg kell fizetni az igazság törvénye szerint. A hamisságért hamisság elszენvedésével: visszaéléseket hasonló visszaélésekkel és megtetőzve még a bizalom elvesztésével, ami bizonyos időben még a bizalom nehezen megszerezhető ajándékának a megközelítését is kizárja. Mert nem jut olyan környezetbe az olyan lélek, aki visszaélt a bizalommal, hogy bizalmat ébresztessen valakiben. Az Isten hosszútűrésében van valami kiküszöbölhetetlen és kiszámíthatatlan, amit senki nem tud megfejtetni mi célból történik. Csak a teremtő Isten ismeri a legjobban az általa alkotott lélek összetételeit, és csak Ő tudja, ki milyen célból lett az életbe hívva, és hogyan fogja a fejlődés útját végigjárni. Mindenesetre - ha csak lehet - mindenkinek meg kell adni a lehetőséget, hogy megtérhessen, de az Istennek van gondja arra, hogy az igazra törekvő és igaz úton járó ne szenvedjen felettébb miatta.

Már nem sokáig tart, mert nagyon a végén vagyunk ennek is. Az nem fog bekövetkezni most, lehet hogy sokkal későbben, de most nem. Megnézném az előbbi bekezdéshez szükséges gondolat formáját. Nem veszem örömmel, ha ilyen dolgokat széthordotok, vagy szétszórtok, de most már rendesebben fogod kezelni, mert egy kicsit megijedtél. Most mára elég lesz. Ha lesz idő korán hívjál, hogy befejezhessen ezt. *(Kedves Vezetőnk által tervezett könyv a Hegyi Beszéd magyarázata lett volna. Csak töredékei láthattak napvilágot Eszter halála után, az utólagos engedelem feltételezésével.)*

VIZSGATÉTEL ÉS TÁVLATOK(*)

Ne félj, ne rettegjél, az Úr veled van és mindannyiótokkal, akik az Ő útján jártok, az Ő akaratát keresitek, és tudakoljátok, hogy azt, és azok szerint cselekedhettek, melyeket az Úr tőletek vár. Mert az Úr gondjába veszi mindazokat, akiknek tudomása van Óróla, és terelgeti, egyengeti azon az úton előre, melyet Ő mutatott meg az egész emberiségnek. De minden útkanyarulatnál egyszer-másszor magára hagyja azokat is, akiket szeret, hogy vajon a maguk erejéből, a maguk hűségéből, a jóhoz és igazhoz való törhetetlen ragaszkodásából megérzi-e a lelkük azt a vonzást, mely feléjük árad? Nem téved-e le egyik-másik az útszéli virágok után nyúlva, az egyenes útról? Nem marad-e el a nyájból egynéhány, hogy a magában kialakított igazságokkal kísérletezzék? Nem akad-e köztük, akik úgy gondolkoznak, hogy ők hamarabb érik el a célt, ha letérnek az útról, és új utakat törnek az ismeretlenbe, amit még nem tudnak, hogy hol fog végződni? Mert az emberi lélek kiszámíthatatlan mélységek és magasságok felett lebeg az eszmék világában, ha egyszer szárnyakat érez magában kibontakozni. Ezeket a szárnyra kelt emberlelkeket féltő szeretettel kíséri az Úr kegyelme, de meg nem akadályozhatja útjukban, mert a szabadakarát minden teremtetek fölé emelte az emberi lelket, amíg a földön él. Minél nagyobb a szabadsága a teremtett lélek-

nek, és minél messzebb fel tud emelkedni a porból, és minél inkább le tudja gyűrni értelmével a porhüvely kényszertörvényét, és minden szabad szárnyalása után vissza tud találni Istenéhez, és alázatosan meghajtja fejét és térdét az Isten nagysága és hatalma előtt, annál nagyobb fokban vonzza magához az eszményi világban azokat a lelki és szellemi értékeket, melyekkel az isteni szeretet meg akarja ajándékozni a világot. Azért kíséri az Úr féltő szeretettel ezeket a magasságba szárnyaló emberlelkeket, mert ezekkel sokan emelkedhetnek, de nagyon sokan le is süllyedhetnek, mert a kicsinyek, a földhöz kötöttek felnéznek ezekre, és bizonytalan lépéseikkel abba az irányba indulnak, melyben az előttük haladó bizonyos sikereket ért el. *Bizony boldog lélek az, aki minden számottevő sikerei mellett sem szédül meg, és nem veszti el tájékozódó képességét, hanem mind lent, mind fent megmarad az Úrnak útján, és keresi az Isten akaratát, hogy azt követhesse.* Az ilyeneknek hűségét és alázatosságát kimondhatatlan bőséges áldásával ajándékozta meg az Úr. Naggyá és hatalmassá teszi, mert azt akarja, hogy vele együtt uralkodjanak hűséges gyermekei. Azért minden megpróbáltatás az előhaladáshoz való vizsgatétel, melyen keresztül kell minden léleknek menni. Nem csak a fájdalmas lemondás és szenvedés jelenti a próbát. Sokkal inkább a léleknek a jó és rossz, az igaz és kevésbé igaz közti választása dönti el az emberi lélek sorsát. Ebből kifolyólag a földi életének a sorsát is. Ezer és ezerféle formában áll elő a próba, mert mindent lehet jól és kevésbé jól elvégezni. Amit nem rátok bízott, hogy ti végezzétek el, azt bízátok Őrá. Minden akadályon át vezet az Úr az övéit, csak higgyetek és bízatok Őbenne. Nem vagytok elfeledve, nagyon is éber figyelemmel kíséri a ti lelketek sorsát. Apró földi ügyeiteket is számon tartja, hogyne gondoskodna rólatok a félelmek idején.

AZ APRÓ ESEMÉNYEK JELENTŐSÉGE(*)

Magasabb és messzebb kiható okai és céljai vannak az életben előforduló eseményeknek és történéseknek, mint azt a földi ember csak meg is sejtheti. Sokszor ha tudná azoknak okait és céljait, vagy kétségbeesne, vagy az örömtől képtelen volna az apróbb eseményekbe beleilleszkedni. Pedig az apró eseményekből tevődnek össze a nagy, messze kiható dolgok, jól, vagy rosszul elvégezve. Azért nem szűnök én meg azokkal a figyelmeztetésekkel, hogy a kicsiny, jelentéktelennek látszó munkát és kötelezettséget is úgy kell elvégezni, olyan becsületesen, olyan odaadással, mintha világok sorsát intéznék az ember. Mert aki a kicsinyben nem rendes, nem kötelességtudó, az a nagyban is éppen úgy viselkedik, sőt még inkább, mert az terhesebb a részére. Vannak nagyon szépnek hitt, kívánatos életek, melyek irigységet keltenek másokban. Pedig ha tudnák azok a szerencsétlen emberek, akik irigykednek, hogy milyen lesz a vége, és milyen eredménytelen lesz, bizony még el is kerülnék, hogy ne is lássák az ilyet, mert annyira félelmetes minden ragyogásával együtt, hogy a lélek megirtózik tőle. Én mondom: jobb volt az így, ahogyan volt, mert mindenki a maga lelki arcával mutatta meg magát. És minden szenvedéseidre csak mint egy rossz álmra, úgy fogsz visszaemlékezni nemsokára, mert erre nem lesz szükséged, mert mindenben lesz részed bőven. A jó Isten megáldja a te nyomorúságodat és áldássá változtatja mindazt, ami fájt, ami szenvedtetett. *(Pátkai Pál halála utáni történetekre céloz kedves Vezetőnk. Úgy is lett...)*

A TUDÁS HATALOM ÉS FELELŐSSÉG(*)

Az ember csak ember marad, ha még olyan nagy tudományok birtokában érzi is magát és emberi mivoltában sok olyan áramlatnak van kitéve, mellyel nem számolhat előre. Azért nem lehet az ember oly dolgoknak a birtokában, melyeket nem tud megőrizni, mert a kísértés sokkal nagyobb, mint azt bárki sejthetné is. Sőt mondhatnám azt is: minél kevesebbet tud valaki, annál nyugodtabban töltheti életét, mert a tudás olyan nagy hatalom, melyet

nagy erővel kell őrizni. Úgy rajzik körülötte a támadó és kémkedő erők sokasága, mint a méhraj. A földön minden lélek hozzáférhető, mert egy természetbe tartozik, azért ha a földi ember tud valamiről, annak többet kell szenvedni, mint aki nem tud. Csak egy kicsiny részét képes ugyanis befogadni annak, ami a szellemi látókörébe esik bele, de még az is sok. Ti nem tudjátok azt el sem képzelni, mit szenvednek azok, akik a rejtett dolgokhoz egészen közel jutottak, és emberi tudatuk megvilágosodott az asztrálvilág fényétől, és látják a dolgok belső alakulását.

GONDOLATOK AZ IGAZSÁG ÉS SZERETET GYÜ- MÖLCSEIRŐL(*)

Ma egy kissé későre maradt az írás ideje, de nem foglak soká fel-tartóztatni, mert nekem is nagy az elfoglaltságom. Minden lehetőség a földön, mert az embernek szabad akarata van, a választás az övé. A bűnbeesés sokat jelentő és mindent magában foglaló allegóriája mindig aktuális a földön élőkre nézve, mert a kegyelem a születéssel új lehetőségeket tár a szegény, bűnben elsüllyedt emberi lélek elé, hogy válasszon. A testiség nagy hatalom, és nehezen tudja magát a lélek ettől függetleníteni. Azért kell az embernek magát az isteni segítségre bízni, mert aki már egyszer belesüppedt a bűn posványába, önmagából nem képes onnan kiemelkedni. Csak a kegyelem által juthat azoknak a segítő kellékeknek a birtokába, amelyeket ha fel tud használni, megszabadul. A kegyelem eszközei nem előre meghatározott eljárásoktól, vagy tudományok elsajátításától függenek, hanem azt lehetne mondani, hogy teljesen egyéni, mert minden léleknek más és más engesztelő eszközöket ad kezébe a kegyelem. Az imádság mindig jó, de annak mindig a lélek legbenső és legszentebb vágyódásából kell kiindulnia. Azért az sohase lehet kötelező, mert ami kötelező, annál ott van a kísértés, amely terhelésnek tünteti fel lelkes felajánlásul maga elé tűzött célt is. Mert ti emberek nem tudjátok, hogy a láthatatlan erők felsorakozásában, amely a ti láthatatlan

lényetek körül hullámzik, mennyi az igaz és jó irányt követő, és mennyi a kárhozat felé sodródó erő és gondolat. És senki sem tudhatja azt sem, mit hagyott a háta mögött. Sokszor amire azt gondolja az ember, hogy az üdvösségét munkálja vele, éppen az válik kárhozatossá részére, mert ott tudja megfogni a kísértés szelleme. Gyerme kem, más a munka és más fizetés. Az egyiknek még nem érett meg az ügye annyira a föld törvényével, hogy magasabbrendű küldetést tölthessen be. Ő magáért él még, a maga útját és a sokak fejlődési útját járja. Aki már a maga útjának a végére ért, és visszatekintve látja, hogy a kezdők mennyi bajt zúdítanak magukra és a világra, mennyi nehézséggel kell megküzdeni az embernek, amíg eljut odáig, hogy az élet igazi értékeiből valamit meg tud szerezni, az önként vállalja azt a szeretet-munkát, hogy az Isten útját kereső lelkeknek segítségére siessen. Mivel csak elmélettel nem lehet segíteni, tehát le kell merülni a kezdők közé, hogy minden kézbe fogható eszközzel érvényt szerezhessen az igazságnak. Azért mondom csak az igazságot, mert a szeretetet itt még csak a bűn letakarására és elnézésére lehet felhasználni. A szeretet nagyon kényes mennyei virág, és nem bírja a nagy érzelmi viharokat. Sokszor már korán lefagy, sokszor a vihar letördeli alig sarjadt hajtásait. Tehát a szeretetet itt csak a belső hit és reménység földöntúli ígéréteiben tudja magát fenntartani. A szeretet ebből az ígéretből vásárol magának erőt és megnyugvást, amellyel bekötözi sebeit, és az a finom mívű takaró elcsitítja a fájdalokat. Betakarja a dermedező szívet, sőt megnövekedve még a tévelygő lélek bűneit is betakargatja, hogy az igazság törvénye meg ne találhassa a vétkezőt. Azért burkolózik be a lélek ebbe a takaróba, hogy frissen, üdén léphessen át megvalósult vágyai világába, abba a tündérországba, ahol minden szép és jó a maga valódi formájában élhet tovább, ahol nincsen csalódás és fájdalom, mert minden igaz és örökké tartó. A földön minden elmúlik, véget ér, mert így kell lenni. Jó, hogy a hamis jó is elmúlik, amiért a földi ember olyan könnyen odaadja a nagy értékeket, amit születésével kapott. Nem érdemes az elmúló élet kuszált

örömeiért bármit feláldozni, mert sokat kell érte szenvedni, amíg ismét a válaszút elé állítja majd az isteni kegyelem az ember lelkét. Addig pedig elfakul a legragyogóbb dicsőség, lehervad a testi szépség, porrá, semmivé válik a gazdagság és mindennek az emléke elkopik a szenvedésekben. Csak aki az isteni igazságokban gyönyörködik, aki abban tölti földi idejét, hogy ezt szolgálja, magát ebben fejlessze, és másokat is ennek ismeretére segítsen, annak minden igaz törekvését megvalósítja az örökélet. Semmi nem vész el, az igazság világa mindent sokszorosán megfizet. A hit éljen, világítson minden Isten útján munkálkodó ember lelkében, mert a hit az igazságot mutatja meg, az igazság erőt ad a küzdéshez és óvja, védi a szeretet mennyei virágait, hogy gyümölcsöt teremhessenek.

AZ ÉLET LEGFONTOSABB KÉRDÉSEI(*)

Már itt vagyok gyermekem az Úrjézus nevében. Azt hiszem, ezekkel a panaszokkal nem csak te vagy eltelve, hanem az embereknek 95 %-a, mert erős a bűn hatalma. Különösen nagyon erős, ahol az értelem még nem fejlődött a szellemesülésig. Hiába tud az ember bizonyos igazságokat, hiába beszél róla, hiába cselekszik nagynak látszó, áldozatos dolgokat, amíg azok át nem itatták az egész lelkét, és át nem változtatták lelki természetét. Addig a régi természete a domináló hatalom, addig újra és újra visszaesik, ha a cselekvésig jut el azokban a lelkében még elintézetlen kérdésekben. Azért kell az embernek állandóan felügyelet alatt tartani lelki énjét, hogy ellenőrizhesse azokat az érzéseket, melyek bizonyos hatásokra jelentkeznek, mert ez árulja el, hogy még mi szorul javításra és tisztításra. Vannak ugyan olyan helyzetek, amikor nem tud helyesen tájékozódni a szellem, azokban a bonyolult ügyekben, amelyek elé tárulnak, és talán helytelenül következtet, mert nem az igazságot látja. Ha ilyenkor valami félrefogás történik, - aminek csak kis részben hárul rá a következménye, - azért ilyenkor sem marad ki a felelősségből, mert az embernek mindig körültekintőnek kell lennie, vakon nem cselekedhet senki, sem

jót, sem rosszat. Akkor a legnagyobb nyomorúságokból se tanulhatna az emberiség, pedig a cél az, hogy megtanuljon értékes munkát végezni, mert fejletlen állapotában teljesen értéktelen minden elgondolása, amit a földi életben véghezvitt. A szellemi életében nincs módjában, hogy bármit is végezhesen, mert minden csak az elmúlt földi életének elfakuló emlékeihez fűződik. Az állapotvilágok lejárodznak, elkopnak, hogy helyet adjanak az új benyomásoknak, amelyeket a földön fog ismét átélni emberi állapotban. Minél inkább megismeri és cselekszi azt az igazi jót, amely a maradandó törvényekben is megállhat, annál biztosabbá és öntudatosabbá válik szellemi állapota, annál több szellemi jót képes felfogni és tudatosítani önmagában. Csakis így indulhat meg az a szellemi fejlődés, mely a lélekben rejtőzködő hibák és bűnök felébredése folytán a tapasztalatok által tudatossá válik, és a szellem önmaga igyekszik megsemmisíteni azt, mert lassan belátja annak tarthatatlanságát. Ez már a küzdő állapota a szellemnek, mely tart egészen a megtisztulásig. Az egészen primitív állapotban élő embercsoportok szellemi élete nem soká tart, mert homályos tudatával még nem képes átfogni semminek az okát, és így hamar elkopik egy-egy emlékezés képe a lelkükből, gyorsabban változnak a fejlődés menetét siettető benyomások, és a vágyak ébredésével mohón sietnek életigényeiket kielégíteni. A tudat csak lassan bontakozik ki az ösztönök rögzített befolyása alól, és az egész tevékenység az emberi élet kifejlődéséhez való keret megalkotásának és kiszélesítésének a munkájában merül ki. Bár a lélek észrevevő képességein keresztül minden a titokzatos ismeretlen felé vonzódik, de behelyezkedni még nem képes akkor sem, ha testileg benne él. A lélekben kialakult „jó”-fogalmak vezetik fejlődése útján felfelé mindazokon az ütközéseken keresztül, melyeket ő maga teremtett meg a benne és körülötte lévő természettörvénnyel való szembehelyezkedésével. Ezt cselekszi az ember fejlődési útján végig, mindaddig, amíg fel nem ismeri, és be nem látja Istennek azt az ember által felfoghatatlan nagy bölcsességét, mellyel mindent a legjobban elrendezett. Akkor kezdi

lelkét áthatni az a vágy, hogy Istenhez közeledhessen. Már nem a testi kívánságainak eléréseért, hanem a megsejtett eszmei jó és igazért, mert látja és érzi, hogy nem az anyagi lét és nem a testi előnyök az élet fontosabb kérdései, hanem a léleknek az anyag fölé emelkedése, hogy annak urává válhasson, és az anyagot a lélek szolgálatába állíthassa. A lélek pedig nem lehet felelőtlen ura az anyagnak, mert felelőséggel tartozik annak a szellemi eszmének, mely után ő magát és utána az anyagot is átalakította. Vajon ez az eszme megállja-e a helyét az isteni törvényben? Ha igen, akkor mind a lélek, mind az anyag átszellemesülési folyamaton megy át, és az ütközések és átváltozások nem szükségesek többé. A vele járó csalódások és fájdalmak, mint feleslegessé vált kísérőeszközök, elmaradnak, mert az isteni összhangba beleolvadó érzések és törekvések, és az ebben végzett munkák - mint visszahatást - örömet, békét és boldogságot eredményeznek. Az anyag a megtisztult állapotában nem kísértő hatalom többé, hanem eszköz a teremtés folytatásához, de amíg eljut idáig sok, nagyon sok kísérletezéssel megpróbálkozik. Hittel és az igaz jó keresésével felkészülve kell elindulnia a boldogság keresésére, mely az ember által elérhető legnagyobb bölcsességet jelenti, mert a bölcs uralkodik az életen, és az akarata alá hajtja a féktelen erőket, melyek őt környékezik, mert Istenben erős és hatalmas a lélek. A szellemi erők hatalmasan irányt szabnak a forrongó és éretlen lelki erőknek, és a csendes imádságban sokszor nagyobb erő van, mint egy nagy hadseregben, mert Isten akarata a „Jó”, az „Igaz”, a megértő és boldogító Szeretet. Ezzel uralkodik mennyen és földön. Aki nem keresi, nem találja meg, mert elrejtőzködik mélyen a szív legszentebb érzései közé. Az imádság hatalmas eszköz; a meghallgatás kegyelem és közösség Istennel. Titkok és rejtett erők forrásai nyílnak meg, új világosságok új utakat mutatnak meg, és új eshetőségek alakulnak. Sorsok tisztulnak, árnyak pusztulnak, mert a ködök szétosztanak az emberek lelkében. Azért azt mondom: imádkozzatok, az Úr vár, hogy segíthessen nektek. A fejlődés hosszú tekervényes útja egyenes, és felfele ívelő emelkedéssé

válik, s elképzelhetetlen magasságba emeli fel azokat, akik hittel kérnek és hittel zörgetnek a mennyek ajtaján.

ISMERET ÉS FELELŐSSÉG ÖSSZEFÜGGÉSE(*)

Már nagyon hosszúnak tűnt fel az idő a két íróóra között és igyekeztem magam észrevétni. Üdvözöllek téged is az Úrjézus nevében gyermekem. Mondom, minden át fog változni, más nap süt az égen és másképp világít. Minden irányban el fog választódni a világos a sötétől, a homályos megvilágosodik, és a sötét eltávo-
 lodik, mert a természet rendje így diktálja. Ez alól nem vonhatja ki magát senki és semmi. Minél jobban előrehalad az ismeret, annál nagyobb a felelőssége az embernek önmagáért, a körülötte élőkért és a távolabbi hatásokat felfogó lelkekért, akik egy irányban haladnak vele. Egy korban, vagy egy korszakban élők egymáshoz bizonyára sokkal közelebb kerültek a fejlődés útján, mint az elődeikkel, vagy az utánuk következő nemzedékekkel, mert ez nem a véletlen mülk, hogy valaki mikor, hol és milyen keretek között születik meg, és milyen feladatot kell neki teljesítenie. De nagyon nagy tévedés azt hinni, hogy az úgynevezett jólétben eltöltött élet okvetlen valami nagy és kiérdemelt eredménye valamilyen munkának, amelyet a Gondviselés ezzel jutalmaz; avagy a szegénység és a küzdelemben eltöltött élet okvetlen valami elmarasztalást jelent az isteni Gondviselés könyvében. Nem! Sőt, ellenkezőleg! Sokszor a nagy és keserves vezeklő életek után egy rövid pihenésül kapják az ilyen nagyon elfáradt szellemek az ilyen könnyebben elviselhető életeket, hogy letargikus állapotba ne essenek, vagy abból meggyógyulhassanak. Mert fontos az, hogy az életnek bizonyos formája részére nyitva maradjon a szellem érdeklődése. Ugyanis, ha ez már nincs, akkor a fejlődés menete fennakad nagyon hosszú időre, és a legjobb alkalmak és lehetőségek elfutnak mellette, a kezét sem nyújtja ki feléje a szellem, hogy azokat megragadja. De ha az érdeklődése ébren marad, akkor igen. Például „téged is azért vittek el idegen országba, idegen nemzethez, hogy az új, eddig nem ismert környezet ráhatása

folytán az érdeklődést felkeltse az élet kívánatosabb formája után, mert a régebbi életkeretektől önként elfordultál. Senki nem tudja a földön megállapítani, hogy mi volna jó a részére, mi volna célravezetőbb, mert nem tudja a saját lelkét sem ismerni, csak amikor az igazság tükrében magát megpillantja. Nagyon nehéz így az embernek önmagáról, és még nehezebb másokról ítéletet kialakítani. Ezt csak a Gondviselés közegei, az Úr kegyelmének hordozói tehetik meg, akik pontosan lemérik a lélek hajlamait és elhordozó képességeit, és aszerint osztják be munkára a földön. És ha valamennyire igyekeznek, úgy a szellemvilágban is a neki megfelelő helyre, hogy eredményei után előrejuthasson. Bizony nagyon sok terméketlen élet eredménytelenül változik át szellemi életté, és eléggé szomorú kiesés következik utána, mert kiesnek, mint hasznavehetetlenek a korszellem előbbre vivő munkájából egy időre, s csak nagy viharok kavargják fel az ilyeneket, hogy a selejthez csatolhassa végképpen a természetörvény.

TERMÉSZETÖRVÉNY - HARMÓNIA - BÖLCSESSÉG(*)

Nem az eszméket találják fel az emberek, hanem az eszmék vonzzák és csoportosítják maguk köré az érett és félig érett, vagy az egészen érett lelkeket. A nagy gondolkozók, bölcselők sem a saját agyukból pattantják ki azokat a fénylő szikrákat, amelyek évszázadok, vagy évezredek múlva is világítanak az eszmék világában, hanem az eszme vonzza ezeket a lelkeket magához, mint a mágnes a vasat. Az eszmék, mint isteni igazságok, minden fejlődési rétegben el vannak hintve, és minden réteg a maga kialakult természetében otthont nyújt azoknak, akik bele tudnak illeszkedni ezekbe az eszmékbe, és ezekben a gondolatformákban el tudnak helyezkedni. Az ilyeneket felszívja és magában hordozza, mint csónakot a víz. De az emberi lélek megunja a hosszas, egy helyben való toporgást, és felébred benne a vágy a jobb és tökéletesebb után. Az eszmét úgyszólván feléli, elhasználja ami tápláló és jó volt benne, azt a saját szája íze után alakítja át, és ha eredményeiben nem tölti be várakozását, akkor eldobja magától, mint

valami értéktelen rongyot. Így kerülnek bizonyos eszmék, tudományok a szellemi lomtárba, amikor már bizonyos csalódások után a lélek elfárad a hiábavaló küzdelemben, vagy megunja a terméketlen eredménytelenséget. Ilyenkor érkezik el az ideje, hogy a lélek ödöngve keresgél valami más után, ami kedélyének frissességet, üdeséget nyújthat, vagy ami lelkesedését izzásba hozhatja. Mert a közöny megöli a lélek mozgási készségét, és - még ha sokszor szenvedve is - de olyan eredmények után vágyik, amelyek bizonyos örömrészt váltanak ki. Mivel fejletlen, vagy félig fejlett emberi lelkekről van szó, így a lélek alsóbb természetében sok a kivetnivaló ok, amely ha érvényesülési lehetőséghez jut, olyan okozatokat hoz létre, amely minden tekintetben káros, még annak a részére is, aki ezekhez nagy reményeket fűzött. A lélek hibás és tökéletlen természete folytán nem hozhat létre tökéletes és mindenben, mindenkire nézve kívánatos eredményt, tehát így valahol valamiben hiányok és előre ki nem számítható nagy hátrányok keletkeznek. Ezeket - a természettörvény, mely mindig mindenben a harmóniára törekszik - elég érzékenyen érezteti, ha ezt a harmóniát valaki megzavarja. Ti azt a közmondást használjátok erre, hogy „a fák nem nőhetnek az égig”. Mindennek van határa, és ez a határ az egyiknél előbb, a másiknál később mutatkozik, de okvetlen bekövetkezik. Minden véget ér egyszer, és „senki sem kerülheti el a sorsát” azokban a következményekben, amelyek nyomon kísérik a ténykedéseit. Így a hiúságból és dicsvágyból származó cselekedeteket, amelyek mindig az egyén fejletlenségéből származnak, nagy csalódások kísérik, és a felismerés és belátás hiánya folytán szenvedések követik minden nemkívánatos eredményeikkel együtt. Még az egészen jónak tartott, önzetlen cselekedetek nyomán is jönnek létre sikerelenségek és kudarcok, ha felületes túlszámítottsággal, meg gondolatlanul cselekszik valaki. Az elbizakodottság, gőgös kevélység, nagy kerékkötője az emberi lélek haladásának, mert az ilyen lélek nem ismer magára, nem tudja felismerni, hogy kicsoda ő

tulajdonképpen. Nem tud belehelyezkedni a mások érzésvilágába, és így amit tesz, mindent ellentétesen cselekszik, nem úgy, ahogyan az isteni törvény és fejlődés törvénye előírja. Ebből természetesen harmóniátlanság és zűrzavar keletkezik. A zűrzavarból pedig elsősorban az azt okozónak kell eltűnni, mert különben maga alá temeti összeomló eszméjének és elgondolásának törmeléke. Ezek a lelkek idő előtt meg akarják érlelni a maguk számára az élet kívánatos eredményeit, amelyeket a Gondviselés azoknak tett félre, akik érett lélekkel, azokkal az eszközökkel és eljárásokkal, azon eszmék szerint vitték véghez munkájukat, amelyeket ezeknek a céloknak elérésére az Úr kijelölt. Csak egy út van a boldogság elérésre, amit az Úr mutatott meg: az egyszerűség, engedelmesség, békességes tűrés, az igazság és a szeretet útja. A nagyotakarás izgatja az ismeretre eljutott, félig fejlett, de a munkára még egészen alkalmatlan emberlelkeket. Ezek okozták és okozzák minden eszmében a legtöbb bajt, türelmetlenségükkel és önmaguk személyének a túlértékelésével. Mert olyan ténykedési teret és hatalmi szabadságot törekednek maguknak biztosítani, hogy senki és semmiféle akarat ne korlátozza őket cselekvésükben, s hogy ők vezethessenek és irányíthassanak mindenben. Ezek, ha valamit tanulnak, vagy tudnak is, azt nem a szolgálat lelkével - mint eszközzel - csoportosítják, hanem a saját személyük felemelésére és hatalmuk kiszélesítésére használják fel. Hogy ezt elpalástolják: hazudnak, álszenteskednek, kétszínűsködnek kifelé. Befelé bosszúsak, irigyek, gyűlölettel és rosszakarrattal telve, tisztátalan lelkűek, akiknek lelkében éppen ezért nem visszhangzik az Úr szava, és nem irányíthatja őket a Szentlélek sem gondolataikban, sem cselekedeteikben. Így homályos marad az igazságérzetük, és mindvégig tévelyegnek bűnt bűnre halmozva. Ezek a férges gyümölcssei az isteni eszmének, akik korábban megérnek, - nem az óhajtott és kívánatos eredmények elnyerésére - hanem a veszedelemre. Mert a férges gyümölcs le hull az élet fájáról, és a lehetőségekben való válogatástól messze esel. Előbb meg kell rothadni, el kell pusztulni minden tévedésre való

adottságnak a lélekből, hogy egészséges eredményeket tudjon a lélek az isteni törvénynek beszolgáltatni. Az ember ne akarjon semmit felettébb, mert nagy kísértés rejlik az akarás teljesedésében. Az ember kezében van sorsának kialakítása, de ha hozzásimul Isten akaratához, és igyekszik lelki természetét olyanná alakítani, hogy megközelíthesse azt az eszmét, amelyet a legfelsőbb világoktól a legalsóbbig oly tökéletesen kidolgozott a természet-törvény, akkor ezen az úton eljut az isteni kijelentésekig, amelyek félremagyarázhatatlanul és világosan a szellemhez szólnak. Ezeket a betűket az ember szellemének kell megtanulnia, hogy meg tudja érteni az Isten akaratát. Aki csak egy kicsit is megértette, az többé nem tévelyeg a sátán útvesztőjében, hanem megragadja Isten kegyelmének lenyújtott segítségét, és igyekszik minden tévelygéséből kiemelkedni. Az nem keresi az elsőséget, hanem ha az Úr odahelyezi is, alázattal hajtja meg magát az isteni akarat előtt, mert átérzi a felelősség súlyát és terhét. Az nem keresi a feltűnést, a mások figyelmének és érdeklődésének maga felé irányítását, mert tudja azt, hogy különböző lelkiiségtől irányított emberek különböző ítéletet és véleményt alakítanak ki magukban, és nem csak virággal, hanem záptojással is szokták véleményüket nyilvánítani. Nemcsak „Hozsannát”, hanem „feszítsd meg”-et is kiáltanak az emberek. A krisztusi bölcsesség azt kiáltja a világ felé: „Emberektől nem várok dicsőséget!” - „Van, aki engem megdicsóít, az én Atyám!” Ezek szerint nem szükséges a porrá és hamuvá váló szenvedésbe, gyalázatba torkoló hiú dicsőségért és akaratnyilvánításért annyi lelki törekvést áldozni a földi életben, mert ahogyan a sors kerekén felemelkedik, úgy le is merül minden és mindenki. Aki mindezt lélekben megérti: az bölcs, mert előtte nyitva áll az út, hogy mindent megnyerhessen.

ISMERETEK A SZERETETRŐL(*)

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Ne féljél semmitől az Úrnak van gondja reád és a te munkálkodásodra, ha nehéz is a földi élet most, de nem kétségbeejtő, és nem is lesz az. Mert nem csak egészen elviselhető, hanem még bizonyos örömmel is fel lesz díszítve, mint ti emberek a karácsonyfát szokjátok. Képzeld el magadnak egy közepesen, de izlésed szerinti ilyen fát, és azon az élet megbékélt érzéseinek az örömeit. A nagyigényű és túlkövetelő emberlelkek soha nem tudják értékelni az életnek bármilyen nagyértékű ajándékát, mert azok azt hiszik, hogy az nekik jogosan jár. Ezért nem tudják felismerni a kegyelmet sem az életükben, és nem tudnak örülni azoknak a szelíd sikereknek, melyeket nem nagy erőfeszítésekkel tudnak elérni. Ezek még csak a nagy és úgyszólván durva rezgésekre tudnak reagálni. A finom rezgésekre nem fogékonyak és így örömük nem lehet teljes, mert az igazi nagy hatások csak a finom rezgések mindenén átható erejében gyökereznek. Ezek vezetnek a lélek mélyére, és ezek formálják és dolgozzák át a lélek természetét. A szeretetnek minden rétegesített formája óriási átalakulásokat teremt a lélek természetében. A szeretet hatalmas átformáló ereje vezeti ki a bűnből az emberi lelket. A legnagyobb bölcsesség, a legfényesebben ragyogó igazság mellett elmegy az ilyen túlkövetelő lélek, és nem ragadja magával, nem tudja vonzani, mert nincs mihez megtapadjon. A bölcsesség csak ott érték, ahol a lélekben már van valamennyi megszerezve belőle. Az igazságot is csak az ismeri fel, akiben már igazság van. Az igazán szépet csak a szépséggel rendelkező lélek értékeli. A szeretet éltető melegét - ha nem is tudja felfogni a durva rezgésű lélek - de jólesik neki és valamilyen formában mégis élvezi. Jóllehet, amint megmelegszik a szeretetnél, siet visszaélni vele, de a jóérzés emlékét kénytelen magával vinni időtlen időkig. A legridegebb férfi lélek is felmelegszik, ha az ő szép és kedves gyermekét szemléli. Ha ez a gyermek sikereket ér el, az apai büszkeség formájában értékeli ezt a szeretetet, és azt mondja: „az én fiam”, „az én leányom”, vagy

„az én gyermekem”. Boldogan könyveli el, hogy az: öbelőle egy rész és hozzátartozik. A szeretet a gyermek iránt, az ő testi összeköttetéséből indul ki. Az önző szeretetbe raktározza el, és gyűjti be azokat az érzéseket, melyek valamiben egy-egy kellemes érzést, örömet, vagy meglepődést okoztak a léleknek. Az önző szeretetben is a kellemesen rezdülő lélekmegnyilvánulás emlékei csendülnek vissza, és ezt úgy érzi a lélek, hogy mivel „jó volt”, tehát „szép” is volt úgy, és akkor az élet. Azután, amikor elkövetkeznek a keserű böjti napok, amikor mindent nélkülözni kénytelen, ami egykor betöltötte az érzésvilágát, - ha akkor nem is érezte magát boldognak, - mégis fájón emlékezik meg azokról a boldogságot szerző okokról, mert akkor már tudja, hogy „boldog” volt. Ezek az emlékek adják meg a lélek további fejlődéséhez azokat a lökéseket, melyek a fokról-fokra való megismerés folytán átdolgozzák a lélek egyéni természetét, és ki tudják termelni azokat a szellemi eredményeket, amelyek minden léleknek az egyéni sajátosságát mutatják meg. Egy kicsiny gyermek sokszor több lelki értéket tud a felszínre hozni a mindenféle rosszal elfedett emberi lélekből, mint a büntetések végeláthatatlan sorozata. Egy kevés jó cselekedettel több nevelő munkát végezhet el a földi ember, mint egy egész könyvtári összegyűjtött - tudományos szakkönyv segítségével. A szeretet cselekedete megjavítja és megszépíti a világot, és az egyes emberek életét. Azért az Isten kegyelemmel és szeretettel gyógyítja a bűnös világot, nem siet a büntetéssel, de nem felejt el az igazság törvénye azokat az apró mulasztásokat sem, melyek meggátolják a jónak és igaznak előrejutását. Emlékezteti az embert mindenre, és visszahívja az elmulasztottak pótlására, mert nem az Istennek van erre szüksége, hanem az ember lelkének. Ha nem használ a szeretet szava, használ a hiányérzet, hogy emlékezetébe juttassa a jót, az igazat, amikor az igazságtalanság nyomasztó terhe alatt görnyedve keresi az igazságot. Az élet folyója, mint vízcseppeket hömpölygeti egymáshoz tapadva azokat az emberlelkeket, akiket kiengesztelődést törvényük egymás felé vonz. Nem mindig mint „személynek” tartozik az ember

a kiegyenlítődéssel, hanem annak a törvénynek, melyhez lélek szerint egyik vagy másik, vagy mindegyik tartozik. Isten kegyeléből adja az életet, hogy az emberi lélek kifejlődhessen mind az ismeretben, mind a szeretetben, hogy végre mégis boldog lehessen.

LEVÉL DR. M. I-ÉKNAK, AMELYBEN KÖZLIK AZ EGYESÜLET FELBONTÁSÁT(*)

1949. július 21-én kelt levél az érintettekhez, a kedves Vezetőnk által a fentiek szerint tanácsolt eljárás részletezése, valamint: annak közlése, hogy 1949. július 20-án határozat jelent meg, hogy az akkori kormányzat a vállalási alapon álló egyesületekkel együtt feloszlatta a Magyar Pszichikai Kutató Társaságot is (korábban: Szellemi Búvárok Pesti Egylet-ét). A rendelkezés a hivatalos közlönyben jelent meg.

Kedves Testvéreim!

Nagy szomorúsággal vettük tudomásul híradásokat és mindent elkövetünk, hogy segíségekre lehessünk. Megvártam, ameddig az íróóra elkövetkezett és a Vezetőnknek felolvastam leveledet, amire a mellékelt választ kaptam. Vezetőnk tanácsára azt az eljárást, amit ő leírt, igyekszem kibővíteni, hogy megértsétek és helyesen tudjátok alkalmazni. Azonban, hogy mindent pontosan véghez lehessen vinni, ahhoz szükséges lett volna, hogy innen küldhessük előírás szerint delejezett vizet és delejezett vattát, de sajnos érdeklődésünkre azt a választ kaptuk, hogy csomagot Romániába nem küldhetünk, mert nem veszi fel a posta, és a Nemzeti Bank se ad rá engedélyt. Tehát ez a része sajnos tárgytalanná vált. Azonban az Úrvacsorai virágokkal való eljárás sok, nagyon súlyos, esetben teljes és tökéletes gyógyulást hozott létre, és reméljük, hogy ebben az esetben is a jó Isten segítségével sikerül majd ezeket az aggasztó tüneteket megszüntetni, és teljes gyógyulást elérni. A Vezetőnk tanácsában érintett eljárást igyekszem érthetőbbé tenni, mert Ő azért nem fejtette ki részletesebben, mert

Ő már sokszor tanácsolta ugyanezt az eljárást hasonló esetekben és ezt az eljárást többször pontosan elmondta. Tehát az eljárás a következő:

Kezdje meg reggel a böjtöléssel és az imádkozással. Vesse le magáról a hálóruhát, ha lehet, mosakodjon meg egészen és olyan ruhát vegyen magára, amit az utóbbi időben nem szokott viselni. Azután az ágyneműjét és az ágynak minden tartozékát vigye ki a levegőre, ha lehet enyhe napra és az alatt a szobában a falakat, bútorokat, amit csak lehet, vizes ruhával áttörölni és áttisztítani és ha lehet a falat is finom permetezéssel leporolni és letisztítani. Egyszóval, olyan nagytakarítást végezni, amit az ember csak ritkán szokott csinálni, és még jobb lenne a szobát vagy átmeszeli, vagy átpingálni. A padlót is felsúrolni, mert fontos, hogy minden víz hozzáadásával menjen végbe. (Úgy látszik, hogy a víz jobban leviszi a szellemfluidokat.) Az áthúzatott ágyneműt ki kell mosni, tehát nem a szekrényben lévő tiszta ágyneműt elővenni, mert a mosásnak is van jelentősége. Az ágyat is vizes ruhával át kell mosni. Ha olyan a bútorzat, amit nem lehet átmosni, ha kárpítózott, azt is jó vizes kefével kell jól áttakarítani, de előbb szárazan a portól jól megtisztítani. Lehetőleg enyhe napon, vagy a levegőn a lemosott holmikát, vagy bútorokat jól átszárítani, ha napos idő van. A szobába való visszarakodás a napnyugta előtt történjék meg. Az ágynemű áthúzására szánt, frissen kimosott ágyneműt is, és amit éjjel fog viselni hálóruhát, és amibe másnap öltözködni fog, azokat mind egy olyan helyre rakni, ami alatt a füstölést el lehet végezni. A füstöléshez erre a célra hevített, nem élénken párázsló, hanem fáradt faparazsat egy kis lapáton bekészíteni a szobába, és a mellékelt úrvacsorai virágporból - amit előzőleg kissé meg kell nedvesíteni, hogy lángra ne lobbanjon, hanem enyhén füstölögjön. Ezzel a füstölővel legelőször is az összekészített ruháneműt és ágyneműt, az egész szobát, bútorokat, különösen az ágya körül, becsukott ablakkal átfüstölni, és abban a füstben hagyni fél-háromnegyed óráig. Azután ki lehet a szobát szellőztetni. Ez alatt az idő alatt Micike fürödjön meg, a haját is mossa

meg, hogy a régiből semmi ne maradjon rajta és az átfüstölt hálórúhába öltözve menjen az ágyba aludni. Ha Pistával egy szobában alszik, akkor ugyanazt az eljárást ő is vigye véghez. A fürdés után már senkivel sem szabad érintkezni, sem pedig a szobából kimenni, hanem buzgó imával térjenek nyugovóra. A lábbeli fontos, hogy új legyen, miután azt legkevesbé lehet a rossz fluidoktól megtisztítani. Ez az első nap teendője. Második nap már nem kell a falakat és bútorokat lemosni, hanem csak az ágynemű felső huzatát lehúzni és ismét kimosni, a matracokat és az ágy minden belső tartozékát a napra vinni, de ismét napnyugta előtt behozni. A matracokat és kárpitozott dolgokat ismét vizes kefével átpucolni és jól kilevegőztetni. Erre ismét megfürödni és a frissen mosott ágyneművel az ágyat áthúzni és frissen mosott hálórúhával menjetek aludni. A harmadik napon az első nap eljárását kell véghez vinni azzal a különbséggel, hogy ha a szoba első napon át volt pingálva, vagy meszelve, akkor csak finom permittel leheletszerűen nedvessé tenni a falakat. A padlót minden nap újra vízzel fel kell mosni. Sokszor ez az eljárás már az első nap olyan nagyon jó eredményt hoz létre, hogy az illető azt hiszi, hogy tovább már nincs is semmire szüksége. Azonban ez ne tévesszen meg titeket, mert az ilyen makacs esetekben csak rövid időre volna meg az eredmény és a visszaesés sokkal rosszabb lehet, mint előzőleg. Azért tehát bármilyen jó legyen is az eredmény, a három napot végig kell az előírás szerint pontosan csinálni.

*

Ez idáig még minden esetben használt és kívánjuk mindnyájan, hogy a jó Isten segítségével a mi kedves Micike testvérünk is mihamarabb meggyógyuljon. Nagyon kérünk benneteket, hogy az első három napi eljárás után írjátok meg az eredményt. A gyermekekre vonatkozó tanácsa Vezetőnknek azt jelenti, hogy az eltávolított fluidok nehogy ott ragadjanak valamelyik gyermekén, akinek hasonló fluidjai és esetleg médiumitása van.

Kedves Testvéreim!

Nagyon örültünk Pista által küldött utolsó előtti leveleteknek, amelyben a kedves kis családról fényképet is küldtetek. Imre szíves elnézésekét kéri, hogy nem tudott időig válaszolni, hiszen amennyi gondja, dolga és járnivalója van, arra azt lehet mondani, hogy az egészen emberfeletti. Egy szomorú hírt is kell veletek közölni: hogy a tegnapi nappal a hivatalos közlönyben megjelent rendelet alapján Egyesületünket is - több más vallási alapon álló egyesülettel együtt - feloszlatták. Gondolhatjátok, hogy mennyire lelkünkbe markol ez az esemény. De bízunk a mindenható Istenben, Aki eddig is megsegített és az Ő munkájában megtartott bennünket, hogy ezután sem fog elhagyni, és hogy ha a külső keret leomlik is, a belső összetartó kapcsolat annál inkább megerősödik, Istenhez, az Ő szent törvényéhez, és az egymás iránt való szeretet jegyében még szorosabbá fűződik az Ő szent akarata szerint. Mindnyájan a jó Isten segítő és gyógyító erőit kérve kedves betegünkre, meleg testvérei szeretettel ölelünk, csókolunk mindnyájotokat mielőbbi híradásokra várva Imréekkel együtt.

EGY MEGSZÁLLTSÁGI ESET GYÓGYÍTÁSÁRÓL(*)

Nem lehet ezt egyetlen szóval elintézni, mert az baj, hogy messze van, és a gátló akadályok útját állják annak, hogy biztos és rövid lefolyásúvá tehesük a gyógyulást. Mert ebben az esetben mint a kettő fennáll. Mind az idegei vannak meglazulva, mind a rossz befolyás következményeként az idegszférában előállott és fellépő zavarok is hatnak az agyra, ami nem kis dolog. Mondjátok, vagy írátok meg a következőket: legelőször is minden szellemi dologgal hagyjon fel a beteg. Ha lehetséges, olyan helyre volna jó eltávolítani, ahol nem beszélnek semmiről, ami őt bajára emlékeztetné. Ami a leginkább izgatta és foglalkoztatta szellemvilági dolgokkal kapcsolatban, azt meg kellene tudni tőle és ezt az irányító gondolataiból, mint értéktelent, ki kell törölni. Mert valószínű, hogy ehhez tudott a szellem, vagy a tömegszellem kapcsolódni. Én inkább úgy nézem, hogy nem egy, hanem több van beletapadva. A kifáradt idegszférához könnyen tapadnak az

élődsi szellemfluidok, ha az egyéni lélek nem elég erős. Én pedig úgy nézem, hogy még nem eléggé ellenálló egyéniség. Az ilyen nem tud megállni a nagy szellemi viharokban, a szellemi és lelki erőfeszítések forgatagában. Különösen kár volt „csak mi ketten” ülésezni. Mert ez biztosabb talaj az átvonuló, tévelygő csoportszellemek részére, mint ha legalább 6-7-en vannak együtt. A legkisebb belső lelki zavar, vagy környezeti harmóniátlanság kiváltja a fluidi zavarokat is, és az alantas érzések és gondolatok, mint a folyóvízbe hullott szemét, fennakadnak, és kis sziget képződik a folytonosan átvonuló szellemfluidok áradatában. Ez veszélyes a médiumitással bíró emberekre nézve, mert ezen keresztül bejáratot talál a médium lelkéhez, és ha nincs elég erős vezetője, akkor hatalmába keríti. Hogy miért teszi, annak könnyen meg lehet találni a magyarázatát. A tömegfluidokban hullámzó szellemegyedek bizony nagyon kis pontok a nagy szellemi végtelenben. Ezek még nem rögzítődtek semmiféle olyan eszméhez, ami nekik otthont nyújthatna, mert a végtelenségben csakis az isteni elvek és törvények örökértékűek, csak ezek fejlődésképesek és maradandók. Így az ebben élő és cselekvő szellemek is biztonságot és pozitív erőiknek megfelelő munkakört kapnak, melyben tovább képezhetik magukat. Ezek a szellemek már nem vonulnak át, és nem keresik a földi, folyton változó események világát, hanem megnyugodnak, és dolgoznak lelkük magasabb vágyainak elérhetéséért. Azért ezeknek nincs mit keresni a földön, mert szebb és jobb élet várja őket haláluk után. De örök elégedetlenséggel küzdve nyughatatlanságuk űzi, hajtja azokat a lelkeket, akik csak a testnek éltek, és értéktelenné vált lelki erőik lehullanak róluk, így nem kezdenek semmihez, mert nincs miből. Amikor egy ilyen kiálló szigetre akadnak, melyen keresztül egy pozitív erőiben és szépségekben bővelkedő lelki birtokra akadnak, egész természetes, hogy megostromolják, mert azt hiszi az ilyen tudatlan lélek, hogy ha a tulajdonost kiűzi, akkor az mind az övé lehet. Azért nagyon meggondolandó, hogy a szellemvilággal ki és hogyan lépjen összeköttetésbe, mert nagy részben a múltak

visszanéző eseményei tükröznek a fluidokban elő, és a következményektől még nem egészen tisztult lélek természetében mindig vannak hasonló vonzások és a következmények felgyűjtő medencéjében még mindig marad helye az ilyen tévelygő szellemek fluidjainak. Tehát most azt mondom, próbálja meg az úrvacsorai virággal az eljárást, és böjtöljön 3 nap. Csak folyadékot és gyümölcsöt fogyasszon. Először az első este fürödjön meg, és azonnal tiszta ruhát vegyen fel, és a tiszta ágyba menjen aludni. Második nap szintén. A harmadik napon, ha lehet tiszta, vagy egészen új hálóruhába öltözzön, és a bal felét fordítsa kívülre. Ha lehet, új lábbelit használjon, amíg el nem múlik a hallás. Az ágyneműt a napra kell kitenni amíg a nap fenn van, majd bevinni a tisztán lemosott és (az Úrvacsorai virággal) átfüstölt szobába. A férje ne delejezze, mert nem nyugodt, és ő is fertőzött azoktól a fluidoktól. Hanem más, ha van olyan valaki, de semmi esetre se abból a körből. Ha lehet, akkor innen lehetne: erős hitű és erős akaratú valaki delejezen vizet és vattát csukott szemmel. Imádkozzanak mindketten. Ha lehetne jó lenne a gyermekeket erre a három napra elkülöníteni, hogy a beteg ne érintkezzen velük, csak ha már kitisztult a fluidja. Ha nem szűnik meg három napra, akkor pihenjen 3 nap, és újra kezdje az eljárást és így tegyen háromszor három nap. Ha nem javul semmit, akkor már csakugyan a földi én zavaros idegszférája a beteg, de azt is lehet gyógyítani, ha rászánja magát, hogy hat hétig az ágyneműjét nem veti be. Ő maga pedig mindig változtassa tartózkodását és szórakozzon, pihenjen csendben a nagy zöld pázsitot és az eget nézze, stb. Időközönként mindenről értesítsetek, hogy szükség esetén a továbbiakban is segíthessek.

KEDVES VEZETŐNK VIGASZA AZ EGYESÜLET RENDELETI ÚTON VALÓ FELSZÁMOLÁSA ALKALMÁBÓL(*)

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Tudom, amit mondani akarsz. Ne fáraszd magad az elmondással, csak azt bocsátom előre, hogy ne legyetek felettébb elkedvetlenedve, mert a földi formán, a kereten csorba esett. Nem az a fontos. Mert annak úgy is csak addig van rendeltetése, amíg bizonyos képzést elvégez a földi ember lelkén. Éppen úgy, mint a földi vallásoknak, felekezeteknek. Azonban vannak dolgok, melyeknek egy bizonyos idő után meg kell szűnni, hogy szebb, jobb és tökéletesebb formában újra megjelenhessenek. Ez a sorsa most a ti kereteteknek is, és nem nagyon sokára ismét eljöttök... *Eszter közbekérdez...* Ezt csak azért mondtam meg, hogy el ne keseredjél, és azt ne hidd, hogy a gondviselő Isten elhagyja a benne bízókat. Nem! Sőt nagyon is számon tartja azoknak érzéseit és törekvéseit, hogy azokból, akik igazán be akarják tölteni az Ő akaratát a földön - nem nagyotakarásból, hanem iránta való engedelmességből és szeretetből - kiválassza azokat, akikre munkát bízson, amelyeknek képességük szerint meg is tudnak felelni.

Eszter kérdésére válasz:... El fogjátok kerülni, mert a gonosznak van elgondolás a maga céljainak megvalósítása érdekében. Miért kellene a jó cél érdekében egyenesen belesétálni a kifeszített hurokba? Nem cél az, hogy az, aki a jó és igaz érdekében valamit cselekedni akar, az egyenesen vegye fel a halotti szentségeket. Az ember legyen okos és ne hívja ki az ellentétet párbajra, mert itt a földön nagy hatalma van az ellentétnek és a földi embert könnyű félrevezetni. Azért az Úr megbocsátja a földi ember botlásait és eleséseit, mert a félreértés, a félrevezetés hatalmas fegyverével szemben még az erős szellemeknek is nagyon fel kell fegyverkezniük hittel, szeretettel, bölcsességgel és előrelátással, hogy zsákutcába ne jussanak a maguk felállított igazságaival. A bátorság nem abban van, hogy meggondolatlanul odadobni az

életünket - csak azért, hogy megmutassuk a világnak, hogy milyen kevésre tartjuk a magunk életét - hanem a bátorság azt jelenti, hogy még az életét is odaadja azért az igazságért, amelynek erejét és hatalmát nagyobbak tartja az ember a múlandó életnél. Az az igazság pedig, amelyet a múlandó fölé helyezünk, kell, hogy felülmúljon mindent: időt, messzeséget, életet, halált. Csakis az ilyen nagy, mindennél nagyobb, igazságok lehetnek azok az erősségek, amelyek az embert áldozathozatalra képesítik, de minden csekélység miatt, ami belefér az időbe - amit ki lehet várni - ahol sokszor az egészen közeli eshetőségek siettetésébe, mint hajtóerő kapcsolódhat bele: azért semmit nem szabad kockáztatni (Te érted, hogyan gondolom.) Aki végig hűségesen megáll, az eléri a célt, amit el kell érnie. Aki pedig elmarad, az végképpen lemarad az eredmények felosztásánál is, mert eredmények lesznek, és sokan megbánják hűtlenségüket, sokan megbánják idétlen beszédeiket és cselekedeteiket, ellenfeleitek közül is, - de a megtörténtet meg nem törtéنتté tenni nem lehet. Megbocsátani meg lehet mindent, hiszen mindent ki lehet javítani - sőt: sokszor erősebben tart a kijavított dolog, mint amilyen a kezdetén volt. De azt, ami volt és ahogyan volt, azt nem lehet visszaállítani, azt egyedül csak az Isten teremtheti újjá a kegyelem által. Ezt a kegyelmet pedig senki semmivel ki nem érdemelheti, mert az Isten annak adja, akinek Ő akarja. Tehát jogot nem formálhat rá senki. Sőt, minél jobban elhiszi magáról, hogy ő érdemes rá, annál messzebb esik tőle. **Tehát aki bűnös, az legyen alázatos és béketűrő és várja a könyörülő Isten rátekintését, és minél jobban megalázza magát, annál jobban felmagasztalik.** Ebben is az érvényesül majd. Legyetek azért szerények és kevésse megelégedettek. Én veletek vagyok és veletek maradok. Még szölok is hozzátok, mert jön rá lehetőség, de nem akkor, amikor ti gondoljátok, hanem amikor én jónak látom. Ne legyetek türelmetlenek, és kishitűek. Az önállóságot nem veszítitek el, sőt nagyobb lesz a biztonságotok, mint eddig. Erősebbek lesztek és messzebb ható munkálkodást fejthettek majd ki. Minden ajtó megnyílik

majd előttetek, de elbizakodástól mentesen kell ezt magatokban kifejleszteni. Még most is csak azért mondtam ezt meg, hogy a nagy levertséget valamiképpen kiegyensúlyozhassam a lelkedben. Most én elmegyek, te pedig gondolkozzál rajta.

A SPIRITIZMUS ÉS AZ EGYHÁZAK(*)

Feltett kérdésre kedves Vezetőnk válasza:

A válaszom a következő: azokat a leszögezett egyházi dogmákat nem döntheti meg senki, mert aki azoknak a megdöntésére törekszik, azt mint ellenséget számítják azok, akik ezek mögött védelmet keresnek és találnak. A maguk szempontjából igazuk van, mert nem adhatják fel jól alátámasztott álláspontjaikat meg akkor sem, ha a meggyőződések egész sorozatával ostromolják is őket. Ez annyit jelentene, mint kinyitni a kapukat azoknak a tévtanoknak is, melyeket ez alatt a megnevezés alatt az emberek és szellemek elhintettek, és még el fognak hinteni. Vannak az Istennek kiválasztott eszközei és lehetőségei, melyeken keresztül az isteni lélek mélyen lenyúl a kárhozatra vivő úton haladók közé, hogy akik valamelyik létezésükben be vannak írva az élet könyvébe és eltévedtek az úton, azokat ismét visszahozza és munkába állítsa ott, a kihullottak között. De ez a különös isteni kegyelem nem lehet mindenkié, csak akiket az Isten külön szólít. Akik ezen az úton is elbuknak, és megtéretlen lélekkel tovább is a kárhozat felé sietnek, azoknak aztán nehezebb sorsa lesz, mint akik bent, az egyházak védett bástyái között - szűkebb látókörük következtében felettébb való ügybuzgóságukból - tévesen fogják fel a Szentírás szavait, és ütnek-vágnak maguk körül, hogy megvédhessék az igazságot. Hogy közben a jószándékú barátot is meghántják, azzal ők nem számolnak, mert csak a teljes behódolás és minden harci eszköz lerakása után ismerhetik el barátoknak. Ezért nem szabad nagy számításokat hozzáfűzni az ilyenféle beszélgetéshez soha. Meg kell elégedni annyival is, ha nyíltan semmi ellenséges támadást nem intéz az ilyen vallásos türelmetlenség azok ellen, akik szabadabb és dogmamentesebb forma szerint élnek

az ő lelki életüket. Jól jegyezzétek meg: a spiritizmus eszméje nem volt és nem lehet a csoportoké, mert nem lehet általánosítani. Az ember teste nem egyforma, annál kevésbé a lelke, és a hatás szerint mást és mást vált ki minden életben. Vannak egészen beteg lelkek, akiknél szertelenséget vált ki ez a látszólagos szabadság és ezek - akik sem nem médiumi lelkek, sem nem szellemi igazságokat kutatók - csak a maguk dicsőségét és előnyeiket keresik, ilyenek sietnek kihasználni ezeket a csalfa lehetőségeket, és a maguk hibás természetét sietnek érvényre juttatni. Ezek teszik gúny tárgyává azokat a jelenségeket és kijelentéseket is, melyek valójában az emberek hitének megerősítésére adatnak a szellemek világából. Ezért nagyon szerényen és nagy türelemmel kell elviselni a csoportok meggyőződéséből eredő kritikát, hogy amikor eljön az összegezés és leszámolás ideje, megmutathassa a szellemekkel foglalkozó ember a maga hitének és Krisztushoz tartozandóságának erejét, azokban a cselekedetekben és beszédekben, melyek az ő életének nagy részét kiteszik. **A szellemek sem mondhatnak mást, mint amit az Úr leszögezett, de a láthatatlan világról bizonyosságot adhatnak. Bizonyosságot tehetnek ennek a világnak a valósággá vált törvényéről, melyet már nem csak a hit után nyert sejtés mutat meg, hanem a valóság is.** De ez - mint mondom - nem az átlagé lehet, csak a keveseké. Hiába spiritiszta az ember, ha nem tud behatolni a dolgok lényegébe, csak a kívülvalókhöz tartozik. Ha pedig soha sem halott, vagy látott szellemi dolgokat, az isteni lélek megnyitja lelki szemeit, és látja a földi szemekkel láthatatlan dolgokat, és a kiválasztottak adományaival szórhatja tele környezetét. Az egyházi igehirdető előtt csak annyit lehet mondani, hogy **az igazi spiritizmus nem babona, nem félrevezetés, nem tévelygés, hanem a jelen kor bizonyosága a krisztusi hit mellett.** *Hogy akinek az Úr akarja, annak adja a Szentlélek bizonyosságát, mint a régi időkben. Azért nem szabad a hitetlenek és istentelenek táborába taszítani az egyháznak, mert sok hitetlen és tévelygő lelket visszavezet*

az egyházába és szaporítja a hívők seregét. A hit közönyös emberlelkeket felrázza közönyükből és megóvja istentagadástól. Akiken nem fogott a legszívhezszerűbb egyházi beszéd, vagy egyházi fegyelem, azok imádkozó emberekké lesznek, mert egy-egy jelenség gondolkozóvá teszi őket. A spiritizmus az utolsó greblyevonások egyike Isten szántóföldjén. Tehát van valami hivatása az isteni tervben. A természetfeletti jelenségeket tagadni ugyan lehet, de sem megtiltani, sem megmásítani nem lehet, mert azok Isten kezében vannak. Egyébként a vallási türelmetlenséggel eltaszított hívekből nehezen lesznek buzgó támogatói az egyháznak, és a szeretet szenved meg az ilyen merev ellenállást. - Ez azonban csak az emberi természet hibája, az Istentől elhívott lélek mindig megérzi azt, hogy a szeretettel épített együttes nagyobb erőt képvisel, mint a kényszerűségből összehajtott csoportok. Ezekből, ezekhez hasonló gondolatokkal átitatva szerényen kifejtetheti védekezését, de minél kevesebbet érveljen, úgy nagyobb hatást tud kelteni. **De semmi esetre sem szabad a spiritizmust, mint valláspótlót említeni, vagy erre célozni.** (Ez a néhány sor megjelent az „Elszört halászok” III. kötetében is.) A saját és mások belépését az egyházba - mint érveket - felhozhatja bizonyosságul arra nézve, hogy éppen nem elvonja, hanem a vallásos életre nevelik az embereket, stb. A dolognak lesz folytatása, ha nagyon meggyerővé tudja tenni, de hatásvadászás nélkül. Erre nem szabad számítani soha, és kevés időt töltsön ott, ne mondjon sokat, ne vitatkozzék, legfeljebb sajnálkozzon az ilyen félre magyarázásokon, melyekkel a lelki életre vágyókat elriasztják.

VALAKINEK MINDIG ÁLDOZNI KELL! (*)

Láttam, hogy nagyon el vagy foglalva, de szándékosan van írni, s így vártam rád. Ne folytasd gyermekem, mert nem tudod, hogy az Úrnak miféle szándékai lehetnek veled, mert ha tudnád, és értelmileg fel tudnád fogni, egészen másképpen beszélnél. Az ember nem azért van a földre küldve, hogy jól érezze magát, és elfeledkezzék az odafentvalókról, hanem azért, hogy a bűn okozta

szenvedéseket megismerje, és tiszta megismerését arra használja fel, hogy a bűnök és tévelygések ellen küzdjön minden képességeivel és minden erejével. A nagy és szenvedtető bűnöket sohasem a megigazult emberlelkek követik el; sohasem azok állanak a jónak ellene, hanem azok a szegény, tudatlan lelkek, akik még nem tudnak valódi megismeréshez jutni, mert szemükön hályog van, és szívüket a bűn páncélja burkolja körül. Éppen azt mondtam a múltkor, hogy ezek nagyon szerencsétlenek, mert ha akarnának is jót cselekedni, nem képesek erre, mert lelki természetük beállítottsága szerint a földön nem tudnak az abszolút jóhoz csatlakozni. - Ezeknek nagyon sokat kell szenvedni, amíg a lélek ellene tud állani a bűn csábításainak, ha szabadságában áll a választás a jó és a rossz között, mert lelki hajlamai a bűn felé vonzzák. Ezek előtt valakinek járnia kell, aki erősebb, aki megtéveszthetetlen, aki világos látású és áldozatra képes. Mert áldozni kell valakinek mindig, aki elől jár, aki utat tör a hazugságok, a valótlanságok rengetegében. És gyermekem ezeket az ún. nehéz sorsokat azoknak kell vállalni, akik már meggyógyultak a közönséges durva bűnökből, akik már nem ragadnak meg a különböző megtévesztő eszmék csalátkeín, hanem előre néznek a cél felé. Így nem tévednek el az útvesztőkben, hanem a velük született bizonyosságkereséssel annyira kifinomult a megérző képességük, hogy a legkisebb zavaró hatást is azonnal érzékelik. Ilyenek kellene a nehéz őrhelyekre, akik nagy feladatot végeznek, még akkor is, ha csak abban az eszmében, - amit magukkal hoznak - egy rendes földi életet leélnék. - Azért mondom, hogy nagy feladatot végeznek, mert rendszerint nem a saját lelki természetükhöz hasonló környezetben élik le földi életüket, hanem éppen ellenkező irányt követő csoportokban helyezkednek el, mert az „engesztelődés” törvénye így irányítja sorsukat. Ez a törvény egy pillanatra úgy mutatja, mintha ezekhez a lelkekhez szigorúbb és kegyetlenebb volna, mint azokhoz, akik még javában vétkeznek az igazság ellen. Azonban ez nem így van. Csak látszatra mutatkozik így,

a külső burkolat szerint. A belső világában sokkal nagyobb értékekkel gazdagítja ez a törvény a neki engedelmeskedő emberi lelkeket, mert közben sok régi elfelejtett mulasztás kitöltődik értékes lényeggel, amelyek szolgálatában maradnak a földi élet után is. Sok apró hiba, és tökéletlenségekből kifolyólag előálló tévedések és félreértések kiegyenlítődnek. Tiszta áttekintést nyer a múltba és jövőbe, céltudatosává válik minden munkája és megmozdulása, nem kell kísérleteznie, próbálgatnia, mert mindenben a helyes, a jó érvényesül. Ez átüt a külső világba is, és mire sorsa végéhez ér, könnyűvé válik mindennek a megoldása. Mindenben az igaz, a jó érvényesül, mert nem juthat erőhöz a rossz, a hamis, ugyanis az igazság ereje felemészti azt. Azért mondom én mindig, ne búslakodjál, és ne bizonytalankodjál, a jó Isten megadja neked amire szükséged van, mind itt a földön, mind a szellemi életben. Lesz még neked szép csendes életed és derűs napjaid, végén szép szelíd átköltözésed, amit nem is fogsz észrevenni, egyszer csak jössz velünk. Felébredésed szép és boldog lesz, mert mindent ott látsz magad körül, amit és akiket szerettél. És ezt mind a látszólagos „szigorú” földi étellel szerezted meg. Az Isten számon tartja azokat, akik Őfeléje sietnek, és mindent javukra ad azoknak, akik Őt szeretik. Meglátod, hogy minden szenvedésed és céltalannak látszó megpróbáltatásod is, mennyi áldást és szép eredményt hoz. Mindent, amit fájdalmas tapasztalatok árán szerztél, bőséges kamatokat hozó tőkeként hozol magaddal. Mert nem ér véget az élet, a munka csak szebb és magasabbrendű életben folytatódik tovább, és te nagyszerű szolgálatot fogsz végezni a testöltéshez készülők között. A te életed fénylik, ragyog előttük és lelkes csoportokat nevelsz az igazságnak. Szép munka lesz, és mindig nagyobb siker és több eredmény lesz a fizetés. Gazdagság és bőség vár, hogy azoknak adhass, akik tőled várnak. Megnyugvás és béke, örömteljes élet. Kell-e több? Nem olyan messze van már, csak egy kis türelem és kitartás és már itt is van.

„LÉGY HÚ MINDHALÁLGIG ÉS NÉKED ADOM AZ ÉLET KORONÁJÁT!” (*)

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem! Nagyon meg vagy viselve ismét. Ezek az aggodalmak egészen feleslegesek, hiszen minden érték a lélekben van. Így a tudomány, a bölcsesség, a szeretet és az a bizonyosság, mely az életnek és fejlődési lehetőségnek irányt szab és cselekvésre indítja. Mindez a cselekvésben jut kifejezésre, és a cselekedetek adják meg az emberi életnek azt az értéket, melyre mindenki vágyakozik. De sokan még a kezdetéig sem jutnak el, bármilyen hő vágyakozást hordoznak lelkükben, csak azért, mert nem képesek valósággá tenni az anyagi világban lelki és szellemi elgondolásaikat, melyet magukkal hoztak. Ezek bármilyen kedvező eshetőségek keretei között élnek, nem tudnak az emberi élet magasabbrendűségéhez eljutni, mert lenyűgözi őket a testiség, a hiúság, a gög, az önzés és a folytonos kételkedés, mely egyszer-egyszer a tagadás határait súrolja. Ezek az értéktelen életek, melyek nem viszik előbbre a szellem sorsát, sem a múlandó, sem az örökkévaló életben. Ezek a valódi teherterételei az előre törő munkálkodó csoportoknak, kik tiszta, világos látásukkal átvilágítják a sötét, nehezen érthető dolgokat, és megküzdik a maguk harcát az ellentét hatalmával. Ezek egy megvilágított, kitaposott utat hagynak maguk után, a földi életből való eltávozásuk után, melyen a gyengébb, de jóakarátú, haladó szellemű embertestvéreik kisebb erőfeszítésekkel elérhetik céljukat. Ők a fejlődés és haladás törvényét szolgálják hitükkel, szeretetükkel, és ebből származó munkájukkal. Ennek a munkának az értéke nem avul el, nem megy veszendőbe a testi élet elmúlásával, mert ha a földi névről le is kopik a dicsfény, az elismerést majd a feledés pora lepi be, és temeti el az egykori személy emlékét - az itt hagyott munka mind nagyobb és tágabb tért hódít a lélek világában, ahol az érvényesülhet és használhat az emberiségnek. Az ilyen nagyobb horderejű munkának megvan az az értéke, mely felett mindig az egyéni lélek rendelkezik. A hasonló érzésű emberlelkek átveszik és továbbfejlesztik, vagy átminősítik egy más,

tökéletesebb eszmének vagy elgondolásnak a megszületéséhez. Mindegy hogy hogyan szolgálja az emberré lett szellemek javát, de szolgálja, és ebben a szolgálatban mindig nagyobb értékű eszméket vonz magához, és ezek az eszmék újabb megnyilatkozások kiinduló pontjaivá lesznek. Ezzel egyidejűleg az egyéni lélek igényei is mind jobban megnövekednek azok után az örömek után, melyek a lélek különböző részeit frissítő és úgyszólván újjáteremtő erőkkel látják el. Mind magasabbrendű életszinten mozog, és ami a múltban talán még kívánatos volt részére, arra közömbösen tekint vissza, sőt nem egyszer szívesen bezárja emlékezésének ezt a pontot megőrző ajtaját, mert a szebb, a jobb, a valóságosabb betölti lelkének minden részét. Ezért nem szívesen időznek az értékesebb életet maguk után hagyott szellemek földi életük elhagyott „jó cselekedetei”-nek emlékeinél, mert nagyon kevésnek és szegényesnek találják azt. Ezért nem nevezik meg magukat szívesen a földön hagyott tán bizonyos dicsőséget elért neveiken, mert tudják azt, hogy a földi ember úgysem értené meg helyesen az ő szellemi állapotukat, csak a földi értelmükkel akarnak behatolni oda, ahol a homályos értelem már csak tévelyeg.

Azért biztosra veheti minden szellemiekben kutató ember, hogy a szentek és a nagy nevek alá rejtőzködő szellemi megnyilatkozások csak egészen ritkán valóságok. Nagyon sokszor az ember nagyravágyása és önmaguk túlértékelése hozza létre az ilyen szellemnyilatkozatokat, melyben önmaguk személyét dicsőíthetik. Azért minden szellemi kutatónak elengedhetetlen a szerénység megszerzése, és minden esetben szem előtt tartása, mert nagyon messze eltévedhet az igazságtól. Akkor pedig nem előhaladására, hanem visszaesésére szolgált a szellemvilággal való kapcsolódás. Nagyon fontos tényező az ember életében az állhatatosság, vagyis a hűség, a kitartás, a céltudatos cselekvés. Hogy az ember mindig tudja, hogy mit miért tesz. Mit akar elérni, mi a célja cselekvéseinek. A könnyű, értéktelen lelkek mindenhez szívesen hozzásegődnek, ami a legcsekélyebb kívá-

natos előnyhöz juttatja őket. Nem mindig az anyagi értékek izgatják képzeletüket, sőt legtöbbször az anyagiakat szívesen feláldozzák, hogy lelkük hibás vágyait kielégíthessék. Ilyen nehezen felismerhető lelki eltévelyedés: a hiúság. Az „én” előtérbe állítása, mások fölé helyezése, felettébb való értékelése. A hiú ember ki van szolgáltatva a hízelgők ravaszságainak és csselfogásainak, mert jólesik neki, ha mások által megerősítve látja saját elképzelését önmaga felől. Tehát az ilyen hiú ember minden cselekedete ebben keresi a célt, amiért az létrejön. A másik embertípus az ő maga akaratának minden áron való kiteljesedését látja a célnak, melynek megvalósításáért minden eszközt jónak talál, még a felismert bűnt is szépitgeti, ha azzal célját megközelítheti. Az ember a maga bűneivel szemben nagyon elnéző és állhatatosan kitartó tud lenni. Makacsul védelmezi azokat egészen addig, amíg a bűn következményeinek az elszenvedése meg nem töri lelkében az ellenállást, a jóval és az igazzal szemben, hogy belássa tévelygését, helytelen iránykövetését, és felismerje szenvedéseinek okát azokban az eltévelyedésekben, melyeket az isteni törvény ellen elkövetett. Hosszú az út, amíg a lélek eljut odáig, és az első lépéseket megteszi az Isten által megmutatott igaz úton! Mindez igen egyszerű volna, ha az ember nem találkozna minden pillanatban az elhagyott tévelygéseivel és bűneivel, melyek feldolgozásra várnak, mind kívül, mind belül a lélekben. Az Isten útján járók próbáknak vannak kitéve, hogy vajon az ember a jót, az igazat, lelkének magasabbra emelő eszméit olyan kitartó hűséggel szolgálja és védi, óvja-e a bűn támadásai ellen, mint hajdan a tévedéseit? Ezt a ragaszkodást, ezt a hűséget az isteni Gondviselésbe vetett hitet és rendíthetetlen bizalmat kell az embernek megvédenie az önmaga lelkének hibás természetével szemben. Mert ha ezeket az erényeket az ember nem viszi diadalra, a szellemvilágból jövő minden csábítással és hízelgéssel szemben, akkor lesodorja őt az a tömegszellem-áramlat, melyhez megtérése előtt tartozott. A jó és igaz útra tért emberszellem nem az többé, aki volt! Egy világ választja el régi csoportjától, és nem vehet uralmat rajta többé

senki és semmi, - hacsak önmaga nem nyit kaput elhagyott hibáinak, és ezen keresztül annak az áramlatnak, melyet elhagyott, vagy teljesen elhagyni készül. A megtért lélek hatalmas úr! Mert az „igazságnak lelke” felemelte és magáévá tette, aki a mi Urunk, a Jézus Krisztus, Akinek hatalom adatott mennyen és földön. Azért, aki Hozzá kapcsolódott, ne legyen lanyha, hanem megsokszorozott erővel végezze a munkát önmagán, hogy diadalmas lehessen földi életében a bűnnel szemben, hogy azután másoknak segíthessen. Hűséggel ragaszkodjék Urához, Megváltójához, az Ő igaz törvényéhez, hogy az Ő szava ne legyen csak elhangzott szó, amikor azt mondja: „*Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját.*” Így hűnek kell lenni ahhoz az elhíváshoz is, melyre az Úr a földi létezés előtti létezésben kiválasztott benneteket.

A FÖLD AZ ISTEN LÁBAINAK ZSÁMOLYA(*)

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. Nézd kedves leányom az élet minden fokozatán más törvények uralkodnak. Azonban az a „más”-szerűség csak látszat, és csak akkor tűnik fel „más”-nak, amikor egyszerre fogjuk át lelki szemeinkkel az egész törvény-skálát, mert amikor az egyikből a másikba megyünk át, alig észrevehető a változás. Amíg egyikből nem nőttünk ki, addig a másik érthetetlen, azért nem is lehet alacsony lelki síkon élő embert megróni bizonyos cselekedetekért, amelyek még az ő fejlődési vonalán természetesek. Azonban, ugyanazok a cselekedetek már magasabb lelki síkon élő embernél jóvátehetetlen és engesztelhetetlen bűnnek számítanak. A földi életben, ahol minden fokozati árnyalat képviselve van, sokszor nagyon eltérő lélektípusok kerülnek egymás közvetlen közelébe, és ezek hozzák létre azokat a nagy lelki válságokat, amelyekből végeredményben egy tisztulási folyamat indul el, és az végzi azt a munkát, amit a természetben is vihar szokott végezni. A vihar szele a felhőszakadás, a jégeső sokszor látszólag nagy károkat csinál, és mégis kiszámít-

hatatlan nagy hasznot jelent. Az emberek sohasem számolnak azzal a rosszal, vagy azzal a jóval, ami megvan akkor is, ha nem látható, hanem csak a jónak, vagy a rossznak megnyilvánulását látják, és ezzel számolnak el. Mivel önzők lévén csak azt a hasznot akarják élvezni, amelyet a jelenben a test szerint élvezhetnek. Így a jövőre nem gondolnak, és nem is akarnak gondolni, mert arasznyi testi életük elmúlásával leszámolnak, és úgy gondolkoznak, „csak addig legyen jó, amíg én élek, azután jöhet akármi, én azt úgy sem szenvedem már, mert nem leszek itt”. Pedig ez az önzésből fakadó érzés és gondolkodás nem állja meg a helyét az isteni törvényben, mert az emberiség egy nagy egészet képez, melynek egy-egy sejtjét lehet egy emberrélevés, egy földi élet alatt megtestesítve munkába szólítani. Az emberiség elé feladatok vannak tűzve, és amíg ezeket meg nem oldja, és el nem végzi, addig nem mehet tovább a fejlődés - több boldogságot és könnyebb életet ígérő - útján felfelé. Hogy az fennakadást ne szenvedjen, a megbetegedett és elhalásnak indult sejteket - az elhaltakkal együtt - egy lázas betegség kiválasztja az egészséges sejtek közül, és időről-időre eltávolítja ezeket attól a világtesttől, melynek előhaladására már bénítólag hatottak. - Ilyen folyamatot éltek most ti is át. A beteg sejteket, amíg nem nagy mennyiségben vannak az emberiség közösségében, addig az egészséges sejtek a maguk erejükből ápolják, táplálják, rossz termékeik ellen védekeznek, úgy hogy azokat közömbösítik, vagy elkülönítik, mert ezek a termékek a halál mérgeivel fertőzik meg a hozzájuk közel esőket, vagy a hasonló hajlamúakat. A gyógyítást végző sejtek, legtöbbször azokból kerülnek elő, melyek meg voltak ugyan fertőzve, de idejében ellenmérgeket termeltek ki, és ezek az ellenmérgek hatalmas munkájukkal, bár fájdalmas, de gyógyító hatást váltottak ki saját természetükben. Így uraivá váltak azoknak a gyengébb és ellenállásra képtelen sejteknek, melyek ezen a folyamaton nem mentek - mert gyengeségüknél fogva nem mehettek - keresztül. Azonban a természettörvény nem dédelgetheti a gyengéket minden időközön keresztül, hanem minden egyes sejtre eljön

egy idő, amikor ki kell lépnie a küzdőtérré, az életbe, és meg kell birkóznia a saját természetében meghúzódó erőkkel, vágyakkal és törekvésekkel. Ezek azok a próbaéletek, melyeken a hibás és gyenge sejtek elbuknak, és lelki törekvéseik eredményeivel megfertőzik a hozzájuk hasonlókat. A hasonlók eredményei, mint a töményített méreg úgy rombol és pusztít mindent, amit az egészséges jó irányba haladó sejtek megépítettek. Ilyenkor jönnek a pusztító viharok, melyek egy időre mindent megakasztanak, és a vihar elmúltával minden a maga mivoltában áll a szemlélődő előtt. A károk, melyeket a vihar okozott sokszor érzékenyen sújtják az egész sejtvilágot, de mindig akadnak fejlettebb sejtek, akik ráeszmélnek: hogyan nem kellett volna cselekedniük. Minden vihar után eltakarítják azokat a hasznavehetetlen sejteket, amiket felemésztett a vihar ereje. - Az egyik részét felszívja a nap, a másik részét a szemétre dobják, és elfeledkezik róluk a világ, mert az élet új sejteket teremt és új feladatokat ír elő nekik. - Honnan jönnek az életre - és hová mennek? - Azzal a világ, a küzdő tér, nem törődik, de mohón kap azok után a gyógyulást előidéző leküzdött erők, gondolatok és eszmék után, melyek megvilágosítják a célt, megkönnyítik az utat, és elősegítik a gyógyulást azok részére, akik meg akarnak gyógyulni. A viharok után mindig egy tisztább légáramlat lesz úrrá a világon, és ebben a tisztább áramlatban folytathatják fejlődési munkájukat azok, akik nem vettek közösséget a fertőzöttekkel. Békével és megnyugvással folytathatják életüket és tanulmányaikat, hogy a náluknál kevesebbet tudó embereket a jó felé irányíthassák. Ez az élet nem magáért, hanem az összemberiség előre haladásáért van adva. Így senki sem élhet a maga vágyai megvalósulásáért, hanem az isteni akarat beosztása szerint az összesség nagy céljaiért. Aki ebből kilép, mert mást akar, az lázadó és pártütő, ha sokan követik, akkor betegséget és halált okoz. Mivel a Föld „az Isten lábainak zsámolya”, tehát nem hódíthatja meg ellenszegülő beteg teremtmények kis töredéke, mert balga értelmével csak magának okozhat betegséget vele. A bűn a legszörnyűbb betegség, mert nem érheti el

célját soha, csak a kiközösítést, ami a poklot jelenti. A bűnnek nem kedvez tartósan az élet, de a halál sem, mert a halál a legridegebb józanságra ébreszti fel a bűn mámorából azokat, akik az igazságot félredobják és hazugsággal áltatják a világot és a közvetlen közel lévőket. Minden hazugsággal messzebb esnek az enyhületet nyújtó segítségtől, és minden hazugsággal megszerzett előny, vagy anyagi érték, vagy legyen az boldogság, dicsőség, vagy akár csak enyhület is, annak elvesztését jelenti, amit a kegyelem már részére félretett. Azért a hazugság a maga részére ássa a vermet, melybe sohasem tudja mikor esik bele. Ha ideig-óráig tartja is magát, de hajszálon függ minden elért eredményével együtt. A hazugság azért gyűlöli az igazságot, mert az igazságnak egy enyhe sóhaja is elég, hogy a kártyavár összedőljön. Minden hiába, a végzet dönti össze az összes hazugságot, mert meg van pecsételve mindegyiknek a sorsa. Az Isten megáldja az igazaknak beszédjét és cselekedeteit, és azokra bízva az ő törvényének betűit, hogy azt magyarázzák. Vigyázatok és imádkozatok, hogy kísértésbe ne essetek...

A JÓRATÖREKVŐ LÉLEK DOLGA(*)

Már itt vagyok az Úrjézus nevében. Nagyon akartál velem beszélni? Ne legyél semmiféle ilyen érzésekkel telve, mert nem mondom, hogy minden zaj nélkül megy véghez, de az égi háború idején is keresi ember, állat a védett helyet, hogy meg ne ázzon, és át ne fázzon, mert nagyon rideg olyankor a külső természet. Még utána is borzongató a nedves, hűvös levegő, és jólesik, ha védett helyen húzódhat meg az ember addig, amíg ismét kisüt a nap. Az isteni kegyelem jó előre gondoskodott azokról, akik kénytelenek a pusztaságban vándorolni akkor is, amikor az egek félelmetes dübörgéssel szólalnak meg és félelmetes villámokat szórnak. Vannak a legsivárabb pusztaságban is olyan lehetőségek, melyek védelmet nyújtanak, különösen ha többen vannak. Mert vannak eszközeik, melyeknek segítségével meglepő eredmények jönnek létre. Azért semmit sem szabad visszautasítani,

amit a természetes alakulások kínálnak fel, hanem mindenben az isteni segítséget lássátok meg, melyet nyújtani akar. Nincs már messze, amikor igazán pihenhetsz és megelégedetten tekinthetsz vissza életed küzdelmes idejére. Nem azért, hogy egy késői belátással, nem sokat érő beismerést érhessen el a lélek egy nálánál még gyengébb és még sokkal tökéletlenebb ember lelkében, hanem azért van a küzdelem, mert nem tehet mást az igaz ember, minthogy az igazságban él, és aszerint cselekszik. Mert a jóratörő igaz lélek nem azért jó, mert a rosszat bosszantani akarja, hanem azért jó, mert tudja annak értékét. Amíg az ember csak a látszat miatt cselekszik helyesen és jól, addig még sokszor érik kísértések, és sokszor elbukik, mert nem természetes velejárója az a jóság, az csak ünneplő ruhája neki, amiben embertársai előtt megjelenik. Azért vannak küzdelmei az embernek ezen a világon, mert nem talál, - vagy csak nagy ritkán, - hozzá hasonló lélekre, akivel egy ritmusú lelki érzéseket cserélhetne. De ez a bukásnak az eredménye. Ez teszi nehezzé az életet, ez állja útját a megértésnek, egyszóval akadályt állít fel a lelkek közé, hogy egymásra ne találhassanak. De éppen ezt kell ledönteni, ezt kell elhárítani az útból azzal az áldozattal, mely fájó sebet hagy maga után, de ezeket a sebeket begyógyítja a kegyelem a leggyorsabban ható mennyei balzsammal, és gazdag ajándékkal bocsátja útjára azokat, akik ilyen önmagukat megtagadó áldozatot tudtak hozni. Ez az az oldó és bontó mennyei nagy erő, melyben sok tévedés és bűn feloldódik.

Kérdés: Drága jó Vezetőnk, miután én református vallásra való áttérésemkor nem konfirmáltam, és így az egyházban nem is vettem Úrvacsorát, mert ennek nem tulajdonítottam fontosságot, tekintettel arra, hogy a Te csoportodban élem lelki életemet, és azóta az Úr kegyelméből mindig itt kaptam Úrvacsorát. Nagyon kérlek, légy kedves arra nézve nyilatkozni, hogy szükségesnek tartod-e, hogy ezt pótlólag megtegyem, esetleg kisleánnyal együtt, aki az idén készül konfirmációra.

Névtelen Szellem: Azt mondom, ha majd idővel olyan nagyszámú megértői és közvetítői lesznek annak a tanításnak és annak a szellemnek, aki ezeket átvilágítja, akkor már nem lesz szükséges a külső forma szerinti nevelő fészek az alig pelyhedző kis lélek-madárkák részére. Azonban amíg nem tudják még a helyes táplálékot sem megkülönböztetni a helytelentől, addig jól teszi minden fészket elhagyott madárfióka, ha a neki túl gazdag táplálék mellett nem feledkezik meg azokról, akik még növekedésben vannak. Nem tudhatja senki, milyen viharokkal találkozik a nagy szabadságban, nem sodorja-e le a vihar szele, és tört szárnyakkal jölesik a fészek pihentető melege. Azért jó az embernek a dogmákkal körülhatárolt fészek, ahonnan mindig felrepülhet, ha a szárnyai megépülnek. A spiritizmus ezidő szerint nem körülhatárolt fészek, és a lélekfiókák nem mindig a nekik való táplálékhoz jutnak. A magasabbrendűségekre elhívottak is sokszor kígyót, békát kapnak, pedig mannára vágnak, és abban a hitben nyitják ki a szájukat, hogy ezt kapják. Csak akkor eszmélnek a valóságra, amikor már elrontják lelki gyomrukat, és undorodva fordulnak el a táplálékot nyújtó forrástól. Azért azt mondom, mindenki igyekezzék megismerni azt a meleg fészket, ahová tartozni akar, kóstolja meg a táplálékot és ha ízlik, ne kalandozzon idegen tájak felé, csak felfelé van útja a fejlődésnek. Ezt a kis forrást tekintse üde és tiszta gyógyító és erősítő erdei forrásnak, ahová a szárnyra kelt madarak járnak, visznek a fiókáknak is egyszer-másszor, mert még a forrásnak nincs neve, és nem tulajdonította ki senki sem, tehát nem körülhatárolt, hanem a szabad területhez tartozik még most. Azért ha nagy akadályba nem ütközik, tegye meg, nem mint parancsot mondom, csak tanácsképpen, hogy jól teszi, ha ezt cselekszi. Majd egyszer szóval megmondom, hogy miért.

A SZIMBÓLUMOKRÓL(*)

Már itt vagyok az Úrjézus nevében, gyermekem, de látom, hogy szenvedő állapotban vagy és inkább a pihenést ajánlanám neked, hogy ezek a szervi működési zavarok lecsillapulhassanak. Most a te erőid részére kedvezőtlen hatások az uralkodóak, és a te egész felépítésednek, életbeosztásodnak nem kedvező áramlatok vannak felszínén. Ez azonban nem lesz soká és ismét kedvezőbb lesz az életkörülményed. A test is megérzi ezeket, ha valamennyire már átfinomult idegrendszerrel tapogatózik a láthatatlan, de nagyon is érzékelhető áramlások világában. Ezek csupa megalakított és kiformált valóságok, hogy te lássad, hogy változnak át az érzések és gondolatok olyan meglévő anyagokká, melyekben él és mozog a szellem, a maga világában. Ezeket, bár a földi ember nehezen tudja helyesen megérteni, mégis lehet valamennyi fogalma a láthatatlan világról. Mert tulajdonképpen maga a gondolat teremtetőerő, mely a meglévőt formába önti, de hogy milyen formába, az attól függ, mely törvényhez tartozik. A szimbólumok csak képek, melyek az eredeti után alakulnak többé-kevésbé jól és helyesen, de az eredeti után. A valódi gondolkodás is mindig képekben beszél az emberhez, és mindig képekben rögzíti le az emlékezés azokat a dolgokat, melyeket megőriz. Így a képek élnek, mert a gondolat ereje megteremtette őket. Valamit az ember szelleme lerögzített valaha, azok a képek idővel elmosódhatnak, kitörlődhetnek, főképpen ha már cél nélkül valók, de a velejáró érzések nyomai a tudaton kívül is megmaradnak. Azért az ember nagyon nagy balgaságot követ el azzal, ha rossz érzéseket kelt a másik emberben, mert azok időközönként felélénkülnek, és ha az igazsággal ütköznek, bizony visszafordulnak, és megkeresik az őket létbehözó szellemet, és ráülnek, mint a nehéz köd, úgyanynyira, hogy nem tud tőlük szabadulni. Sőt, nemcsak rossz érzéseket, hanem a környezetre hatva ellenséges indulatokat is szítanak. Sokszor az emberek azt hiszik, hogy az őket üldöző ellenségeknek hitt balsikerek, szerencsétlenségek, az őket körülfogó szelle-

mektől erednek. Ez is előfordul, de ritkább esetben, sokkal nagyobb azoknak az eseteknek a száma, melyben az ember a saját maga által megteremtett fantomok uralma alá esik, melyek talán már régen feledésbe mentek, de valahol élénk fájdalmakat, vagy csalódásba fült reményeket keltett velük. Talán már rá sem gondol az, aki ezeket átélte, de az érzései élnek, és mivel az igazság törvényével nem egybehangzóak, - tehát nem dolgoztathattak fel hasznot hajtó előrevivő erőkké, - visszatérnek kiinduló pontjukhoz, hogy feldolgozáshoz jussanak. Ezek nem öntudatos erők, csak meglévő valóságok. Minden visszatér, ha nem is abban a pillanatban, de a dolgok természete szerinti körforgásban. Ebben van a karma ereje és hatalma. Az a kijelentése az Úrnak, hogy: *„békélj meg a te felebarátoddal, amíg az úton vagy, nehogy az téged a poroszlók kezébe adjon és az a tömlöcbe vessen”* azt is jelenti, hogy ha az meg is bocsát kívülről, de lelkében keserű emlékeket hagyta, bizony ezek megkeresnek téged. Amikor talán már a legboldogabb lehetnél, akkor is rajtad ütnek, és önmagaddal ellentétbe hoznak. És ha a lelked nem tudja feldolgozni ezeket, akkor a sorsodban a testben teljesednek ki, ami ellen nem tehetsz semmit. Az ok nélküli gyűlölet is magában az emberben van, és gyilkosnak nevezi az Úr az ilyen embert, aki nem láthatja a mennyek országát. És pedig azért nem, mert halált lehel ki magából, és minden érzése és gondolata halálos méreg, merénylet az élet ellen. Az ilyen lélek körül fojtogató atmoszféra keletkezik, és amíg ő maga is át nem szenved az áldozata sorsát, nem képes meggyógyulni ebből a bűnből. Azért jobb elszervenvedni a bántást, mint azt bárkinek okozni, mert a békességes elszervenvedése a bántalmaknak, kimondhatatlan nagy és szép eredményeket teremt a feldolgozás által. Ezek az eredmények áldást és mennyei életet hoznak az ember lelke elé. Feloldják a bűnök okozta visszahatásokat, és erejét veszik az árnyaknak, a sorsokat formáló visszahatásoknak. Új életet, új célokat, új építkezéseket, új formaképzéseket hoznak a lélek életébe. Így születnek meg a „márvány palo-

ták”, így terjeszkedik ki a jó és igaz felé a szellem értelmi és érzelmi alkotó képessége, és így teremti meg a maga boldogságát az Úr vezetésével és segítségével. Mert mint mondom, minden formába öltözködik, és ez a forma szimbolikus értelmet képvisel, de majd erről többet beszélek máskor, most pihenjél.

A FORRONGÁS ÁLLAPOTÁBAN(*)

Már én vagyok itt gyermekem az Úrjézus nevében, és nagy részvéttel nézem a te nagy lelki gyötrődéseidet és vergődéseidet a hit, a bizakodás, a kételkedés, a kishitűség és reménytelenség között. Igen, tudjuk és látjuk mindazt, amit ti éreztek és szenvedtek, de minden csak azért olyan nagy és terhes, mert nem tudtok belelátni a láthatatlanba, és nem tudjátok megérteni semminek az okát és célját. Hitetek nem elég szilárd, hogy kiállhassa a teherpróbát, melyet egy kicsi időre reátok rakott a sors, mely alól nem lehet senki kivétel, aki a földön él. Nagy erők és érzelmi megmozdulások színtere most a föld, és a végső állomások felé haladva minden felhalmozódik, melyet hosszú évszázadok lejárodásának útján felgyűjtött az emberiség a maga lelkében. Azért ne essetek kétségbe, mert lesz még boldogabb és nyugalmasabb idő is a ti életetekben, mert amint kiforr minden, és megmutatja a korszellem a maga igazi arculatát, megretten önképétől, és belátja az emberiség, hogy a végzetét önmagában hordja. Nagy és számottevő emberek csoportját teszi ki az a sok gondolkozó és bölcselő, akik a helyes középutat keresik. És meg is találták sokan már, csak a felkorbácsolt szenvedélyek elülését várják, hogy az emberiséget erre rávezethessék. Minden úgy van, ahogyan te is látod, de ezekre mindenre szüksége van a világnak, mert a világ nem úgy érez, úgy gondolkozik, nem a felé a cél felé törekszik, amely felé te és a hozzád hasonlók törekednek. Ezeknek még kell a felébredés, hogy homályos és kétes értékű céljaikat felismerhessék, mely felé törekszenek. Nem egy életen keresztül, hanem talán több ezer éveket számlálva hordozzák lelkükben már ezeket. Mielőtt a nap

leszállna, és minden teremtett lény nyugovóra térne, meg kell látnia, hova vitte az a rejtett gőg és irigység, mely minden életszínvonalon keserűvé tette részére az életet, és sokszor elviselhetetlenné a szellemi életet. Mert a lélek érdessége és folytonos ellenállása az isteni jóval és igazzal szemben egy olyan elégedetlenséget, keménységet és áthatolhatatlanságot okoz a lélek természetében, melyet nem képes a maga belső akaratával legyőzni, még akkor sem, ha értelmével be is látja törekvéseinek tarthatatlanságát. Kell az emberi léleknek a külső, még keményebb nyomás, a tarthatatlan és nehezen elviselhető állapot, mely megtöri ellenállását a jóval és igazzal szemben, hogy elfogadóvá váljon. Megpróbáljon visszafordulni a veszedelemre vezető útról. Ezért a visszafordulásért, a belátásért, a beismerésért történnek meg a nagynak és végzetesnek látszó fejlemények. Hogy azok az elfogadott elvek, és azok a szokások, melyek az elferdült gondolatok és törekvések nyomán kialakulnak, összeomoljanak, és talán egy fokkal igazabb és tisztább elvek alapján új szokások, új gondolatok, juthassanak az élet felszínére. Amíg azonban ezek kifornak, sok egyéni törekvés, az életben való elhelyezkedések morzsolódnak fel, de ha ezek az egyéni törekvések jók és igazak, nemcsak a földi életen túli világban tudnak érvényesülni, hanem minden alakulatban el tudnak helyezkedni. Mert az isteni terv úgy osztja be az emberi lelkek sorsát, hogy a jóra törekvés mindig meg kell, hogy találja a maga helyét. A leglehetőlenebb helyzetekben is marad egy rés, amelyet a jobbnak kell betölteni. Azért soha nem kell aggodalmaskodni gyermekem, az isteni végzés a leggyorsabb sodrású folyóban is megakasztja a féltett virágot, mert egy kiálló gyökér fenntartja. Ne engedd át magad az izgalomnak. Akire az Úrnak gondja van, annak nincs mitől félni. De most én nem akarom a delejes erődöt felhasználni egészen, most pihenjél. Még majd beszélek egy kicsit, ha meg fogsz nyugodni.

AZ IGAZSÁG HATÁSAI(*)

Már váltalak gyermekem az Úrjézus nevében. Ne gondoskodjatok felettébb, az Úr gondot visel az övéiről. Igaz, hogy az esti lepkek és bogarak körülfogják a világosságot árasztó gyertyát, vagy lámpát, de meg is perzselik a szárnyukat. A lámpa ég, és amíg ki nem fogy az olaj, addig még világíthat, mert azért gyújtották meg, de a megperzselt szárnyakkal nem lehet többé a fény felé repülni. Az Isten mindenkinek megadja a földön a fény felé törekvéshez a szárnyakat, de nem tudnak vele mit kezdeni az emberek, megégnek a gyertya lángjában és lehullanak a mélyre. Mert maga a fény nem tarthatja fenn őket, ha az életüket nem úgy rendezik be, hogy azt a fény meg ne semmisítse. Nemcsak a földön van ez így, hanem a szellemi életben is. Hiába okoskodik ki az ember, hogy majd így, vagy úgy fog takarózni az igazsággal. Az igazság átlátzó, mint a kristályüveg, azt nem lehet sem védőpajzsul, sem takaróul használni, abba csak bele lehet olvadni, annak csak engedelmeskedni lehet. Azért mindenki, aki az igazság ellen cselekedett valaha is, jól teszi, ha időben lemond az önmaga mentési kísérleteiről, és belátva tévelygéseit, megtér az igazság útjára. Ha van még ideje, hogy a rossz helyett jót cselekedjék: használja ki az adott alkalmat, hogy legyen egy kiinduló pontja eljövendő életének. **Mert nehéz az olyan léleknek a sorsa, akár a szellemvilágba, akár a földön, akinek nincs egy határozott iránya, egy biztonságot nyújtó eszmei tőkéje, amely felé elindulhat.** A tudatlanság, a bizonytalanság nagyon leverő a lélekre nézve, ha nem képes tájékozódni. Nincs talaj a lába alatt. A csecsemő tudatlanságát és tájékoztatlanságát ismeritek az étellel szemben. A lélek magárahagyottságában még sokkal gyámoltalanabb és gyengébb, mint amikor a földre születik, mint ember. Mi lenne a gyermekből, ha az Isten nem adott volna olyan mélyen járó, egész lényét betöltő szeretetet a szülők szívébe, a kicsiny, gyámoltalan újszülött iránt. Mi lenne, ha az isteni szeretet nem gondoskodott volna a szegény, mindenéből kifosztott bűnös lélekről, aki a föl-

dön volt ugyan valaki, mert kiismerte magát az önzés törvényében de mit csinálhat ott ezzel a tudásával, ahol éppen ez a szenvedéseinek oka és forrása? Ez a tudása veszedelemből veszedelembé sodorja mindaddig, amíg fel nem ismeri állapotát. Amikorra ezt felismeri, teljesen elgyengülve, tehetetlenné válik azzal a Hatalommal szemben, mely fölötte és alatta, körülötte dolgozik, ítél, számon kér, vádol és felment. Ez a hatalom az igazság ereje és törvénye. Aki benne élt és ismerte, annak a cselekedetei, gondolatai és érzései belesimulnak, és a gondolat gyorsaságával emeli fel. A saját jó és igaz törekvéseivel egy helyre állítja, munkát, megbízatást kap. Nem ismeretlen helyen, ismeretlen világban, hanem a saját érzéseiben és a hozzá hasonlók világában. De minden fordított formában történik azokkal, akik nem illeszkedtek bele, hanem az igazság ellen cselekedtek. *Az igazság világa szép és elragadó, amíg a jónak és igaznak környezetét mutatja, de borzalmakkal és rettegésekkel teljes, amikor a hamis és gonosz lelkek környezetét tükrözi vissza.* A gyilkosok és kegyetlenkedők önmaguk és a hasonlók érzései, vágyai és törekvései elől menekülnek, azaz menekülnének, ha lehetne, de nem lehet, mert önmagukból nem emelkedhetnek ki. Ezért, amíg az önmaguk természetét fel nem égetik, addig nem szabadulhatnak ki önmaguk fogságából. A szabadulás pedig csak az úton megy végbe. Lepaklik, leég a lélek természete a saját maga teremtette poklában, és így mind tehetetlenebbé és gyámoltalanabbá válik, mint az újonnan született csecsemő. Ebben az állapotban nincs emlékezés a múltakra, mivel nem kívánatos, és elégett a szenvedések tüzeiben. Csak a jó és igaz marad meg, mintegy fellángoló lelkesedés a jóra, amennyiben valamennyi csekély kis cselekedet követte azt. Egy anyai intés, egy jófelé törekvés emléke, ami mélyen belevágott a lélek érzéseibe; avagy egy komoly elhatározás a jóra. Ezek azok a kiindulási pontok, ahonnan a fejlődés irányt kap. Ha ez kevés, vagy gyenge, akkor a fejlődés igen lassú, azonban ha ez az indító sugár erős, akkor ez gyorsítja a haladást. Jó ez a tehetetlenség, mert feltartóztatja az esésben a lelket. Azonban ez nem jelenti azt,

hogy amikor egy bizonyos fejlődés új stádiumába lép egy próba-élettel, - hogy akkor nem kap-e erőre a természetében lappangó, még élő bűncsira, és régi bűnében ismét elbukik. Azonban ha van ideje és alkalmja, akkor bűnét megbánva a jóra való nagy elhatározással megtér abból, akkor ez marad a vezető irány, és jöhetnek próbák, szenvedések, kísértések. Akkor mint egy igézet alatt élő, csak az irányt látja a szenvedő, és nemcsak, hogy nem akar, de nem is tud kitérni szenvedésekben gazdag sorsa elől. Történjék vele bármi igazságtalanság, megcsalhatják, meglophatják, pellengrére állíthatják, ok nélkül vádolhatják, - még csak nem is védekezik, mert lelke mélyén az irányító elhatározás mindenk felett erős és hatalmas. Eleven lelki élet indul meg, mely ennek az elhatározásnak kedvező lehetőséget biztosít a földi élet idejére. Ezek azok a sokszor érthetetlen, és sokak előtt értelmetlen jelenségek, melyek ésszerűtlennek látszanak a felületes szemlélő előtt. Azonban aki nem földi szemével nézi, hanem a lélek láthatatlan és kikutathatatlan világában is járatos valamennyire, az látja, hogy az a lélek egy nagy erőfeszítéssel ki akar emelkedni régi bűneiből, és meg akar tisztulni azoktól a hajlamoktól is, amelyek kísértésbe vitték, és melyek miatt elbukott. Aki már eljutott idáig, az már az Úr kegyelmében, mint védőburokban élheti életét. Nem mondom, hogy jobb, vagy tisztább azoknál, akik öntudatosabb és ítélőképesebb értelemmel és érzékenyebb lélekkel kénytelenek jární az élet alig járható útjait. Sőt ellenkezőleg: sok apróbb hibáik, kiszökellőbb tévedéseik miatt nehezebben kezelhetők, mint az öntudatosabb és értelmesebb lelkű emberek, ám éppen ezért nagy erényükké válik az ilyeneknek az a nagy béketűrés, mellyel sorsukat elszenvedik. Ez nem az ember erénye, hanem a lélek erős akarata, mellyel célja felé: az Igaz Jó felé törekszik. Azért nagyon álságos - nem valódi - a földi élet eredménye, mert akik nagyok voltak a földön, azok a szellemi életben sokszor kénytelenek a csecsemő tudatlanságáig és gyámoltalanságáig eljutni, hogy az életben egyszer „majd” öntudatos „valakik” lehessenek.

- Akik pedig kicsinyek, és sokszor egészen értelmetlennek látszanak, azok sokkal előbbre vannak a fejlődés útján, mint az irigyelt nagyságok. Az igazság ellen cselekvők: a hazugsággal és hamissággal élők szomorú sorsa ez. Főképpen akkor, ha a fényben égő gyertya lángjához repkednek, ha az igazakat bántják, háborgatják. A gyertya nem alszik el, de a lélek szárnyai megperzselődnek, mellyel a fény felé felemelkedhetnek. Aki hasonlóval nézeteltérésre jut: az természetes. De aki annak árt, aki őt nem bántotta - mert jobb és igazabb nála - az megégeti lelke szárnyait, és csak a föld porában csúszkálva tengeti szellemi életét a sötétben.

Részlet a Névtelen Szellem egyik 1949. évi tanításából: A tisztább világok hite és szeretete képesíti az emberek lelkét a magasabb, fejlettebb tudományok világaival való kapcsolat megszerzésére, és az ilyen étellel a föld gazdagabbá, fejlődésképesebbé válik. Azok a lomha szellemek, akik látják ugyan az eredmények nagy értékét, és vágnak is azok után, de a maguk erejéből, fáradságából, önmegtágadásából nem járulnak semmivel sem hozzá, hogy az az eredmény létre jöhessen, hanem mindazokat az előnyöket és kiváltságokat nagyon is kívánják a maguk életébe beleolvasztani, ennek hasznát a maguk részére biztosítani. - Ezeknek törekvései, érzései, megmozdulásai nem szolgálják az előhaladást, hanem éppen akadályul állnak oda a fejlődés útjába, és feltartóztatják az eszmék átformáló hatásait a maguk ellentétes, önző akaratának megnyilatkozásaival. - Ilyen kétirányban való szétválást mindenütt tapasztalhattok a legmagasabbrendűnek, vagy a legalacsonyabbrendűnek tartott munkálkodási, ténykedési téren. Mindez olyan megszokott, olyan mindennapi a földi életben egészen addig, amíg a történések sorrendje szerint a szemlélődő ember önmagán nem kénytelen tapasztalni annak a fájdalmas, kínzó és szenvedést okozó voltát, mely felforralja vérért, és felkorbácsolja igazságérzetét. Fellázad az igazságtalanság ellen és igyekszik megvédeni a maga igazát. Hogy ennek érvényt szerezhessen, minden törekvése oda irányul, hogy a vele együtt érző emberek

érzésvilágában a magáéhoz hasonló következtetéseket hozzon felszínre. - Az ilyen kicsiny, mindennapi dolgok, események is, bár nem látszanak jelentősnek - mégis mind jobban és jobban mozgásba hozzák a világ erőinek forrását. Észrevétlenül, csendben választódnak szét emberek. Erők, eszmék alakulnak. Tömörülnek az értékek, láthatatlan mérlegre tételnek, az eredmények szerint osztályozódnak, és - az egyik felemeltetik, a másik aláhull, mert nem üti meg a föld előírt fejlődési fokozatát. Az események torlódásának idején, amikor ti azt mondjátok, hogy ütött a leszámolások órája, sötét, fenyegető árnyékok lepik el az élet útjait, és ilyenkor nehéz félelem nélkül megjárni a még élénk szabott utat. Ilyenkor, mint a megriasztott madársereg, szétrebbenek a tájékozatlan emberlelkek, de akik fel vannak vértézve az árnyak ellen, azok bátran néznek az elébük szabott útra, mert tudják azt, hogy velük semmi olyan nem történik, amit Atyjuk javukra nem fordíthat. És igen sokszor azt tapasztalhatják, hogy a hit és az Istenbe vetett bizalom előrevetett fényénél felbomlanak az árnyak, és nem is olyan félelmetesek, mint amilyenek az emberek megszíról látták. Nem olyan nagy erejük, és nem olyan veszedelmesek. Azért mindenben benne van az isteni kegyelemnek az enyhítő hatása. Még akinek része van is az árnyak létrehozásában - megtérve tévelygéseiből, már nem az egészen kemény és kérlelhetetlen végzettel találja szemben magát. Ez az idő van az emberi léleknek adva a megtérésre, az irányváltoztatásra: a forgandó és változandó földi élet ideje, melyben szemlélheti a jónak és igaznak biztos eredményeit, és megismerheti az ellentétes törekvések káros hatásait. Ha egy kicsit gondolkodik és magába tekint, okvetlen felismeri magában azokat a helytelen érzéseket és káros törekvéseket, melyek nem állják meg helyüket az igazság törvényében. Ha pedig ezek meg nem állnak, akkor a felelős ember-szellemnek kell helyt állani értük. Ez alól nincs kivétel, senki nem háríthatja át másra a felelősséget és a kötelezettséget. Egyszer mindenkinek felelnie kell, és szembe kell néznie elkövetett

cselekedeteinek következményeivel. Minél hamarabb vonja felelősségre az igazság törvénye, annál jobb, annál gyorsabb a jó eredmény, minél távolabbra esik a következménytől.

A FORMA JELENTŐSÉGE (Részlet) (*)

...az isteni gondolat formákat alkot, és a jelenben még nem létező, azonban az újjászületéssel, újjáalkotással új formák, új megnyilatkozási lehetőségek, új alakulatok létesülnek. Mind lenn, mind fenn, minden gondolat, minden érzés és törekvés, minden akarat-megnyilvánulás ennek az elért és megalkotott egyéni formája - mintegy a teremtésnek egy alkotása - úgy mondhatnám: testetöltése. - Ne földi - emberi - testet értsetek, hanem megnyilatkozási formát, hogy mind a teremtettek, mind az Örökkévalóság Urai és Rendezői ezekben a megalkotott formákban mindig mindenben megtalálhassák a szellemi megnyilatkozási lehetőséget. A gondolatoknak is van bizonyos formája, mert hiszen minden gondolat, - ami megvalósul - formát nyer, s amely forma szerint az a gondolat valakinek a lelkében kialakult, aszerint emlékezik rá. Úgy lesz az az ő lelkében elkönyvelve, megformázva, hogy annak belső lényegét - az isteni hatalomból eredő megjelenési formát - egymástól meg tudja különböztetni, s a félretett formák között újra és újra megtalálhassa azt, amit megalkotott, vagy kialakított magában. Mert hiszen az emberi lélek is óriási nagy utat tesz meg, amíg bizonyos formákat meg tud alkotni és meg tud rögzíteni. Ugyanis, ha nem tudja megrögzíteni, akkor arra, ami volt, és jó volt, helyes volt: nem is tud visszaemlékezni. Tehát szükséges, hogy ezt a lélek magában formával rögzítse meg. Formásítsa, hogy azok a gondolatrészek, amelyek megszülettek a lélekben olyan lehetőséget alakítsanak, amely nem múlik el, hanem megmarad a gondolati és érzési formák között: szépnek, jónak, dicsőségesnek - vagy szégyellni, tán bánnivalónak, mivel ilyen okokat hordozott magában. Hiszen a lélek folyton teremtődik, önmagában kialakul, átszellemiesül a gondolat, érzés és megszentelődött

törekvés, amellyel mindig feljebb és feljebb emelkedhetik a tudásban és érzéseiben. Elhagyja azokat a téves érzéseket, gondolatokat, amelyek a lelkében kialakultak, és új formák, új gondolatok, új - megszentelődött - érzések formálódnak. Amelyek több örömet, boldogságot és magasabbrendű, értékes munkát tudnak elvégezni, mint ahonnan az jött, ami előzőleg volt, amely kell, hogy elfakuljon, megsemmisüljön, kell, hogy lassan lekopjék a szellemről. S hogy a szellem elég nagygyá és dicsőségessé tudjon felemelkedni, szükséges, hogy - a ti fogalmaitok szerint - annak a gondolatnak, érzésnek és törekvésnek a formáját, úgyszólván magán viselje: ami az ő tulajdonképpeni egyéniségét megmutatja. Így az első pillanatban, az első gondolat és érzés találkozásnál azonnal felismerhessék egymást azok a lelkek, akik - vagy most veszik fel, vagy már felvették - a megtisztulás és megigazulás nagy és szent szellemi köntösét: megjelenési formáját. - Ugyanis minden gondolat, minden érzés és törekvés olyanná formálja az emberi lelket, mint amilyen, és amennyi értéket az a valóságban képvisel. Tehát ezért válik a rossz gondolatokkal, érzésekkel törekvésekkel felöltözött lélek olyanná, mint amilyen ő maga. Olyan a megjelenési formája azokban az értékekben, amelyeket ő a saját lelkében kialakított, és cselekvésekkel megrögzített: vagyis megépített magának. Azért mondom én is az írásaimban és beszédeimben, a gondolatokat és érzéseket mindig formához kötve, mert azok valójában úgy jelennek meg a szellemi életben. Szellemi formákban, mivel megteremtésükkel tulajdonképpen ilyen alakot, formát, színeket, érzéseket nyertek. Ezek az emberi lelket is szebbé, jobbá, igazabbá - és bárha szenvedésekkel van is körülvéve - de mégis ragyogóvá, világosabbá teszik a szellemi világban. Mindenki megismeri a másikat azáltal a megjelenés által, amit az az ő benső világában megalkotott magának. Senki sem veheti fel a másik külső megjelenését, mert az már hazugság volna: mert nem igaz. Csak az igazság, az igaz gondolatok, érzések, azok nyerhetik meg a létezésnek azt az ajándékát, amely ajándékok boldoggá teszik az emberi lelket, és ez a boldogság

mindig újabb, nagyobb, tisztább, magasabbrendű érzésekké formálódik át, ami mindig újabb és újabb életlehetőséget, életformát alkot és boldogabbá teszi az emberi lelket.

*

A forma különbözősége, sokszor eltakarja az azonos lényeket és így nem tudnak az emberek egyetérteni. Szelídség, türelem, egyetértés, elnézés, bölcsesség, alázatosság állapotában lévők a különböző formák, vagy formamaradványok alatt is meglátják az azonos lényeket.

*

A bizalom: ne vegye el egyik ember másiktól a jó hírnevet, mert az is lopás. Csak az igazat szabad mondani, de még azt se szabad kiszínezni, megnagyobbítani. Az ember egyik a másiknak megronthatja egész életét azzal, ha véleményeket közöl a másikról. - A kicsi bűnök súlyos következményeket hoznak létre.